

Ř Á D

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
INFORMACE Z CÍRKVE
KATOLICKÁ LITERATURA

1/2008

*„Ježíši, slibuji, že se Ti podřídím ve všem,
co dovolíš, aby se mi stalo.
Jenom mi pomoz poznat Tvou vůli.“
sv. Gianna Beretta Molla*

Vydává: Řád
P. ing. Karel Dachovský, šéfredaktor
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

ISSN 1802-3177

Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod č. MK ČR E 17216

Číslo účtu: 80367389/0800

Milí přátelé,

Dlouhé roky jsem sledoval zprávy v televizi na Primě v 19:00 hodin. Půl roku už je nesleduji a televizi zapínám jen výjimečně. Je to něco jako „malé obrácení“. Většina televizních stanic propaguje pohanský životní styl a jsou nepřitelem Církve číslo jedna. Občas jsou tam reportáže a přenosy mší svatých. To lze vítat, ale homilie biskupů a kněží v těchto přenosech jsou sice dobré, ale příliš „krotké“. Jistě se v televizi nesmí mluvit o největších zlech současnosti – interrupcích (jak chirurgických, tak chemických – pilulky).

Prý se blíží tečka za problémem restitucí církevního majetku. Církev má dostávat každý rok od státu peníze. Ale i kdyby se částka ročně zvyšovala o procenta inflace, Církev budoucnosti bude žebrák. Oficiální procenta inflace vypočítaná statistickým úřadem jsou podhodnocená a poloviční než skutečnost. Takže za dvacet, neřku-li padesát let, bude Církev dostávat od státu inflační peníze. Asi se předpokládá, že Církev v budoucnu bude početně minimální.

Budoucnost v západní Evropě má islám. Mohamedáni mají mnohem vyšší porodnost a dnes v mnohých městech Západu je ve školách víc mohamedánských dětí než těch ostatních. Církev na Západě je církví starých lidí.

Holandský katolický biskup Martinus Muskens tvrdí, že by křesťané měli Boha oslovovat slovem Allah, aby se zlepšily vztahy s muslimy. Prý je Bohu jedno, jak jej oslovujeme. Arabští křesťané stejně Boha oslovují Allah. Za sto let prý všichni Holanďané budou Boha oslovovat Allah. Biskup Muskens má napjaté vztahy s Vatikánem (podporuje kondomy jako prostředek proti šíření AIDS).

O mládež se starají salesiáni. V letech 1969–71 jsem chodil do společenství mladých v kostele salesiánů svatého Kříže v Praze Na Příkopech. Farářem byl nezapomenutelný Pater Kubín. Mládež vedl P. Benno Beneš a pomáhali mu Otcové Kopečtí, P. Horník, P. Komárek a P. Šplíchal. Vzpomínám na to rád, něco mi to dalo. O prázdninách 1971 a 1972 jsme měli společnou dovolenou v Bulharsku. Třicetiletou skupinu vysokoškoláků vedl Pater Beneš. Ten mi tehdy nabídl kněžství a vstup k salesiánům. Nebyl jsem ještě zralý a řekl jsem, že se budu věnovat poezii. O tři roky později jsem poslechl výzvu Patera A leše Zlámala a vstoupil k františkánům. Na šest let jsem si veškerou poezii zakázal (usilovně jsem studoval u františkánů teologii).

Ve zmiňovaných skupinách mládeže se pohyboval i Libor Ovečka, který k salesiánům vstoupil a stal se tajným knězem. Dne 9. 10. 2007 uveřejnil Katolický týdeník jeho článek. Pater Ovečka dosáhl mnoha akademických titulů (ty však Katolický týdeník stále a zásadně ignoruje a nezveřejňuje je). Teď je vyučujícím morální teologie na Teologické fakultě v Praze. V článku píše o antikoncepčních pilulkách (hlavně o Postinoru). Celkem dobře. Zarazila mě ale tato pasáž: „Kdykoliv lékař či lékárník nějaké ženě předepisuje nebo podává Postinor, může mít podíl na zabití lidského života. Je to však podobné, jako když číšník, který je Židem, má hostovi přinést vepřové. Vybral si zaměstnání s vědomím, oč může být v restauraci žádán, a podobně lékaři a lékárníci. Pokud se to přičí jejich svědomí a chtějí-li jednat nekompromisně, ať dají výpověď. Pak ale nebudou moci dělat ani mnohé věci dobré. Kompromisu nemůžeme uniknout, není v naší moci dobro a zlo od sebe důsledně oddělit. Dopouštět se kompromisu však smíme pouze tehdy, když zlu, které připouštíme, stavíme jako protiváhu o to větší úsilí o dobro, spravedlnost a právo.

Jestliže lékárník odmítne vydat Postinor, staví se proti přesvědčení ženy, že jeho použití je alespoň v jejím konkrétním případě potřebné a dobré. Stojí tu proti sobě dvojí svědomí. Žena odmítá převzít zodpovědnost za těhotenství a za dítě, lékárník trvá na tom, že ji převzít musí, ovšem nezná důvody jejího odmítání. Pak by za dítě měl převzít zodpovědnost on, to by bylo nejúčinnější, co by mohl pro podporu života udělat. Pokud ji převzít nemůže nebo nechce, nezbyvá, než aby mlčel.“

To byla opravdu podivná logika Patera Ovečky a Katolický týdeník opět selhal, když to zveřejnil. Pater Ovečka nemá pravdu. Ke zlu se nemůže mlčet. Správně se k problému staví papež. Dne 3. 11. 2007 papež sloužil mši svatou pro Mezinárodní federaci katolických farmaceutů. V homilii řekl, že lékárníci musejí vyžadovat právo na „zábrany svědomí“ a musejí odmítat podávat medikamenty, které jsou třeba legální, ale způsobují eutanázii nebo interrupci (včetně pilulek). Lékárníci mají podávat jen léky, které léčí a chrání každou bytost od početí do přirozené smrti. Lékárníci mají také působit výchovně a pracovat jako prostředníci mezi lékařem a pacientem. Mají informovat své zákazníky o etickém pozadí některých přípravků (například o účincích molekul, které zabírají uhnízdění embrya nebo zkracují pacientům život. Mají být „svědomím“ pro mladší pracovníky ve farmaceutickém

odvětví. Vyzval k znovuoobjevení a nové výchově svědomí, osvícené „solidní základnou pravdy“. Vyzval i k solidámosti, aby chudí lidé měli přístup k léčivům.

Uvádím prohlášení kardinála Vlka k 17. listopadu:

„V závěru totalitního komunistického režimu vrcholil dne 17. listopadu boj za svobodu střetem vysokoškolské mládeže s policií na Národní třídě. V tento den vzpomínáme i na boj Církve za svobodu nejen vlastní, ale pro všechny. Vzpomínáme na onu slavnou církevní petici, za kterou stál i kardinál To mášek. Podepsalo ji tehdy asi šest set tisíc občanů, věřících i ostatních. Sám kardinál prohlásil při bohoslužbě 25. listopadu: „Já a katolická Církev stojíme na straně národa.“

V tento den reflektujeme současný stav svobody církví a úsilí některých státních institucí omezit svobodu, za kterou jsme tehdy bojovali. Mrzí nás, že v této akci jsou činné i osoby, které tehdy stály spíše na straně režimu, zatímco my jsme byli pronásledováni. A dnes, zvláště v různých funkcích soudců, poškozují svobodu církví. Není čas začít znovu bojovat za svobodu církví peticemi a demonstracemi...?“

www.kardinal.cz

Kardinál Vlk chce zejména protestovat proti novele zákona č. 495/2005 Sb., která omezuje církev při zřizování charit, diakonií a škol jakožto právnických osob v rámci církevní struktury.

Hlásím se k demonstraci i petici vyhlášené panem kardinálem. Problémem je, že nás bude málo. Církev v Čechách roku 2008 není tak razantní jako v roce 1988. Tehdy žili hrdinové kněží a laici vyzkoušení komunistickými kriminály. Dnes je těchto lidí už jen málo naživu. Navíc před dvaceti lety chodilo víc lidí do kostela než dnes. Pražské kostely jsou navštěvovány zejména starými lidmi. Náboženská situace na venkovech kolem Prahy je většinou špatná.

Praha však křesťanskou demonstraci už má – každý rok 25. 3. proti interrupcím. Jde o důležitou věc, proto by tam měli přijít všichni katolíci.

Začátkem listopadu vyšel v časopise „Perspektivy“ můj inzerát propagující můj román o františkánském knězi Janu Bártovi „Umlčený zvon.“ Za inzerát jsem dal 4 700 Kč. Přihlásilo se jen 26 lidí (naštěstí jedna paní z Moravy si objednala 50 exemplářů).

Z toho je také patrné, že Církev v Čechách je nyní ochablá. Román o mučedníkovi P. J. Bártovi by měl vzbudit rozruch. Je tu letargie a jakási

malomyslnost. Kde hledat chybu? Musíme vyjet na hlubinu a probrat se ze spánku. Evangelium je duchovní „třaskavinou“. Buďme solí v těžce poznamenané společnosti!

Nedávno jsem slyšel v rozhlasu diskusi mezi MUDr. Lázníčkovou a jedním gynekologem. Protože MUDr. Lázníčková hájila symptotermální metodu přirozeného plánování rodičovství, ten gynekolog ji urážel. Řekl, že Lázníčková má středověkou metodu a měla by vrátit lékařský diplom. Vyplynulo, že při studiu medicíny se neučí symptotermální metoda a gynekologové mají ženám cpát abortivní pilulky. Přitom symptotermální metoda je spolehlivá, lidé však musí dostat správnou informaci. Také kněží často nevědí, o co jde, a nedostatečně připravují páry na manželství.

Informace a literaturu dostanete na uvedené adrese. Manželé Prentisovi pořádají také kurzy, dojedou tam, kde se najdou alespoň tři páry s vážným zájmem.

Liga pár páru

David a Michaela Prentisovi

Fügenerova 143/9

272 01 Kladno

Tel.: 312 686 642

www.lpp.cz, lpp@pp.cz

Přirozené plánování rodičovství (PPR)

Tento termín se vztahuje na dosažení nebo předcházení těhotenství na základě znalostí o příznacích plodnosti ženy.

Vědecký základ PPR

Je vědecky dokázáno, že žena má během každého menstruačního cyklu plodná a neplodná období. V jejím organismu probíhají změny prováděné příznaky, které umožňují určení stavu plodnosti. Pouze v plodném období může vést pohlavní styk k početí.

Příznaky plodnosti

Hlavními příznaky jsou změny tělesné teploty ženy po probuzení, výtok hlenu děložního hrdla a změny na děložním čípku.

Děložní hlen poskytuje mužským spermii prostředí k pohybu a výživu. Začne se zpravidla vytvářet několik dní před ovulací (= vypuzení vajíčka z vaječníku). Je pozitivním příznakem plodnosti. Tělesná teplota ženy po

probuzení je nižší před ovulací a po ovulaci stoupá. Trvalý vzestup teploty je známkou proběhlé ovulace.

Symptotermální metoda PPR

Symptotermální metoda (STM) je systém pozorování a hodnocení příznaků (= symptomů) hleny a teploty ve vzájemné kontrole pro nejvyšší míru efektivnosti regulace početí.

STM není stará kalendářní metoda

Kalendářní metoda byla vyvinuta kolem roku 1930, zakládala se na určitých biologických pravidelnostech (výpočtech pravděpodobnosti), ale neměla dobré výsledky u žen s nepravidelnými cykly. Je to zastaralý způsob 30. let minulého století a od té doby bylo v PPR docíleno velkého pokroku.

PPR je účinné i při nepravidelných cyklech

Moderní PPR počítá s tím, že každá žena může mít nepravidelnosti v cyklech. Přejde-li její plodné období neobvykle dříve nebo později, pozná to podle začínajícího příznaku děložního hleny.

Chci Vám všem poděkovat za modlitby a dary. Také já na Vás myslím a vkládám Vaše potřeby do své každodenní modlitby růžence.

Žehnám Vám z celého srdce

*P. Ing. Karel Dachovský, šéfredaktor
Číslo mého účtu: 80367389/0800*

Dodatek

Pravoslavný kněz Mgr. Libor Halík, PhD. pořádá od svého bytu, Čápkova 13, Brno 2, každou druhou sobotu v měsíci v 11.00 pochod pro život (proti interrupcím).

V 8.30 slouží ve svém bytě pravoslavnou mši. Prosím všechny z Brna, aby se těchto pochodů zúčastňovali. Děkuji.

Každý pracovní den od 8.30 do 9.00 se aktivisté pro život scházejí k modlitbám za život před porodnicí v Praze – Na Albertově. Přijďte i vy. Informace pan Pletánek, 736 248| 037.

P. Ing. Karel Dachovský

USA

Představený řádu Maryknoll v USA řekl, že doufá, že bude rád moci být přítomen v Severní Koreji. V zemi nebyl žádný kněz už 50 let. Během korejské války v letech 1950–52 zahynulo v zemi 300 000 katolíků. Odhaduje se, že dnes je v zemi 800 katolíků, kteří přežili.

The Tablet, 20. 10. 2007

Nový kardinál Daniel Di Nardo z Galveston-Houston řekl, že by se měla změnit diskuse o imigrantech do USA. Jistě jde i o národní bezpečnost, ale také o důstojnost lidské osoby a o lidská práva. Diskuse o imigrantech bude asi bouřlivá do prezidentských voleb v roce 2008.

Houston se velmi rozšířil v posledních letech, je to čtvrté největší město v USA, za posledních 20 let se počet katolíků v něm zdvojnásobil. Arcidiecéze je šestá největší v USA – 1,5 miliónu katolíků. V Houstonu se staví katedrála Nejsvětějšího Srdce (1800 sedadel).

The Tablet, 27. 10. 2007

Společnost kardinála Newmana vydala příručku pro studenty, kde uvedla 21 amerických universit, které jsou plně katolické. Je to jen 10 % všech katolických universit.

Catholic World News

Episkopální biskupové z USA se pokusili předejít schizmatu na zasedání v New Orleansu 25. září. Slíbili, že už nebudou ustanovovat za biskupy homosexuály a nebudou žehnat homosexuálním „sňatkům“. Usnesení zažehnilo vyloučení Episkopální církve USA z anglikánské komunity (77 milionů věřících). Biskupové také kritizovali, že anglikánští biskupové z Afriky a Latinské Ameriky berou pod svou jurisdikci konzervativní klérus a famosti z USA.

Biskup Minns řekl, že dříve nebo později stejně dojde ke schizmatu. Pět episkopálních diecézí z USA chce opustit Episkopální církev. Už třetí episkopální biskup se stal katolíkem – biskup Steenson z New Mexico řekl: „To už není anglikanismus, ve kterém jsem byl formován a inspirován Oxfordským hnutím a Katolickou obnovou v Anglikánské církvi.“

Catholic News Agency

Pater Paul Marx, OSB oslavil 60 let svého kněžství. Je mu 87 let. Je to nejvýznamnější bojovník proti interrupcím celosvětově. Založil několik organizací pro život – zejména Human Life International, která má pobočky takřka v celém světě. Interrupčníci z International Planned Parenthood Federation ho nazývají veřejným nepřitelem číslo 1.

Papežové ho oceňovali: Papež Pavel VI. mu řekl: „Jste odvážný bojovník, nikdy se nedejte!“

Global Family Life News, srpen–září 2007

Pozn. vydavatele: Mohu zaslat životopis Patera Marxe v češtině za 30 Kč.

Kongresman za demokraty J. Nadler a senátorka Boxerová předložili k posouzení Kongresu a Senátu dokument Zákon o svobodné volbě (FOCA). Ten vznikl koncem 80. let. Dokument lze charakterizovat takto: „Žena může jít na interrupci, kdy chce, z jakéhokoliv důvodu a v jakémkoliv stádiu těhotenství. Jakákoliv námitka vůči tomu bude označena za diskriminaci a bude s ní náležitě jednáno.“ FOCA má 87 příznivců v Kongresu a 18 v Senátu, což je málo. I kdyby to odsouhlasili, bude to vetovat prezident Bush.

Global Family Life News, srpen–září 2007

Podle vědeckých výzkumů v řece Colorado je v rybách nesoulad v počtu samic a samců. Poměr má být 1:1. Samic je ale 10x víc. Je to způsobeno estrogenem – ženským hormonem. Je ho 400x víc, než by být mělo. Příčinou jsou antikoncepční pilulky. Ženy vylučují močí mnoho estrogenu a ten se dostává do vod. Ochránci přírody však mlčí, mnoho jich totiž patří mezi příznivce antikoncepčních pilulek.

Population Research Institute Review, září 2007

Arcibiskup ze San Francisca G. Niederauer míní, že kněží nejsou dveřníky a nemohou rozhodnout, zda člověk může nebo nemůže přijmout Eucharistii. Týkalo se to zejména politiků, hájících interrupce. Dne 7. 10. 2007 se naplnila jeho nedůslednost při mši svaté v Castro, kde podal Eucharistii dvěma podivně oblečeným ženám. Byly to členky lesbického sdružení „Sisters of Perpetual Indulgence“, které se vysmívá církevnímu učení. Událost byla natočena na

video a stal se celostátní skandál. Arcibiskup se omluvil, že si v dané situaci neuvědomil, o co jde.

Catholic World Report, listopad 2007

Prezident Bush šest let po sobě zakázal podle dodatku k ústavě (Kemp – Kasten) proplatit z rozpočtu USA 34 milionů ročně na Populační fond OSN (UNFPA). Prezident to udělal na základě výzkumů obhájců života v Číně, Peru, Vietnamu a Pákistánu.

V Číně smí žena mít jen jedno dítě. Pokud je těhotná podruhé, vláda nařizuje interrupci, sterilizaci, pokuty, vězení a zničení domu rodiny. Při tom všem napomáhá UNFPA.

V Peru se UNFPA snaží co nejvíce žen sterilizovat, a to i násilně. Ženám se po porodu násilně vkládá nitroděložní tělísko.

Kosovo. Uprchlíci mluví o „bílém moru“ ze strany UNFPA. Je snaha snížit porodnost v Kosovu. UNFPA zásobuje ženy všemi možnými prostředky k interrupci a antikoncepci.

Totéž platí pro afghánské uprchlice v Pákistánu.

Prezident Bush takto zamezil přílivu dohromady 200 milionů dolarů pro UNFPA.

Global Family Life News, říjen–listopad 2007

Arcibiskup Chaput mluvil o tom, že se mění složení populace v USA. Katolíci hispánského původu budou mít značné slovo.

Jan Pavel II. řekl, že hispánská přítomnost v USA není problémem, riskem nebo hrozbou. Naopak mnohokrát prohlásil, že to je dar od Pána, požehnání a privilegovaná příležitost pro Katolickou církev.

Nyní je v USA 43 milionů „Latinců“ – z toho 26 milionů mexického původu. V roce 2025 to bude 66 milionů Hispánců a v roce 2050 bude mít každý třetí Američan hispánské kořeny. Tato hispánská přítomnost bude ze dvou důvodů: legálně nebo nelegálně do USA přesídlí ročně 500 000 Hispánců – hlavně ze Střední Ameriky. Druhým důvodem je vyšší porodnost Hispánek.

Také v ekonomice USA je účast Hispánců významná. Hispánci tvoří 15 % pracujících v USA s kupní silou 8 %. Tento podíl rychle vyrůstá. Přes milion společností má hispánský základ. Pro banky USA má význam, že Hispánci

posílají 54 miliard dolarů svým příbuzným do zahraničí. Mexický stát má druhý největší příliv peněz z těchto darů (hned po ropném průmyslu).

72 % Hispánců v USA jsou katolíci. 39 % katolíků v USA jsou Hispánci (v roce 2050 to bude 86 %). Zodpovědnost katolických Hispánců je nesmírná. Je to výzva k obnově národa v USA: v životním stylu i mezinárodní úloze. Bůh chce, aby Amerika znovu objevila hodnoty: důležitost náboženství, rodiny, přátelství, společnosti a kultury života.

Global Family Life News, říjen–listopad 2007

Interrupce patří k nejčastějším chirurgickým zákrokům u žen v USA. 43 % žen mělo nejméně jednu interrupci. Psychologové vědí, že vedlejším účinkem jsou psychické problémy: úzkost a myšlenky na sebevraždu. Tyto ženy sahají často po drogách.

Global Family Life News, říjen–listopad 2007

Biskupská konference USA odsoudila knihu bývalého salesiána P. Petera Phana (nyní profesor na Georgetown University). Kniha obsahuje zmatek. Například, že nekřesťanská náboženství mohou být cestami ke spáse. Nebo že náboženský pluralismus je součástí Božího prozřetelnostního plánu. Nebo že náboženský pluralismus nesmí být rušen konverzí ke křesťanství. To vše je v protikladu k učení Církve o misijním poslání.

Biskupové se ve svém dokumentu opírali o deklaraci Dominus Iesus (vydané Kongregací pro nauku víry roku 2000).

The Tablet, 15. 12. 20007

Prezident Bush jmenoval novou velvyslankyni ve Vatikánu. Je to 69letá profesorka práva na Harvardu, obhájkyň lidských práv a členka prezidentské komise USA pro bioetiku. Je to katolička a pracovala pro Vatikán (v roce 1995 vedla 22člennou delegaci Vatikánu na mezinárodní konferenci o ženách v Pekingu). Je také prezidentkou Papežské akademie pro sociální vědy. Nahradila velvyslance USA – multimilionáře Rooneye.

The Tablet, 10. 11. 2007

Irák

Arcibiskup v Mosulu Basile Casmoussa řekl, že byli uneseni dva jeho kněží. Obvinil mezinárodní komunitu, že nebrání křesťany. Ti byli světem opuštěni pro politické a ekonomické zájmy. V Iráku je nyní mnoho křesťanských mučedníků a vyznavačů.

The Tablet, 20. 10. 2007

Kardinál Tauran řekl, že křesťané v Iráku jsou teď ve větším nebezpečí než za Saddáma Hussaina.

The Catholic World Report, říjen 2007

Irsko

Arcibiskup z Dublinu Diarmuid Martin odsoudil korupci a vykořisťování v moderní irské společnosti a politice.

Řekl také, že se musí odmítat podávání Eucharistie politikům veřejně obhajujícím interrupce. Tito politici by chtěli přijímat Eucharistii jen proto, aby se mohli na fotografii ukázat.

Řekl, že v čele arcidiecéze je čtyři a půl roku a během této doby se společnost změnila k horšimu. Poukázal na soudní procesy ohledně korupce v politice. Citoval sv. Augustina, že stát, který nepracuje k spravedlnosti, je bandou zlodějů. Musí tu být demokraticky založené instituce, které by zamezily pokušením ve veřejném životě. Tyto instituce by měly být průhledné. Lidé musejí mít důvěru v tyto instituce.

Dodal, že v irském lidu je stále idealismus a vůle k nastolení lepší společnosti. Tady je velká úloha Církve.

The Tablet, 20. 10. 2007

Kardinál Brady při pouti v národní svatyni v Knocku řekl, že Bůh je stále aktivní v srdcích lidí navzdory poklesu praktikování katolické víry. Kardinál přiznal, že katolická víra v Irsku nyní čelí vzrůstající sekulární, někdy nepřátelské kultuře. Země kdysi plná světců a teologů se stala zemí úroků, finančního úspěchu a zabezpečení. Mnoho Irů však pociťuje nejistotu a strach z budoucnosti. Základním problémem je ztroskotání života bez Boha, který

neodpovídá nejhlubším potřebám lidského ducha. Přes všechny lidské nedostatky má Církev stále odpověď na tyto otázky.

Mariánskou svatyni v Knocku ročně navštíví 1,5 milionu lidí.

The Catholic World Report, říjen 2007

Indie

Svatý apoštol Tomáš je znám jako apoštol Indie. Podle tradice byl umčen roku 52 v Mylapore v Indii. Dějiny ho ale spíše připomínají tím, co předcházelo misiím – jeho pochybnostmi o vzkříšení Ježíše Krista.

Nyní jiná apoštolka Indie – Matka Tereza z Kalkaty je známa svými pochybnostmi. Zatímco Tomáš nevěřil do té doby, než se mu Ježíš zjevil a pocítil ho, Matka Tereza věřila, ačkoliv ho necítila.

Americký časopis Time líčí její „krizi víry“ a cituje dopisy z velké „duchovní vyprahlosti a prázdnoty“. Připodobnila svou duši k „bloku ledu“. Napsala, že hledá, ale nevidí Krista, že ho přijímá ne ve svých pocitech, ale svou vůlí a přijímá také Boží vůli. Když opouštěla původní klášter, aby sloužila chudým na ulicích, měla obavy z nejistého života. Time to nazývá „tajným životem“, církevní tradice to nazývá „temnou nocí duše“, která prohlubuje svatost. Média líčí její pochybnosti jako něco v rozporu s její svatostí. Moderní kultura si myslí, že víra je cit, který mají jen někteří lidé. To znamená, že ostatní by nemuseli poslouchat. Ale zápasy Matky Terezy připomínají, že pravá víra není pocit, je to akt intelektu na základě vůle, který uznává objektivní realitu, která překračuje lidskou konečnou přirozenost. Následně nedostatek pocitu není omluvou pro nevěřící, aby odmítli Boha. Jako pochybující Tomáš moderní člověk vyžaduje, aby se mu Bůh zjevil v jeho kategoriích, aby byl předmětem stálého dokazování a potom ho nepřijme a neposlouchá jako morální zákon. Život Matky Terezy dokazuje, že pravé náboženství a morálka takto nepůsobí.

„Temnota“ její závislosti na Bohu, kterého necítila, je skandální jen pro ty, kdo trivializují náboženství na subjektivní zkušenost, vidí Boha jako utěšující promítnutí lidského ega a představivosti a schvaluje milosrdenství, jen když je konáno z humanitárního citu, spíše než z povinnosti k přirozenému morálnímu zákonu. Média říkají: Žila dobře, ale ze špatných důvodů, a tak ji obdivujeme z povzdálí, abychom ji nemuseli napodobovat. Matka Tereza dokazuje:

Jediným spolehlivým důvodem pro charitu je obtížná věrnost neviditelnému Bohu – povinnost k Němu, ne pocity. Matka Tereza je moderní světicí ne proto, že soucítala víc s chudými, ale proto, že nezištně poslouchala svou víru.

The Catholic World Report, říjen 2007

Rozvinuté země mají mnoho populace pokročilého věku. Podobný problém začíná mít Indie. Je zde 8 milionů lidí nad 80 let, 21 milionů nad 70 let a 77 milionů nad 60 let. Deset procent starších nemá nikoho, kdo by o ně pečoval. Vláda vydala zákon zavazující děti pečovat o své rodiče. Rodiče mají teď možnost vydědit své děti. Kdo se nebude starat o své rodiče, může být pokutován, nebo dokonce uvězněn.

Population Research Institute Review, září–říjen 2007

Itálie

Papež řekl v homilii na svátek Nanebevzetí: „Odvaha a příkladná láska u Panny Marie může překonat každou materiální moc, včetně moci smrti. Při mši svaté ve farním kostele v Castelgandolfo také mluvil o Apokalypse, kde „žena oděná sluncem“ přemáhá moc draka. Moc draka ve 20. století byla vtělena v totalitních nacistických a komunistických režimech, které hrozily, že vymažou křesťanskou víru. Navzdory brutálnímu násilí proti náboženství v tomto případě láska se ukázala být silnější než nenávisť.

Dnes mocné síly materialismu – „drak“ – jsou nalézány především v materialistických ideologiích, které povzbuzují „konsumismus, sobectví a hledání požitků“ – degradují důležitost víry a vysmívají se „absurditě myšlení o Bohu“. Konfrontování s těmito opravdovými nebezpečími, křesťané by měli následovat příklad Panny a zůstat věrnými a důvěřujícími Bohu. Marie trpí jako žena v Apokalypse. Církev také trpí pronásledováním drakem. Přesto Církev vítězí utrpením. Triumf Panny je následkem jejího pevného rozhodnutí být „služebnicí Páně“ a úplně se odevzdat do Božích rukou. Vede všechny křesťany cestou lásky, která znamená obětování sebe, což je jediná cesta, jak se nalézt.

Během modlitby Anděl Páně po mši svaté papež mluvil na stejné téma a řekl, že slavné Nanebevzetí Panny je vítězstvím nad problémy světa včetně

smrti. Je přitažena do nebe, takže svět vidí její úplnou solidárnost s jejím Synem – jak v zápase, tak ve vítězství.

The Catholic World Report, říjen 2007

Kardinál Sebastiani uvedl, jak hospodařil Vatikán v roce 2006. Výdaje byly 225,4 milionů euro. Zlepšení prokázal „Halěř svatého Petra“ – 74,3 milionů euro (značný vzrůst proti roku 2005). „Halěř“ pocházel nejvíc z USA, pak Německa a Itálie. Finanční aktivity přinesly 13,7 milionů euro, v roce 2005 to bylo 43,4 milionů euro. Propad byl způsoben hlavně poklesem kurzu dolaru. Příjmy z nemovitostí přinesly 32,3 milionů euro.

Výdaje: 31 milionů euro, provoz Kongregací Vatikánu, tribunálu a diplomatické aktivity. Média stála 12,8 milionů euro (hlavně Radio Vatican a deník L'Osservatore Romano).

The Catholic World Report, říjen 2007

Při homilii na slavnostní mši svaté při svátku svatého Petra a Pavla papež oznámil plán na rok zasvěcený svatému Pavlu. Řekl, že dnešní Církev potřebuje nasazení křesťanů tak jako u svatého Pavla při nesení posekství evangelia sekulární společnosti. „Nyní jako tehdy Kristus potřebuje apoštoly, kteří se chtějí obětovat. Dnešní křesťané musejí být stateční podobně jako svatý Petr a Pavel. Poselství Církve ztrácí hodnotu, pokud se někteří lidé neobětují kvůli pravdě v každé situaci.“

The Catholic World Report, říjen 2007

V roce 1984 kardinál Ratzinger napsal o v té době nezveřejněném Třetím tajemství ve zjevení ve Fatimě: „Věci obsažené ve Třetím tajemství odpovídají tomu, co bylo oznámeno v Písmu. Třetí tajemství obsahuje: radikální výzvu k obrácení, absolutní důležitost dějin, nebezpečí hrozící víře a životu křesťanů, a proto i světu. A potom důležitost posledních věcí na konci světa“.

V roce 2000 bylo Třetí tajemství zveřejněno včetně komentáře Vatikánu.

Novinář Antonio Succi napsal knihu „Čtvrté tajemství Fatimy“, kde tvrdí, že Třetí tajemství bylo zveřejněno neúplně (chybějící část nazývá Čtvrtým tajemstvím). Prý bylo zatajeno, že narušení Církve zasahuje i biskupy a velkou část Vatikánu.

Na to reagoval kardinál Bertone, státní sekretář Vatikánu, svou 140stránkovou knihou „Poslední vizionářka z Fatimy“, kde říká, že uveřejněné Třetí tajemství je úplné, měl tři rozhovory (celkem 10 hodin) s vizionářkou Lucií. Označuje Socchio za lháře a dílo zednářů pokoušejících se zdiskreditovat Vatikán.

The Fatima Crusader, léto 2007

V zemi je milion muslimů – z toho 150 000 žije v Římě. Mnoho muslimů končilo ramadan v luxusním sousedství Parioli, kde je největší mešita v Evropě. Bangladéšská muslimská komunita se modlila v zahradách na kopci Esquiline. Bývalo zde 5 000 modlících se muslimů. Ne letos. Radnice nedala povolení a nabídla alternativní místo. Někteří Italové se z toho radovali (ze silícího antimuslimského hnutí). Prominentní politik ze separatistické a xenofobní Ligy severu – R. Calderoli řekl, že chce zorganizovat „prasečí den“. Chce s vepřem kráčet na staveniště mešit. To by mělo z míst učinit nesvatá místa. Chce čelit islamizaci. Muslimové mají v zemi 735 modlitebních míst.

The Tablet, 22. 9. 2007

Prezident Italské biskupské konference arcibiskup A. Bagnasco řekl, že Itálie je v morální krizi. Jeho řeč byla filozofickým rozbořem společnosti. Zdůraznil hodnoty, o kterých se nelicituje – ne interrupcím, eutanázií a civilním sňatkům. Slíbil, že Církev bude mluvit proti nešvarům. Řekl, že Itálie si zasluhuje větší lásku a větší zodpovědnost.

The Tablet, 22. 9. 2007

P. Thomas Rochford, SJ je jedním z organizátorů tříletého programu, během něhož by všechny děti ze základních škol měly dostat zdarma laptop počítač. Ten by měl být barevný a s anténou ve tvaru uší zajíce. Tím by se zkvalitnilo vyučování. Dnes se učí 50 milionů dětí v katolických školách.

The Tablet, 3. 11. 2007

Vatikánská Kongregace pro nauku víry 14. 9. 2007 odpověděla americkým biskupům a vydala dokument, v němž se stanoví, že je nutné (i umělými prostředky) dát potravu a vodu i těm, kteří jsou trvale v bezvědomí a není reálná šance na jejich procitnutí. To byl případ americké Terri Schiavo, která byla odpojena od přísunu vody a potravy. O případu Terri Schiavo psal svého času i Katolický týdeník a přední profesor katolické morálky na pražské teologické fakultě (jejich článek byl v rozporu s tímto prohlášením Vatikánu). Závazek poskytovat vodu a potravu v těchto případech není závazný, když jde o velmi vzdálené kraje nebo situace extrémní chudoby (kde je umělé přivádění vody a potravy fyzicky nemožné).

The Catholic World Report, listopad 2007

Papež promluvil při audienci 21. 9. 2007 k dvěma stům politikům – skupině, která náleží ke křesťanské demokratické tradici. Řekl, že silná katolická přítomnost v politickém světě je dnes víc potřebná než kdy jindy. Církev nediktuje politiku, ale informuje o morálce a pomáhá formovat svědomí v politickém životě. Když jsou porušována lidská práva, trpí důstojnost lidské osoby a když je právo porušováno, mír je ohrožen. Křesťanští zákonodárci mají zvláštní povinnost efektivně vést v době, když společnost čelí silné sekularizaci. Jasná netečnost na Západě k duchovním zájmům byla nestydatě zneužita některými teroristickými sítěmi.

The Catholic World Report, listopad 2007

Papež řekl mladým, shromážděným v Loretu (2. 10.): „Plavte proti proudu.“ Sloužil mši svatou pro 500 000 mladých, kteří zde byli na shromáždění pro kampaň na národní evangelizaci. Svolali ho italsí biskupové. V homilii řekl, aby se vyhnuli lichotkám těch, kteří propagují životní styly, založené na aroganci a násilí, sebestřednosti a úspěchu za každou cenu, na zdání a vlastnictví. Mladí by měli následovat příklad Naší Paní z Loreta a kultivovat se ctností skromnosti. Měli by si uvědomit, že pokora je nejlepší cesta – ne protože je to velká lidská ctnost, ale mnohem spíše je to Boží vlastní cesta. Vyzval mladé, aby snili o velkých plánech na dobré věci a nebyli deprimováni obtížemi.

Druhý den sloužil zde mši svatou se 150 biskupy a 2000 kněžími, bylo přítomno mnoho politiků (také byl premiér Rutelli). V homilii papež varoval:

mladí lidé musejí být bdělí a kritičtí, protože slyší posekství masových médií a populární kultury. Podtrhl důležitost odvahy být jinými, vykročit mimo hranice očekávání ze strany sekularizované kultury. Také mají být bdělí k ochraně životního prostředí, než bude příliš pozdě.

Papež navštívil slavnou mariánskou svatyni v Loretu. Ročně sem putuje kolem 4 milionů poutníků. Jan Pavel II. zde byl pětkrát.

The Catholic World Report, listopad 2007

Papež přijal nového velvyslance Irska (Noel Fahey). Řekl mu, že se Irsko musí obrnit vůči ztrátě víry a vůči sekulární ideologii. Ekonomický boom v Irsku je sice požehnání, ale přináší také sekularismus.

O vztahu Církve ke státu v demokratické společnosti řekl, že víra slouží celé společnosti osvětlováním základů morálky a etiky a očisťuje rozum a zajišťuje, že je otevřený k úvahám o nejvyšších pravdách a vede k moudrosti. Jestliže Církev nesmí veřejně hlásat pravdu, nastupuje relativismus a víc a víc ve veřejném názoru, hodnoty jsou zastíněny, už se nerozlišuje dobro a zlo a nastupuje pragmatická kalkulace o tom, co je výhodné a nevýhodné.

Papež uvítal ustavení vlády v Severním Irsku, podporované jak Irskou republikou, tak Británií.

The Catholic World Report, listopad 2007

Papež přijal nového velvyslance Nikaraguy ve Vatikánu J. Cuadra. Papež ocenil parlament v Nikaragui, který zakázal interrupce navzdory velkému tlaku ze zahraničí. Papež pochválil snahu Nikaraguy pomáhat těhotným ženám, chudým a negramotným. Stát je proti zneužívání drog. Papež řekl, že „průhlednost a čestnost mezi politickými vůdci by měly posílit snahu lidu o nové iniciativy.“

The Catholic World Report, listopad 2007

Kardinál W. Kasper se připojil k některým německým biskupům a kritizoval vatikánskou Kongregaci pro nauku víry za dokument, v němž potvrdila, že katolická Církev je jediná pravá a protestanté nemají pravé církve. Řekl, že dokument vzbudil zmatek a nesouhlas. Ačkoliv text opakoval známé pravdy, měl by se prý revidovat jazyk, forma a předložení veřejnosti.

Dokument vzbudil nelibost protestantů v Německu a kardinála Lehmana. Také biskupa Reinerla z Drážďan. Kardinál Kasper řekl, že v současné době je v protestantských letničních a charismatických církvích 400 milionů lidí, což je druhá největší křesťanská skupina. Katolíci by měli zkoumat své pastorační metody a ptát se, proč tolik lidí opouští katolickou církev.

Podle Kaspera anglikáni jsou v obtížné situaci kvůli biskupovi Robinsonovi v USA, který je aktivní homosexuál. To anglikány rozděluje.

Pokrok je v jednání s pravoslavnými, řada jejich biskupů uznala primát papeže v dialogu v Ravenně v září. Ruská pravoslavná církev zpochybňuje právo ekumenického patriarchy v Konstantinopoli mluvit jejich jménem.

Kardinál Kasper je v čele Papežské rady pro dosažení křesťanské jednoty.

The Tablet, 1. 12. 2007

Blahořečení kardinála Johna Henry Newmana se bude konat koncem roku 2008.

Byl uznán zázrak na jeho přímlovu. 69letý Američan byl závažně uzdraven z kulhání a sehnutosti (porucha páteře). Nyní chodí bez potíží a vzpřímený. Mluvčí oratoriánů z Birminghamu (tamní oratoř byla založena Newmanem v 19. století) řekl, že církev prošla velmi těžkým obdobím v minulých letech a blahořečení by bylo úžasnou vzpruhou.

Catholic News Agency

Arcibiskup Ranjith, sekretář Kongregace pro bohocctu, kritizoval některé teology, biskupy, a dokonce kardinály, kteří se snaží omezit papežovo *motu proprio*, dokument který umožnil pro všechny Tridentskou mši svatou. Arcibiskup Ranjith možná bude příštím prefektem Kongregace. Obvinil některé biskupy, že jsou motivováni předsudky teologického typu nebo pýchou. Biskupská konference Filipín a Německa vydaly vysvětlující dopisy, které, jak se zdá, kladou určité podmínky pro sloužení Tridentských mší svatých. Byl takový pokus i v Italské biskupské konferenci, ale neprošel.

Biskup Roche z Leedsu (Anglie) a biskup Trautman z Erie (USA) napsali svým kněžím, že nedovolí Tridentskou mši svatou v kostelech svých diecézí. Někteří biskupové se neodvážejí kritizovat přímo *motu proprio*, ale dělají to jemným způsobem. Kardinál Martini řekl, že nebude sloužit Tridentské mši svaté. Belgický kardinál Danneels řekl, že v jeho zemi není zájem o Tridentské

mše svaté, ačkoliv předseda světové organizace pro podporu Tridentských mší svatých Una Voce pochází z Belgie.

Kardinál Tettamanzi z Milána řekl, že v jeho arcidiecézi se spíše používá ambrosiánský než římský ritus. Arcibiskup Conti z Glasgowa řekl, že patrně v jeho diecézi nejsou skupiny chtějící Trident.

Arcibiskup Ranjith také řekl, že *motu proprio* bylo aktem svobody a spravedlnosti vůči tradicionalistům. Kritizoval, že pokoncilní mše svaté jsou často přeměňovány na show s tancováním.

Ve stejné době někteří biskupové vyjádřili podporu častějšího používání Tridentu. Kardinál Pell (Austrálie) sloužil už Tridentskou mši svatou ve své katedrále.

The Tablet, 10. 11. 2007

Francie

V Toulouse se konalo zasedání reprezentantů – katolických, protestantských, pravoslavných a anglikánských –, jednajících o dohodě, která bude omezovat proselytismus a stanoví pravidla pro konverze. Zasedání bylo z popudu Světové rady církví a Papežské rady pro mezicírkevní dialog. Dokument má být vydán do tří let. V Toulouse se definoval rozdíl mezi energickou evangelizací (kterou všichni schvalují) a „kradením ovcí“, což je kampaň za odlákání duší. Mluvčí se dohodli, že křesťané by neměli snižovat víru ostatních křesťanských skupin. Pater Mascarenhas, indický jezuita, řekl, že testem pravé evangelizace je schopnost inspirovat mezicírkevní dialog a náboženskou harmonii a spolupracovat v charitě.

The Catholic World Report, říjen 2007

Film „Čtyři měsíce, tři týdny a dva dny“ natočený Rumunem C. Mungiu pojednává o dívce, která podstoupila potrat ke konci komunistického režimu. Film dostal hlavní cenu na festivalu v Cannes. Ministerstvo školství mu udělilo cenu a film se bude na DVD promítat ve vyšších ročnících středních škol. Ve filmu je zobrazena brutalita interrupce. Režisér řekl: „Lidé by si měli být vědomi následků svých rozhodnutí.“

Global Family Life News, srpen–září 2007

Ukrajina

Papež jmenoval svého sekretáře Mieczysława Mokrzyckého biskupem koadjuktorem ve Lvově. Později nastoupí na místo kardinála Jaworského (81 let). Mokrzycki byl vysvěcen na kněze v roce 1987 a stal se asistentem sekretáře Jana Pavla II. Později byl druhým sekretářem S. Dziwisze. Benedikt XVI. po svém zvolení ho ponechal ve funkci.

The Catholic World Report, říjen 2007

Svatá země

Františkánský kustod Svaté země P. Pizzaballa řekl při konferenci hnutí Comunione e Liberazione v Rimini, že křesťané se stěhují pryč. V Jeruzalémě je jen 7000 křesťanů, stejně tak v Betlémě. Františkán vyzval k podpoře křesťanů ve Svaté zemi.

The Catholic World Report, říjen 2007

Austrálie

V roce 1986 zde byla založena řeholní kongregace Misionáři Boží lásky (MGL). Dnes mají 13 kněží a 30 seminaristů. Členové jsou nejen z Austrálie, ale i z mnoha dalších zemí. Brzy vstoupí do noviciátu dalších 8 mužů. Řeholníci milují zvláště Eucharistii a adoraci. Jsou silně loajální papeži a jsou pravověrní. Ve slibech se zasvěcují zraněnému srdci Ježíše a denně se zasvěcují Neposkvrněnému srdci Panny Marie.

AD 2000, listopad 2007

Petici za svěcení ženatých a diskusi o svěcení žen podepsalo 16 000 katolíků. Prý je situace neudržitelná. V diecézi Toowoomba, která má rozlohu Německa, je jen 14 kněží.

Petice vyvolala kritiku a studenti podepisují kontrapetici.

The Tablet, 1. 12. 2007

Afrika

Smlouva Maputo Protocol je dokumentem k prosazení interrupcí v Africe (v Africe je 53 států, 43 protokol podepsalo).

Special Report, říjen 2007

Východní Timor

Je to nejkatoličtější země světa (98 % obyvatel). V roce 1975 dostali samostatnost od Portugalců, ale zemi hned okupovala indonéská armáda. Katolická Církev byla jedinou oporou pro lid.

V zemi je 300 kubánských lékařů placených Čínou. Ti prý někdy tajně sterilizují matky a občas provedou ilegální interrupce (ty jsou v zemi zakázané). Porodnost je 3,45 dětí na ženu. Britská společnost Marie Stopes je už v zemi a provádí sterilizace – chystá také půdu pro interrupce. Potíže budou působit také OSN a Světová banka.

Special Report, říjen 2007

Velká Británie

Greg Clovis řídí organizaci FLI-UK, významnou pro šíření kultury života v Británii. S rodinou emigroval do Británie z ostrovů West Indies ve věku deseti let. Úkoly FLI-UK jsou nesmírné. Rodiny se rozpadají, za 5 let bude víc rozpadlých rodin než těch, které žijí pospolu. Mladí lidé nevidí nic špatného na tom, když páry nežijí v manželství. Británie je postkřesťanskou zemí, či spíše pohanskou. Instituce jsou protikatolické – výchovné, zdravotnické, vládní, média. Každý rok je o 5000 víc interrupcí.

FLI-UK učí také přirozené plánování rodičovství. Greg má deset dětí, jeho manželka pochází z Iránu, přestoupila z mohamedánství ke katolicismu.

Global Family Life News, srpen–září 2007

Za posledních pět let počet nemanželských dětí stoupl o 22 %. V roce 2006 43,7 % matek bylo svobodných. Svobodné matky jsou daňově zvýhodňované. Nyní jen 37 % populace žije v klasických rodinách – oba manželé, děti. 25 % párů je bezdětných.

Global Family Life News, srpen–září 2007

Tradiční anglikánské společenství (TAC) – mezinárodní organizace se 400 000 členy – poslalo oficiální dopis vatikánské Kongregaci pro nauku víry s tím, že touží po „plné, společné a svátostné jednotě s katolickou Církví. Dialog o tom mezi TAC a Vatikánem trvá už 13 let, ale teprve teď TAC o něco požádalo.

TAC bylo založeno v roce 1977 jako reakce na svěcení žen anglikány. TAC chce být v plném spojení s biskupem Říma, ale chce si ponechat anglikánskou liturgii a tradici ženatého kléru.

Vatikán se staví přívětivě a chce, aby TAC budovalo dobré vztahy s katolíky a nezvyšovalo počet svých biskupů.

V Anglii je 20 farností TAC a 3 jsou v Irsku. Nejvíce členů je v Indii a Jižní Africe. V Austrálii je celá diecéze TAC v čele s arcibiskupem Hepsworthem, který TAC vede. Arcibiskup říká, že kněží TAC mají na svém stole Katechismus katolické Církve a často z něho kážou.

Pokud TAC dojde ke spojení s Římem, bude to největší konverze od dob reformace.

The Tablet, 3. 11. 2007

Amnesty International začíná podporovat „právo“ žen na interrupci, když jde o znásilnění, incest a ohrožení života ženy.

Vatikán odsoudil tuto novou politiku Amnesty International. Řada britských biskupů vystoupila z AI. AI odmítla zvláštní účet katolíků, z kterého by se nepodporovaly interrupce.

The Tablet, 3. 11. 2007

Pětina dospělých věří, že modlitba mění svět a třetina věří, že Bůh může splnit jejich prosby.

The Tablet, 17. 11. 2007

V Anglii a Walesu chodí víc věřících na nedělní mši svatou do katolických kostelů (917 000) než do anglikánských (881 000). Katolíků je zde 4,3 milionů, nejsou zahrnuti migranti z ciziny (zejména z Polska).

Vloni bylo v anglikánské církvi vysvěceno 234 kněží a 244 kněžek. Kněžky se zde světí od roku 1994. Není ještě jasné, zda se ženy mohou stát biskupkami v anglikánské církvi.

The Tablet, 17. 11. 2007

Katolická nemocnice sv. Jana a sv. Alžběty v Londýně slavila 150 let svého trvání. Je však v problémech. V jedné z budov bylo Linacre, středisko pro zdravotní etiku. To bylo zrušeno a přeměněno na zdravotní středisko s 27 ordinacemi. Bylo zjištěno, že někteří lékaři zde zaměstnaní jsou v rozporu s katolickou morálkou. Patronem nemocnice je kardinál Murphy O'Connor. A ten nařídil vyšetřování. Zjistil nedostatky a mezery v dosavadním morálním kodexu nemocnice, který nařídil přepsat. Nový kodex nemocnice zakazuje angažovat se v lékařském vyšetření nutném pro interrupce, zakazuje podávat adresy interrupčníků, zakazuje operace ke změně pohlaví. Rada nemocnice se měla rozhodnout, zda kodex přijme a zda bude závazný pro všechny lékaře, zvláště ty všeobecné lékaře pracující pro státní zdravotnictví, kteří mají zahájit práci v části nemocnice, která jim byla pronajata. Rada nemocnice má 13 členů – katolíků, pět z nich je členy Maltézského řádu (včetně prince Ruperta zu Löwenstein). Maltézští rytíři jsou zde nekompromisní a řekli, že by dali přednost tomu, aby se nemocnice stala kuchyní, než aby se vzdálila od svého kodexu. V listopadu se rada usnesla přijmout kodex pěti hlasy proti třem. Tři členové rady, kteří byli proti, poté rezignovali na své funkce. Maltézský řád považuje tento vývoj za vítězství, nyní bude nemocnice řízena prakticky jen jím.

The Tablet, 8. 12. 2007

Kardinál C. Murphy O'Connor napomenul Poláky žijící v zemi, aby se zapojili do britských farností. Po roce 2004 přišel do Británie a Irska milion Poláků. V Británii je 213 polských misijních stanic. Polští biskupové vyzvali Poláky, aby se drželi v těchto polských misijních stanicích, protože polština pomáhá držet si distanci od pohanské sekularizované kultury. Kardinál Murphy O'Connor je jiného názoru.

The Tablet, 15. 12. 2007

Byla utvořena 40členná skupina poslanců z různých stran v parlamentu a z různých církví, která bude prosazovat, aby ve všech státních nemocnicích byli placeni kaplani z různých církví. Za poslední dva roky klesl počet nemocničních kaplanů o 17 %.

The Tablet, 10. 11. 2007

Čína

Od roku 1980 pokračuje teror – žena smí mít jen jedno dítě. Úřady přitvrdili v provincii Guangxi, kde všechny ženy čekající druhé dítě byly násilím přivlečeny k interrupci. Lidé v 28 městech vyšli do ulic na protest a všechno na ulicích zdemolovali. Policie zatkla několik set demonstrantů. Ti jsou ve vězeních biti. Zprávy o nepokojích se dostaly do zahraničí jen proto, že provincie leží blízko Hongkongu. Celkem 4200 komunistických aktivistů šlo přesvědčit vesničany o správnosti politiky vlády.

Global Family Life News, srpen–září 2007

Kněz Wang Zhong (41 let) z podzemní katolické Církve byl odsouzen ke třem letům vězení za to, že veřejně vysvětil nový kostel. Bylo přítomno 7000 lidí a 21 kněží z podzemní Církve. Kostel byl postaven se souhlasem úřadů. Je tu tlak vlády, aby se podzemní Církev připojila k Vlastenecké církvi mající přízeň úřadů.

The Tablet, 1. 12. 2007

Spojené národy

Ve světě vzrůstají protikřesťanské aktivity (včetně Evropy). Nepřátelství v Africe, v Asii a Středním Východě je částečně způsobeno odporem k agresivnímu proselytismu některých protestantských skupin z USA.

The Tablet, 22. 9. 2007

Polsko

Povolání ke kněžství se zvojnásobilo po zvolení papeže Jana Pavla II. Vrchol byl v letech 1985–7.

Nyní je 4612 seminaristů ve 43 diecézních seminářích. Většina seminaristů přišla z katolických hnutí, minimálně z tradičních venkovských komunit. Letos je nových seminaristů o 140 méně než v roce 2006. Každý čtvrtý seminarista v Evropě je Polák.

The Tablet, 22. 9. 2007

Nová vláda chce hradit z rozpočtu oplodňování ze zkumavky. Ostře na to reagovala Církev. Arcibiskup Nycz z Varšavy řekl, že je to nepřijatelné a proti církevnímu učení. Neploďné páry se mohou ucházet o adoptování dětí.

The Tablet, 8. 12. 2007

Kuba

Kuba prováděla interrupce od roku 1936 legálně. Bohaté Američanky sem jezdily za potraty. Dnes je všechno dovoleno – potraty ve všech stádiích těhotenství. Je-li žena těhotná, lékař se jí hned ptá, zda si „to“ chce nechat. Počet porodů rok od roku klesá. Kuba zavírá dětské nemocnice a školy, protože nejsou děti. Kuba má 10 milionů obyvatel – v roce 2006 se narodilo jenom 111 000 dětí. Jsou zde 3 interrupce na jeden porod. V roce 2015 bude víc důchodců než pracujících.

Biskupové jsou vynikající. Na Kubě je 330 kněží (155 je rodilých Kubánců). Kuba má 49 seminaristů. To jsou většinou konvertité.

Special Report, zří 2007

Tanzanie

Ředitel Human Life International, Pater Euteneuer, podnikl přednáškovou cestu do Tanzanie. Řekl, že dvě věci dělají lidi šťastnými – víra a rodina. Tanzanie se nelíbí světovým kontrolorům populace. Počet obyvatel – 39 milionů se zdvojnásobí za 50 let. Ženy zde mají v průměru 5 dětí. Církev si zde počíná dobře, je tu pobočka HLI a seminaristé se formují dobře.

Special Report, zří 2007

Řecko

V zemi žije asi 50 000 katolíků. Pravoslavní jsou úzce spjati s vládou a podporováni. Pravoslavní duchovní berou plat od státu. Katolická Církev není uznána jako právnická osoba a je často ponižována. Katolíci nastupující základní vojenskou službu musejí přísahat věrnost na korán, přísaha na bibli je vyhrazena pouze pravoslavným. Pravoslavní přečkali bez porušení všechny okupace: křižáckou výpravu (roku 1204 katolíci dobyli pravoslavnou Konstantinopolí), ve 14. století Benátky dobyly řecké ostrovy, poté přinesli katolicismus v menší míře Napoleonovi vojáci. V Řecku jsou čtyři katolická biskupství, seminář žádný, bohoslovci odcházejí studovat do Itálie a Francie, většinou poté se už nevrátí. Kněží jsou hlavně Poláci, Rumuni a Filipínci. Katolická Církev je teď v Řecku mezinárodní, většinou jsou to cizinci.

The Tablet, 3. 11. 2007

Kanada

Kanadská provincie Quebec (frankofonní) oslaví 400 let od založení města Quebec. Francouzi se chovali k domorodým Indiánům mírně (na rozdíl od anglických a španělských kolonií). Indiáni obchodovali s Francouzi (hlavně kožešiny). První katolický misionář přišel v roce 1615. V zemi působili hlavně jezuité a voršilky. V roce 1763 se Kanada stala anglickou kolonií a byl v zemi podporován anglikanismus. Katolictví však zde mělo stále dobré postavení.

Dnes žije v zemi jen 58 000 Indiánů v rezervacích. Mají však problémy s drogami a alkoholem.

V roce 1960 a později začala náboženská krize, mládež neuznávala náboženské hodnoty. Prý se situace bude zlepšovat. V červnu se v Quebecu bude konat mezinárodní Eucharistický kongres. Má přiletět 15 000 katolíků z ciziny. Je přihlášeno 45 kardinálů. Jedná se o účasti papeže.

The Tablet, 17. 11. 2007

Chorvatsko

Vznikl spor mezi prezidentem a Církví. Biskup pro ozbrojené síly S. Jezerinac řekl, že hlavní opoziční strana – sociální demokracie – je satanská

a slibuje lidem ráj na zemi bez náboženství. V zemi vrcholí přípravy na volby do parlamentu. Biskup Jezerinac a jeho vojenští kaplani spadají přímo pod pravomoc Vatikánu. Prezident Mesic pohrozil, že biskupovi zakáže přístup k vojenským jednotkám. Prezident a nuncius se dohodli na tom, že by se kněží neměli vměšovat do politické kampaně. Předseda Biskupské konference Chorvatska, biskup Szakis, se zastal Jezerinace a řekl, že společnost očekává, že církevní vůdcové budou mluvit.

The Tablet, 17. 11. 2007

Belgie

Policie 11. září zatkla 150 demonstrantů proti islámské síle v Evropě. Socialistický starosta v Bruselu řekl, že zakázal demonstraci „Stop islamizaci Evropy“, protože by urazila muslimy ve městě.

Italská vláda poslala Belgii dopis protestující proti zatčení Itala, poslance Evropského parlamentu, během pochodu. Prý byla přehnaná síla policie při potlačování demonstrace.

The Catholic World Report, listopad 2007

Německo

Kardinál Joachim Meisner při promluvě v muzeu v Kolíně nad Rýnem varoval: „Když je kultura odpojena od jakéhokoli spojení s božským, z kultury se stane rituál a kulturu degraduje.“

Tento projev vyvolal bouři politiků. Prý slovo degenerované umění patří do slovníku nacistického režimu.

Claudia Rothová ze Strany zelených, pravidelná kritička katolického vlivu, požadovala, aby kardinál rezignoval z čela arcidiecéze. Ústřední rada německých Židů nazvala preláta jako „duchovního žháře“. Levicový list Die Tageszeitung napsal: „Meisner řekl, že umění musí oslavovat Boha, aby bylo pravým uměním. Člen Talibanu by to nemohl vidět jinak.“

The Catholic World Report, listopad 2007

Bývalý ministr spravedlnosti ve státě Hamburg, Dr. R. Kusch představil svůj přístroj k provádění eutanázie. Založil také organizaci pracující k legalizaci eutanázie.

Člen parlamentu M. Naumann řekl, že Kuschova iniciativa je nechutná a nemorální a Kusch je „chodící skandál“. Předseda křesťanských demokratů v Hamburgu D. Fischer řekl: „Tento muž je morálně zdegenerovaný.“

The Catholic World Report, listopad 2007

Finsko

První islámská politická strana v Evropě byla založena ve Finsku. V zemi je 55 000 muslimů. Strana chce uspět jak komunálních, tak v parlamentních volbách. Strana chce prosadit zákaz prodeje alkoholu, výjimku pro mohamedánské děti, aby se nemusely zúčastňovat školních hudebních představení a nemusely chodit plavat do bazénů, chtějí zavedení obřizky pro muže a případně zavedení muslimského práva šaría ve Finsku.

The Catholic World Report, listopad 2007

Švýcarsko

Soud rozhodl ve prospěch disidentského katolického kněze Franze Szaba. Toho biskup Kurt Koch odvolal z farnosti v Röschenau, protože farář se s ním veřejně přel ve věcech katolické věrouky a disciplíny. Szaba podporuje farní rada.

The Catholic World Report, listopad 2007

Švýcarský biskup z Lausanne P. Bürcher (61 let) byl jmenován biskupem pro Island, kde nahradil 75letého biskupa J. Gijsema.

Bürcher měl rozpory s farnostmi v diecézi, chtěl, aby církevní daň šla biskupovi, a ne federaci farností.

Biskup Gijzen z Holandska byl v roce 1980 přeložen na Island kvůli údajnému autoritářskému stylu.

The Tablet, 10. 11. 2007

Rusko

Pravoslavný patriarchát v Moskvě prohlásil, že za 20 let se počet farností a klášterů zčtyřnásobil. Je zde 27 300 farností a 716 klášterů. Je to teď církev mladých.

The Catholic World Report, listopad 2007

Peru

Biskup L. Bambaren, SJ kritizoval prezidenta Garcíu.

García je zvláště proti jezuitskému Radiu, které odmítlo inzerát státu propagující otevření dolů. García řekl, že se Církev plete do politiky.

Biskup Murphy je na straně lidu, který nechce otevření dolů.

The Catholic World Report, listopad 2007

Španělsko

V Katalánii bude přiděleno více pozemků ke stavbám mešit než ke katolickým kostelům. Církev to kritizovala.

The Tablet, 1. 12. 2007

Rakousko

Pomocný biskup ve Vídni Helmut Krätzl vydal novou knihu, kde volá ke svěcení ženatých mužů a také pro revizi postoje ke kontrole porodnosti. Zaštiťuje se 2. vatikánským koncilem. Také prý Církev by měla být méně centralistická a více kolegiální. Také prý by se měla napodobit pravoslavná církev a po rozvodu dovolit druhé manželství.

The Tablet, 1. 12. 2007

Japonsko

V Japonsku je starších 65 let – 19 % mužů a 24 % žen. Nyní má Japonsko 128 milionů obyvatel, očekává se, že v roce 2050 to bude jen 95 milionů.

Global Family Life News, říjen–listopad 2007

Severní Irsko

Amnesty International už není vítána v katolických školách. Je to poté, co Amnesty International prohlásila, že ženy mají mít právo na potrat v případě znásilnění a incestu. Biskupové v Británii už odsoudili Amnesty International za tento postoj.

Global Family Life News, říjen–listopad 2007

Mozambik

Vláda této extrémně chudé země se nestará o zdravotnictví, ale chce dát lidem antikoncepci a zavádí sterilizace. Počet obyvatel 18 milionů, hustota obyvatel je jen 22 na 1 km². Promiskuita je zde vysoká i mezi mládeží. Těhotné ženy jsou však ve vážnosti. Vláda chystá legalizaci interrupcí, aniž by se koho na něco ptala. Celá záležitost je držena v tajnosti, protože většina obyvatel je proti interrupcím.

Skupiny pro život také nesplí. Bombardují vládu dotazy. Seminaristé mají skupiny vedené HLI z USA, kde se učí mít správné postoje.

Special Report, listopad 2007

Uganda

Subsaharská Afrika je zamořena AIDS – je to 25 milionů lidí, ročně přibývá 2,7 milionů. Afrika se obrátila na západní státy o pomoc. Ty nevěděly nic chytřejšího než poslat kondomy. Tak se rozmáhá promiskuita. Kondomy jsou nespolehlivé. Jediná Uganda šla správnou cestou. V roce 1992 tu bylo 18 % dospělých zasaženo AIDS. Dnes je to 6,7 %. Jak to lze vysvětlit? Jedině zdrženlivostí. Hrdinkou zápasu byla řeholnice MUDr. Miriam Dugganová. Ta vyvinula vzdělávací program „Výchova k životu“. Lidé neměli užívat sex před manželstvím a v manželství měli být věrní. O této řeholnici byly natočeny dva filmy.

Jižní Afrika má dnes 18 % obyvatel zasažených AIDS. Pokud neučiní to, co Uganda, Jižní Afrika vymře. Ale to je hloupému Západu jedno.

Population Research Institute Review, listopad–prosinec 2007

Španělsko

Libyjský prezident Gaddafi odvolal návštěvu Cordoby, protože Církev mu nechtěla dovolit muslimsky se modlit v místní katedrále. Ta byla původně mešitou, byla přeměněna na katedrálu roku 1236. Biskup Asenjo zásadně odmítá žádosti muslimů se zde modlit.

The Tablet, 29. 12. 2007

Nikaragua

Tato země prošla těžkým obdobím: přes diktaturu Somozy po 12 let komunismu. Lidé prošli těžkou zkouškou a jsou vnímaví. Tento národ odmítl interrupce, a to ve všech případech. V ústavě je zakotveno bezpodmínečné právo na život od početí.

Dne 6. 10. 2006 před rozhodováním kongresu o interrupcích přišlo na pochod pro život v hlavním městě Managua přes 200 000 lidí. Bylo to celosvětově největší shromáždění pro život v dějinách světa. A to má Nikaragua jen 5 milionů obyvatel. Podobné pochody ve Washingtonu mívají 100 000 účastníků. Kongres během dvou let už dvakrát hlasoval pro úplný zákaz interrupcí. Za tímto úspěchem stojí úsilí katolické Církve s obdivuhodnými biskupy. Interrupčníci zoufají, ale to neznamená, že by povolili ve svém tlaku. Svůj podíl na úspěchu národa má i americká organizace pro život HLI. P. T. Euteneuer navštívil Nikaraguu. Arcibiskup Brenes mu dal k dispozici katedrálu a mši svatou těchto dvou mužů vysílala státní televize.

Special Report, prosinec 2007

Brazílie

Dne 15. 8. 2007 se konal pochod pro život v hlavním městě Brazílie. Pořádalo ho několik církví. Přišlo 20 000 lidí. Brzy má kongres hlasovat o legalizaci interrupcí. Předchozí hlasování v roce 2006 dopadlo dobře díky většině jediného hlasu.

Front Lines, podzim 2007

USA

Cena kardinála von Gallena udělovaná HLI byla předána australskému kardinálovi Pellovi za jeho úsilí na poli propagování katolické morálky.

V mládí byl profesionální sportovec, zanechal toho a vstoupil do semináře. Vystudoval církevní dějiny v Oxfordu. Byl pomocným biskupem v Melbourne a poté arcibiskupem v Sydney. Požaduje od ředitelů a náměstků v 167 katolických školách v arcidiecézi přísahu věrnosti, kterou jinak vyžaduje církevní kodex jen od biskupů, kněží a profesorů teologie. Takřka hystericky na to reagoval tisk.

Napsal mnoho článků a také knihu „Články víry a morálky“, hájící katolické učení. Mluví o nutnosti bránit se interrupcím a antikoncepcí. Bude mít možnost ovlivnit mladou generaci při Světovém dni mládeže v Sydney v roce 2008.

Front Lines, podzim 2007

Chile

Více než 60 poslanců z parlamentů různých zemí se sešlo na prvním setkání organizace Světová parlamentní fronta pro život a pro rodinu v Santiagu od 9. 11. do 11. 11. 2007. Prominentní přednášku měl republikán z New Yorku Ch. Smith. Všichni přítomní potvrdili svůj závazek bojovat proti všem formám interrupcí, eutanázii, klonování a ostatním formám manipulujícím lidský život.

Ve stejné době se sešli vůdci ze zemí Latinské Ameriky, Španělska a Portugalska. Ovšem k jiným účelům. Tady španělský král řekl při debatě s venezuelským prezidentem, aby zavřel hubu.

Jiná atmosféra vládla v Santiagu. První skupina poslanců pro život v Chile je jádrem světové organizace. Chilský poslanec Correa citoval dominikánského kněze Lacordaira: „Je charakteristické pro velká srdce najít nejdůležitější záležitost své doby a žít pro to svůj život.“ Correa řekl, že nyní je nejdůležitější boj o nenarozený život a rodinu.

Poslanci zhodnotili úspěchy v boji o život v Nikaragui, Ekvádoru, Brazílii a Peru.

Příští rok se organizace sejde znovu. Hlavní téma bude: chemická interrupce. Zákony v Latinské Americe většinou zakazují interrupce. Bude se ale obcházet zákon podáváním pilulek, které startují proces potratu.

Global Family Life News, prosinec 2007–leden 2008

Polsko

Polské katolické Radio Maryja (ultrakonzervativní a ultrapravicové) svými antisemitskými výroky způsobilo rozdělení polských biskupů, pokud jde o postoj k tomuto Radiu. Radio Maryja patří polským redemptoristům. Generál řádu P. Tobin (Američan) jménem nejvyšší rady řádu poděkoval Radiu a popřál vše nejlepší k 16. výročí založení Radia.

Úředníci polské vlády obvinili Radio, že zneužilo grant Evropské unie 15 milionů euro. Ředitel Radia P. Rydzyk nařčení odmítl.

The Tablet, 29. 12. 2007

Německo

Kardinál Lehman řekl, že Turecko není ještě připravené pro vstup do Evropské unie, protože špatně jedná s křesťanskou minoritou.

Kancelářka Merkelová podporuje snahu německých biskupů získat od Turecka povolení k výstavbě kostela v Tarsu – místě narození svatého Pavla.

The Tablet, 5. 1. 2008

Izrael

Památník Yad Vashen udělí posmrtně medaili řecko katolickému biskupovi ze Slovenska – blahoslavenému P. Gojdičovi. Ten během války zachránil mnoho Židů.

The Tablet, 5. 1. 2008

Rusko

Polská katolická informační agentura (KAI) kritizovala nového arcibiskupa v Moskvě Pezziho, že zakázal vydávání jediného katolického týdeníku v Rusku (Svet evangelia). Také dovolil pravoslavnému knězi kázat při

půlnoční mši svatě v katolické katedrále v Moskvě. Na půlnoční mši svatě bylo 2 000 lidí místo obvyklých 3 000 lidí. Poláci nejsou rádi, že dřívější arcibiskup v Moskvě Kondrusiewicz byl přeložen. V Rusku žije milion katolíků, z toho polovina Poláků. Z 268 kněží jsou dvě třetiny Poláci.

The Tablet, 5. 1. 2008

Diktatura relativismu – nový „kulturní“ boj

V katolické publicistice se zdůrazňuje krvavé pronásledování křesťanů zločinnými komunistickými režimy. To je jistě správné a nutno tak činit s ještě větší intenzitou než dosud. Méně už se ale hovoří o stejně krvavé perzekuci Církve barbarským hitlerovským režimem, což je zásadní chyba. Jde o naši katolickou zbabělost. Nesmíme prý příliš připomínat své oběti, aby se vyznavači jiných náboženství a -ismů, kteří mají také z té doby své mučedníky, „nepohoršili“. Přesně tak mi to bylo sděleno redakcí jednoho teologického časopisu, když jsem jim nabízel článek o teroru proti Církvi v Hitlerově Německu a o protinacistickém postoji tamního episkopátu. A o šikanování katolíků v liberálních státech – to už je v katolické publicistice úplné tabu. Demokracie přece nikdy Církev nepronásledovaly a nepronásledují!

Fakta ale ukazují, jak velká je to lež. Jistěže ne všechny demokratické země v průběhu posledních 200 let Církve pronásledovaly, nicméně velké množství ano – a někdy i krvavě. Genocida duchovenstva a Církvi oddaných sedláků ve Vendée za Velké francouzské revoluce nezačala teprve jakobínskou diktaturou v červnu roku 1793, ale už roku 1792, tedy v době demokratické a konstituční Francie. V 19. stol. se často uchylovaly k administrativnímu i krvavému pronásledování Katolické církve demokratické režimy Latinské Ameriky: Peru, Kolumbie, Ecuadoru, Mexika. Vyvolávali je svobodní zednáři, kteří zaujímali v těchto zemích rozhodující pozice. Jejich obětí se stal roku 1875 vzácný a ušlechtilý ecuadorský prezident Gabriel García Moreno, praktikující katolík, zavražděný zednářem Rayem na přímý rozkaz Konfederace lóží Latinské Ameriky. V demokratických zemích s převahou protestantů docházelo v 19. stol. k tvrdé diskriminaci katolíků ve veřejném životě. Tak tomu bylo ve Velké Británii a v USA, kde bylo fakticky nemožné, aby se katolík stal státním úředníkem nebo vedoucím pracovníkem. Ještě horší

byla situace ve skandinávských státech, např. ve Švédsku se mohl katolík stát učitelem teprve od 50. let 20. stol. a kláštery mohly být zakládány až od 60. let. Po dobytí Říma roku 1870 Garibaldiho vojskem byla i v demokratické Itálii skutečně řada proticírkevních opatření, inspirovaných Mazziniho vládou teroru z roku 1848: nastalo rušení klášterů, omezovala se náboženská výuka ve školách, katolíci věrní papeži museli odejít z vedoucích pozic. Německý kancléř Bismarck a francouzský premiér Gambetta vyhlásili po roce 1870 Katolické církvi tzv. „kulturní boj“, spočívající v likvidaci klášterů a církevních škol a v diskriminaci aktivních katolíků ve veřejném životě. Mnozí duchovní se octli ve vězení. Německo i Francie byly v té době demokratickými zeměmi. K těmto velmocím se připojily Belgie a Švýcarsko, taktéž demokratické státy.

Roku 1905 vyhlásila demokratická Francie po určitém období tolerance vůči katolíkům zákon o odluce Církve od státu, který znamenal, že se na veřejnosti nesměly objevit náboženské symboly (např. kříže), učitelé nesměli před žáky dát najevo, že jsou věřící nebo chodit do kostela v místě svého bydliště, kde je všichni znali, horliví kantoři-ateisté prováděli u dětí osobní prohlídky s cílem zabavit jim křížky, růžence a jiné posvěcené předměty. Katoličtí úředníci, soudci, policisté aj. byli propouštěni ze zaměstnání, katolické školy rušeny, postupně se zavíraly kláštery. Roku 1910 se stalo demokratickou republikou s parlamentním zřízením Portugalsko. Ihned byla přijata radikální proticírkevní opatření pod záminkou „odluky Církve od státu“ podle francouzského vzoru. Za asistence nebo blahosklonného přihlížení policie docházelo k mnoha vraždám kněží, řeholních osob i laiků, řada jich byla pozatýkána.

Největší dluh vůči Katolické církvi však má demokratický systém v Mexiku a ve Španělsku. Mexická revoluce nastolila roku 1910 parlamentní demokratickou republiku, která uzákonila odluku Církve od státu, zabavení církevního majetku a zrušení katolických škol. Za vlády marxistických prezidentů Callese a Obregona byla Katolická církev postavena zcela mimo zákon a katolíci, kteří se třeba jen účastnili tajných bohoslužeb, vražděni. To se dělo ve 20. a 30. letech 20. stol., kdy mexičtí marxisté a liberálové ve spolupráci s tajnou policií povraždili a popravili desetitisíce katolíků jen proto, že zachovali věrnost Kristu a Jeho církvi. Umírali většinou s výkřikem „Viva el Cristo Rey“ (Ať žije Kristus Král!). Mexiko nebylo tenkrát diktaturou, nýbrž

demokratickým státem se svobodnými parlamentními volbami a politickými stranami. Rovněž tak Španělsko se stalo už na počátku 20. stol. na krátký čas demokratickou zemí a také zde docházelo k masovému teroru vůči katolíkům. V Barceloně např. roku 1909 upálili bez udání jakékoliv viny stoupenci ateistické Volné myšlenky na náměstí přes 100 katolíků, duchovních i laiků, za blahosklonného přihlížení policie. Nikdo nebyl potrestán. Roku 1931 byl král Alfons XIII. sesazen a Španělsko se stalo republikou. Vraždy duchovních osob a aktivních laiků, jakož i vypalování kostelů a klášterů, započaly už tenkrát, za demokratické republiky, nikoli až v průběhu občanské války. Na tuto skutečnost upozornili r. 1936 ve svém poselství světu španělsí biskupové. To všechno se dělo za demokratických vlád, nejvíce potom za vlády Caballerovy v roce 1936, která tato zvěrstva neskrývaně podporovala. Po vypuknutí povstání generála Franca v červenci roku 1936 španělsí komunisté a zednáři zahájili masovou genocidu katolíků. Současný Sv. Otec Benedikt XVI. blahoslavil loňského roku téměř 500 španělských mučedníků pro Krista z té doby, jeho předchůdce Jan Pavel II. tak učinil během svého pontifikátu několikrát. Takže i velcí demokraté, halasně vzývající parlamentarismus a svobodu, dokázali být ve vztahu ke Kristově církvi krvavými tyrany, obtíženými zločiny proti lidskosti.

Po druhé světové válce demokratické státy přestaly s pronásledováním a diskriminací katolíků. Přispělo k tomu nemalou měrou chování Církve během nacistického teroru a její stoupající kredit. Praktikující katolíci stáli často v čele hnutí odporu, což jim umožnilo po válce vzestup až k nejvyšším politickým funkcím: v Německu Konrad Adenauer, ve Francii Charles de Gaulle, v Itálii Alcide De Gasperi, v Rakousku Leopold Figl aj. Církev nebyla a není zásadně proti demokracii, pokud je chápána jako pouhá technika uplatňování moci, proto koexistence Církve a demokracie vždycky byla a je možná (jak ukázal už příklad Belgie roku 1830), ovšem za předpokladu, že demokracie bude respektovat přirozený mravní zákon a nedopustí legalizaci umělých potratů, homosexuálních svazků, eutanázie, pokusů na embryích, pornografie a dalších svinstev, s nimiž se potýkáme.

Tady ovšem odhaluje demokracie svoji druhou tvář, která ji usvědčuje z pokrytectví. Demokratické systémy jsou totiž odvozeny od osvícenské ideologie relativismu pravdy. Tu znal už Pontský Pilát, když se posměšně ptal Ježíše Krista: „Co je pravda?“ Pravdou není to, co je dokazatelné empiricky,

logicky, svědecky (sem patří také pravda zjevená) nebo na základě dějinné zkušenosti, ale to, co si parlament, občany svobodně zvolený, odhlasuje. Odmítat tuto koncepci pravdy znamená zařadit se do tábora „nepřítel demokracie“ a počítat s následky. Tím ovšem demokracie popírá sama sebe a ukazuje svoji vnitřní rozpornost. Není demokracií, nýbrž diktaturou, konkrétně diktaturou relativismu pravdy. Po odchodu velkých věřících poválečných politiků byli zvoleni do čela demokratických států Evropy a Ameriky liberálové a socialisté, kteří „demokraticky“ zastávali teorii, že objektivní pravda neexistuje. Pravdou je podle nich to, co momentálně prospívá čistě pozemským zájmům mocenských skupin a ziskům bohatých koncernů. Mravní kritéria, prověřená staletími, už nehrají žádnou roli. Stala se překážkou, musí pryč. Proto se mohly „demokraticky“ odhlasovat zákony, které odporují jak přirozenému mravnímu řádu, tak i Božímu Zjevení. Kdo je nepřijímá a vystupuje proti nim ve jménu Božího zákona, dostane punc „netolerantního“ člověka, extrémisty, radikála nebo dokonce fašisty. V takovém případě platí – jak bylo mnoha současnými velkohubými demokraty mnohokrát řečeno – „vůči netolerantním žádná tolerance“.

Katolík, hodný toho jména, musí proto počítat s novou vlnou pronásledování – tentokrát ne už ze strany totalitních diktatur komunismu a nacismu, nýbrž ze strany diktatur relativismu, které se nazývají demokraciemi. Samozřejmě liberální katolík, pro něhož potraty, embryonální výzkum nebo propagace homosexuality nepředstavují žádný problém, se pronásledování obávat nemusí. Ten naopak bude všude preferován. Pravověrný katolík, věrný nauce Církve, však perzekuci neunikne. Ta už v západních zemích probíhá, jak jsme mnohokrát na konkrétních případech ukázali v minulých číslech Řádu a ukazujeme i v tomto čísle. Je jen otázkou času, kdy se pronásledování katolíků diktaturou relativismu dostane v plné intenzitě také k nám. Ale nebojme se! Sv. Pavel nás povzbuzuje: Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?

PhDr. Radomír Malý

Pobouření ateistů nad výroky francouzského prezidenta

Francouzskému prezidentu Nicolasi Sarkozymu byl udělen čestný titul kanovníka Lateránské baziliky. Jde o poctu, která pochází z konce 16. stol.,

kdy byla poprvé propůjčena králi Jindřichu IV. Od té doby francouzští králové podstupovali slavnostní ceremonii tohoto druhu v Římě. Za dob Francouzské republiky se většina prezidentů hlásila k ateismu a proto neměla na takovém aktu zájem. Pouze generál de Gaulle, jediný praktikující katolík mezi francouzskými prezidenty, tuto poctu přijal. Jeho příklad následoval nyní Sarkozy, který sice praktikujícím katolíkem není (i jeho osobní život má k tomu daleko), ale prohlašuje, že ctí křesťanské dědictví francouzského národa.

Na slavnosti udělení čestného titulu kanovníka Lateránské baziliky v Římě prezident řekl, že sice zastává myšlenku laického, nenáboženského státu, ale „jestli nějaký národ ignoruje své historické dědictví etické, duchovní a náboženské, dopouští se zločinu na své kultuře...“ Tento výrok značně pobouřil francouzskou levici. Socialistický odborový svaz učitelů to označil za „útok proti zákonu o laickém charakteru státu z r. 1905“. Prezidentův výrok prý představuje „hrozbu pro velikou a krásnou republikánskou hodnotu, jakou je nenáboženská forma státu.“

Nasz Dziennik, 24. 12. 2007

Naše poznámka: Tato „krásná republikánská hodnota“ znamenala za Francouzské revoluce statisíce nevinných obětí života z řad katolíků.

Vraždy křesťanů v Turecku

Turecké orgány činné v trestním řízení vyšetřují nedávnou vraždu tří křesťanů v Malatyi. Průběh vyšetřování však nenechává nikoho na pochybách, že straní vrahům a nikoli obětem. Zajímá je na prvním místě, jestli zavraždění křesťané nevyvíjeli „misijní aktivitu“. Prokáže-li se, že ano, tak vrahové mají téměř jistotu, že je soud osvobodí. Křesťany tak bude možno vraždit zcela beztrestně.

Glaube und Kirche, 12/2007

Katolická nauka proti právům člověka?

Kantonální soud ve švýcarské Basileji zrušil konkordát tohoto švýcarského kantonu se Svatým stolcem, platný od roku 1828, s odůvodněním, že prý katolické kanonické právo a etika jsou „v rozporu s právy člověka“.

Glaube und Kirche, 12/2007

Naše poznámka: Pokud ctěný soud rozumí „právem člověka“ potrat, homosexuální sňatek a eutanázii, tak samozřejmě Církev se stakovými „lidskými právy“ nikdy nemůže ztotožnit.

Potratoví teroristé

Ve Vídni funguje již několik let potratová klinika „Gynmed“, řízená předsedou mezinárodní propotratové federace FIAPAC dr. Christianem Fialou. Před ní se denně shromažďují katoličtí aktivisté na obranu nenarozeného života k modlitbě a k diskusi s matkami, které jdou na „zákrok“. Ochranka dr. Fialy těmito lidem vulgárně nadává, bije je a někteří její členové několikrát ženy, modlící se před klinikou, necudně osahávali. O tom existují autentické filmové dokumenty, které byly promítnuty v katolickém vysílání rakouské televize. Policie nikdy nezakročila proti Fialovým agresorům, nýbrž naopak proti modlícím se, které odvedla k výslechu. Fiala se úsměvně brání tím, že prý se nejednalo o jeho ochranku, ale o herce, kteří chtěli zahrát jakousi scénku. Na stížnosti obránců života ministerstvo vnitra i vídeňská radnice odpovídají požadavkem „vytvořit před klinikou ochrannou zónu“, kterou by nikdo nepovolaný nesměl překročit. O trestním stíhání Fialovy ochranky se vůbec nemluví. Tím se jednoznačně vychází vstříc potratovým teroristům, vrahům nenarozených dětí.

Glaube und Kirche, 12/2007

Soudní stíhání za obranu papeže

Známý rakouský fotograf a katolický aktivista Martin Humer se má zodpovídat v německém Mnichově z trestného činu „urážky justičních orgánů“. Důvod? Humer poslal německým ctihodnostem jako věcný důkaz trestného činu, jímž by se podle něj měli zabývat, urážlivou plakátovou karikaturu Benedikta XVI. s názvem „Popetown“ z roku 2006. Opatřil ji ale ironickým titulkem „Zvláštní vydání ‚Der Stürmer‘“, což byl za Hitlera nacistický plátek, který se specializoval mj. i na sprosté karikatury papeže. Tím chtěl Humer demonstrovat, že v této věci nevidí žádný rozdíl mezi nacistickým včerejškem a demokratickým dneškem. Mnichovští strážci

spravedlnosti to však pochopili jako urážku svého úřadu a místo původců plakátu teď trestně stíhají pana Humera.

Glaube und Kirche, 12/2007

Španělští socialisté chtějí katolíkům zavřít ústa

30. prosince se konala v Madridu velká demonstrace katolíků proti potratům a za monogamní rodinu, jíž se účastnilo 1,5 milionu lidí. To vyvolalo zuřivou reakci vládní socialistické strany, která požaduje od katolických biskupů omluvu. Především ji rozčilil výrok madridského kardinála Antonia Rouca Varely, že „monogamní rodina s otcem a matkou je přirozeným a základním jádrem společnosti a má právo být chráněna státem“. Podle socialistů je tento názor „extrémní a na pováženou“. Manifestace katolíků prý znamená „útok proti demokracii“. Jako „důkaz“ uvádějí španělští socialisté prohlášení kardinála z Valencie Agostina Garcíi Gasca, že „kultura radikálního laicismu je defraudací a podvodem, nic nebuduje, jenom zbavuje člověka naděje cestou potratů a rychlých rozvodů a pokouší se manipulovat výchovu mládeže“. Kardinál Gasco tím reagoval na nejnovější zákony, prosazené Zapaterovou socialistickou vládou, umožňující „bleskové“ rozvody a homosexuální sňatky. Nyní socialisté chtějí ještě více liberalizovat potraty.

Nasz Dziennik, 4. 1. 2008

Firma Google cenzuruje

Známa americká internetová firma Google, umožňující rychlé vyhledávání na internetu, odmítla umístit na svých stránkách výzvu polského katolického Sdružení bl. Petra Skargy, protestující proti přijetí Charty základních práv Evropské unie. Tato „práva“ zahrnují totiž i možnost uzavírání homosexuálních sňatků, potažmo i nárok ženy na potrat.

Nasz Dziennik, 4. 1. 2008

Útočný protikřesťanský film

Oficiální vatikánský list L'Osservatore Romano ostře kritizoval nový americký film Chrise Weise „Zlatý kompas“, jenž právě přichází do kin. Film byl natočen na motivy románu britského spisovatele Philipa Pullmana. Podle listu se jedná ve filmu o „ateistickou ideologii, nepřátelskou všem tradičním a institucionalizovaným náboženstvím, zvláště křesťanství a katolicismu“. Film karikuje především Kristovo narození.

Nasz Dziennik, 20. 12. 2007

Masivní kritika papežovy knihy

Nedávná kniha Sv. Otce Benedikta XVI. „Ježíš Nazaretský“ vyvolala ostrou reakci liberálních teologů, protestantských i katolických. Vadí jim především, že papež pokládá Kristovy zázraky a vůbec všechny události Ježíšova života, které evangelia popisují, za pravdivé a historické. To je podle evangelického teologa Zabera prý „intelektuálně nepoctivé“.

www.kreuz.net/article.6381.html

Znepokojení polských biskupů

Polská biskupská konference vyjádřila své znepokojení nad prohlášením premiéra Donalda Tuska, že umělé oplodnění in vitro bude financováno z veřejných prostředků. Biskupové považují oplodnění in vitro za „druh rafinovaného potratu“.

Nasz Dziennik, 19. 12. 2007

Odvážný hlas proti homoideologii

Lotyšský kardinál Janis Pujats vyzval obyvatelstvo země k masové demonstraci proti plánům některých politických stran uzákonit homosexuální sňatky. Ideology homosexuality mu označil za „sexuálně potřeštěné lidi“.

www.kreuz.net/sarticle.6350.html

Mediální útok proti arcibiskupu Haasovi

Lichtenštejnský arcibiskup Wolfgang Haas je už několik desetiletí solí v očích všem vnitrocírkevním liberálům pro svoji nekompromisní věrnost Svátému Otci a nauce Církve. Švýcarský novinář Pascal Hollenstein v Neue Zürcher Zeitung požadoval jeho odstoupení kvůli prý radikální obraně nenarozeného života a kategorickému odmítání homosexuality. Na závěr článku připojil poznámku, která něco vypovídá o úrovni tohoto pána: „Tlustí lidé (narážka na mohutnou tělesnou konstrukci arcibiskupa, pozn. red.) jsou protivní. Škoda, že Haase ještě před narozením neutratili.“

www.kreuz.net/article.6302.html

Ultimátum Moskvy

Vedoucí zahraničního odboru moskevského pravoslavného patriarchátu metropolita Cyril kategoricky požadoval, aby Katolická církev okamžitě zrušila své čtyři diecéze na území Ruska a navrátila jim statut pouhých apoštolských administratur, který platil až do r. 2002, kdy papež Jan Pavel II. je povýšil na samostatné diecéze. Bylo utvořeno arcibiskupství v Moskvě s podřízenými diecézemi v Saratově, Novosibirsku a Irkutsku. Moskevský pravoslavný patriarchát namítá, že Rusko je výsostným pravoslavným teritoriem a Katolická církev prý zde nemá žádné právo zřizovat své diecéze. Pravoslavná církev obviňuje katolíky z „proselytismu“ (obracení pravoslavných na katolicismus), ačkoliv misijní aktivita Katolické církve se obrací k ateistům, nikoli k pravoslavným. Moskevský patriarchát se také velice rozhořčuje nad katolickým tvrzením o pronásledování řeckokatolíků za bolševického režimu, kdy ti byli násilím pod hrozbou deportací do táborů smrti na Sibiři nuceni k přestupu na pravoslaví, ačkoliv tato fakta jsou všeobecně známa a existuje pro ně bezpočet důkazů.

Nasz Dziennik, 5. 12. 2007

Protestantská ne tolerance vůči katolíkům

Naše veřejnost je neustále už dlouhé generace indoktrinována Jiráskovým „Temnem“ a tezemi, že katolíci v pobělohorské době upírali náboženskou

svobodu protestantům a pronásledovali je. Neobhajujeme neobhajitelné a projevy násilí ze strany katolíků vůči evangelíkům v době habsburské rekatolizace jednoznačně odsuzujeme, jak učinil na II. vatikánském koncilu ve svém památném projevu kardinál Josef Beran. Ale v zájmu pravdy je nutno konstatovat, že Habsburkové jednali podle původně protestantské zásady „cuius regio, eius religio“ (čí země, toho náboženství), uzákoněné při dojednání augsburského míru r. 1555. Protestanté ve svých zemích pronásledovali katolíky ještě brutálněji, než katolíci protestanty v katolických státech.

Nejtypičtější ukázkou jsou severské země. V Dánsku říšský sněm roku 1536 přijal luteranismus jako státní náboženství. Katoličtí biskupové byli uvězněni a nahrazeni evangelickými superintendenty. Řehole byly zrušeny a církevní statky zabaveny. Král Kristián IV. na konci 16. stol. zakázal pod trestem smrti vstup katolickým kněžím do země. Poprava byla uzákoněna i za pouhou účast na ilegální mši sv. Ke stejnému opatření došlo také na konci 16. stol. ve Švédsku. Katolická mše sv. byla rovněž pod trestem smrti zakázána ještě za Lutherova života ve 20. letech 16. stol. v německém Hesensku a Sasku, kde vládli jeho příznivci – kurfiřti Filip Hesenský a Fridrich Saský. Katoličtí duchovní, kteří odmítli přijmout luteránskou víru, se museli vystěhovat, v opačném případě jim hrozil trest smrti. Věřící laikové, pokud byli přistiženi na katolické mši, byli odsuzováni na dlouhá léta do žaláře.

Stejně netolerantně si počínali vůči katolíkům i vyznavači druhého směru protestantismu – kalvinismu. Jan Kalvín, jenž se stal faktickým diktátorem města Ženevy, zavedl krutý a nelidský režim, který dokonce zakazoval i přirozené projevy radosti a veselí, neboť prý člověk neví, jestli patří ke kategorii předurčených k věčné spáse nebo k věčnému zavržení (bludná nauka predestinace). Katolická církev byla postavena zcela mimo zákon a duchovní i věřící, kteří odmítli souhlasit s Kalvínovými články víry, skončili buď pod sekýrou kata nebo na hranici.

Velmi kruté bylo pronásledování katolíků v Anglii a ve Skotsku. Už král Jindřich VIII. poslal na popraviště stovky věrných katolíků jen proto, že odmítli přísahat na jeho tzv. supremační akt, který prohlašoval nikoli papeže, nýbrž panovníka za hlavu Církve. Král Jindřich byl v zajetí smilné vášně, když se zamiloval do dvorní dámy své manželky Kateřiny Anny Boleynové a žádal od papeže Klementa VII. kvůli tomu zneplatnění původního manželství. Když

papež odmítl, prohlásil panovník spojení anglické církve s Římem za zrušené. Kdo zachoval papeži věmost, byl bez milosti popraven, což postihlo mj. i kancléře sv. Thomase Mora a biskupa sv. Johna Fishera. Některé popravy probíhaly obzvlášť bestiálně, kartuziánským řeholníkům kat nejprve rozpáral břicho a přesekal střeva, potom je teprve oběsil. Stejně surově si počínala i jeho dcera Alžběta I., jež vnutila zemi 39 Kalvínových článků. Katoličtí kněží, kteří přicestovali ze zahraničí, byli automaticky odsuzováni k trestu smrti. Popravy tisíců katolíků postihly kněze i laiky jen proto, že se tajně shromáždili ke mši sv., která byla přísně zakázána nebo že odmítli účast na anglikánské bohoslužbě. Oběti krvavé Alžbětiny perzekuce se stali i dva jezuité, odchovanci brněnské koleje Tovaryšstva Ježíšova sv. Edmund Campion a sv. John Ogilvie a také zbožná skotská královna Marie Stuartovna. Zákaz katolického kultu trval pro občany Anglie, Skotska a Walesu až do roku 1815 (s výjimkou krátké vlády Jakuba II. v 80. letech 17. stol.). V Irsku, které definitivně bylo připojeno k britské koruně v 50. letech 17. stol., byly poměry poněkud volnější a katolický kult částečně tolerován, neboť stateční Irové byli ochotni téměř všichni raději zemřít než zapřít svoji víru. Angličané měli proto na vybranou buď jim dopřát aspoň minimální náboženskou svobodu nebo je všechny povraždit. Protože nutně potřebovali jejich pracovní sílu, volili první variantu, nicméně ekonomický útlak katolického obyvatelstva byl tak tvrdý, že mnoho jich raději volilo emigraci do zámoří.

První zemí, jež poskytla svobodu náboženským menšinám, bylo katolické Polsko roku 1573 dokumentem zvaným „Varšavská dohoda“, který podepsali i katoličtí biskupové. Protestanté byli tolerováni celou dobu samostatné existence Polského království až do roku 1795 (tehdy Polsko ztratilo svoji samostatnost). Mezi protestantskými zeměmi nenacházíme ani jeden stát, jenž by se choval ke katolickým menšinám stejně velkoryse jako katoličtí Poláci k protestantům. Teprve po třicetileté válce protestantské Holandsko povoluje s určitými omezeními katolický kult, avšak jen pro vyznavače bludné nauky jansenismu, nikoli pro ortodoxní katolíky. Stejně tak vyhlášují po třicetileté válce toleranci vůči katolíkům protestantské Sasko a Prusko, ovšem jen díky tomu, že byly personálně spojeny s Polskem (polský král se stal také saským králem a Prusko polským lénem). Katolická Francie vyhláší roku 1598 Nanteským ediktem Jindřicha IV. Navarského náboženskou svobodu pro protestantské hugenoty, který však Ludvík XIV. roku 1685 ruší navzdory

protestům papeže Innocence XI. Hugenotům je náboženská svoboda navracena teprve roku 1787. Papežský Církevní stát celou dobu své existence toleruje na svém území valdenské, kteří mohou žít v ghettech podle zásad svého náboženství. Katolické Rakousko uděluje patentem Josefa II. roku 1781 náboženskou toleranci protestantům. Na severoamerickém kontinentě, kde imigranti tvořili nepřehlednou směsici nejrozumnějších vyznání, byla alespoň minimální náboženská tolerance nutností.

Je neoddiskutovatelným faktem, že katolíci ve svých zemích poskytli protestantským minoritám náboženskou svobodu dříve než protestanté ve svých zemích katolickým. Angličané teprve roku 1788 legalizovali katolický kult pro cizince, pro své občany teprve roku 1815 a až roku 1850 bylo možno zřídit v Anglii, Skotsku a Walesu řádné katolické diecéze. To bylo v době, kdy již ve všech katolických zemích světa měly protestantské menšiny, pokud tam existovaly, volnost. Ve skandinávských zemích pak došlo k formální svobodě katolického kultu teprve ve druhé polovině 19. stol.

Mluvíme-li tedy o náboženské intoleranci katolíků v pobělohorském období u nás, pak je třeba ji vidět v tomto kontextu. Neobhajujeme ji, ale zároveň musíme v zájmu pravdy konstatovat, že protestanté ve svých zemích byli ještě méně tolerantní. Stejně tak je nutno odmítnout módní klišé, že prý teprve osvěcenství přineslo náboženskou svobodu. Do jisté míry ano, jenže svobodu v pojetí „víra jako víra, církev jako církev“, objektivní náboženská pravda neexistuje. Tato údajná „tolerance“ se vzápětí na to ukázala být obrovskou netolerancí, nemajíc v předchozích dějinách obdoby – a sice za Velké francouzské revoluce, kdy katolický kult byl pod trestem smrti zcela zakázán, na oltář v pařížské katedrále Notre Dame byla posazena děvka jako „bohyně rozumu“ a kdo se jí nepoklonil, přišel o hlavu pod gilotinou. Taková je krutá pravda novodobých rytířů „tolerance, svobody a lidských práv“, kteří tak „srdnatě“ bojují proti Katolické církvi.

PhDr. Radomír Malý

Znamení času

Znamení času jsou jedním z důležitých oslovení věřícího člověka Bohem. Křesťané v euro-americkém civilizačním prostoru jsou si vědomi, že v současné době je existence většiny evropských národů ohrožena kulturou

smrti (Jan Pavel II.), která vede k jejich vymírání. Příčinou je konzumní způsob života, jehož nejnebezpečnějšími doprovodnými znaky jsou antikoncepce a potraty. Znamením času, které nastavuje zrcadlo naší zvrácené a duchu křesťanství odporující sexuální etice je islám s jeho drsným starozákonním postihem prohřešků proti etice vztahů muže a ženy v oblasti sexu. Křesťané v českém národě cítí odpovědnost za neblahý stav naší společnosti a nechťěji se smířit s představou, že za určitou dobu bude náš národ nahrazen jinými národy. Řada organizací a jejich členů, zvláště „Hnutí pro život“, vyvíjí v tomto směru rozsáhlou modlitební, osvětovou a konkrétní praktickou činnost. Toto obětavé a nesmírně důležité nasazení mnoha lidí přineslo a přináší pozitivní výsledky v prevenci i zmírnění neblahých následků našich pochybení v této oblasti. Nicméně v oblasti prevence zůstávají, podle názoru autora tohoto příspěvku, stále nedostatečně pokryty dvě důležité kategorie sexuálně etických informací křesťanské středoškolské mládeže a dospělých adeptů manželského života. Mají-li křesťané být solí země a ne být ve vleku materialistické sexuální etiky převažující části naší společnosti, bylo by třeba:

1) Ve všech třídách středních škol, které podléhají vedení křesťanskými církvemi, zvláště Církvi katolickou, zavést výuku katolické sexuální etiky. V tomto duchu se obrátit na českou biskupskou konferenci a prosbu o podporu.

2) Zařadit jako jeden z hlavních úkolů přípravy adeptů manželství podrobné probrání a diskusi encykliky „*Humanae vitae*“. Požádat naši biskupskou konferenci o podporu vydání této encykliky v Karmelitánském nakladatelství, aby ji mohl obdržet každý pár.

Lubor Žák, Praha, 19. října 2006

Nebyla jen Katyň

Německá agrese vůči Polsku byla zahájena 1. 9. 1939 a sovětská 17. 9. 1939 s cílem zlikvidovat Polsko rychlou germanizací území začleněných do Třetí říše. Ani na zbývajícím území nemohli Poláci žít svobodně. Jenom v poznaňské diecézi bylo z 680 katolických kněží posláno do koncentračních táborů přes 460. První pouliční zátahy přišly už na podzim 1939. Politika bolševizace východního území Polska byla zaměřena na likvidaci „Bílých Poláků“ podle Marxovy směrnice třídního boje s nepřítelem komunistů. Politruci Rudé armády (RA) vyzývali proto Bělorusy a Ukrajince na tomto

území, aby rychle zúčtovali s třídním nepřítelem. Vytvořili dobrovolné milice, které kolaborovaly nejprve s jednotkami RA a po nich s jednotkami NKVD. Ve službách Lidového komisariátu tak proběhla na podzim 1939 masová vlna zatýkání Poláků, byly rušeny kostely, chrámy, synagogy. Podobné represe proběhly pro Poláky na Litvě (masakr u města Rainian i 1941).

Krutý byl osud více jak 200 000 polských vojenských zajatců. Již před Vánocemi 1940 zmizeli z internačních vojenských lágrů vojenští kaplani a všichni katoličtí kněží. Ti, kteří byli internováni poblíže Katyně – a to bylo přes 25 000 polských důstojníků – byli převezeni do lesíka blízko Katyně a tam zastřeleni ranou do týla jednotkami NKVD. Ostatní vojenští zajatci byli deportováni do Gulagu (Pečora, severní Ural, nitro Sibíře) k likvidaci těžkou prací se strádáním spojenou.

Velká vlna deportací přišla těsně před vypuknutím německo-sovětské války. Z někdejších polských území na východě bylo v květnu a červnu 1941 deportováno na 90 000 lidí. Když pak 22. 6. 1941 Německo napadlo SSSR, ustupující vojska NKVD stačila povraždit několik desítek tisíc vězňů. To už byla východní území Polska zdecimována zátahy NKVD, zbavena odpůrců bolševizace – katolíků.

Sověti oznámili v lednu 1943, že pokládají všechny obyvatele anektovaných území z roku 1939 (pakt Ribbentrop-Molotov), tedy i Poláky, za sovětské občany. Po bitvě u Stalingradu drtivá většina polských vojáků bojujících proti Rommelovu Afrika Korpsu, věděla, že vzhledem k blížící se porážce Třetí říše se stane největším nepřítelem Polska opět SSSR. Měli za sebou vězení v Gulagu, než se dostali do formujících se vojenských jednotek v nitru SSSR. Když pak 5. ledna 1944 překročily přední voje RA hranice Polska, podruhé od 17. září 1939, trval Stalin na právoplatnosti „voleb“ z roku 1939 o neplatnosti východních hranic Polska. Znovu se rozjely transporty s deportovanými do Gulagu, jako ve Vilně, Lvově a dalších městech východně od Visly. Vězení se plnila příslušníky Armia Krajowa, inteligencí, věřícími. Armia Krajowa bojující s Němci o Vilno, Lvov a další města, byla pak odzbrojena RA. Skutečnými vládci při „osvobození“ Polska se stali opět komisaři NKVD. Měli v rukách ozbrojenou moc.

V srpnu 1944 probíhalo ve Varšavě ozbrojené povstání Armii Krajowe o síle 30 000 vojáků proti Wehrmachtu. RA ponechala povstalice po pětítýdenní ofenzivě na holičkách. Stalin-Džugašvili si zde nemohl dovolit krvavý teror,

jako to učinil na východních územích Polska, a proto zvolil cestu vykrvácení povstalců. Němcům uvolnil ruce, aby mohli zničit do základů Varšavu.

Před koncem února 1945 byly německé armády (kromě pobřeží) vytlačeny z Polska a jednotky NKVD přistoupily k „čištění terénu“ od členů Armii Krajowe, velkostatkářů, intelligence, kněží. Uvězněn byl i vrchní velitel Armii Krajowe, generál Leopold Okulicki, vicepremiér Jankowski, ministr Jasiukowicz a dalších šestnáct funkcionářů z podzemí. Byli odvezeni do SSSR a tam odsouzeni. Tři z nich – Okulicki, Jankowski a Jasiukowicz – více nevyšli z vězení NKVD. Akce „Bouře“ pro domácí armády byla zlikvidována RA a po ní jednotkami NKVD.

Po hrůzách německé okupace přišla infiltrace bolševismem. Polští komunisté, za 2. světové války v početné menšině, nepřistoupili na prohlášení, že nejsou spjati s Kominternou, ani neodsoudili pakt Ribbentrop-Molotov a jeho důsledky pro Polsko. Z největší války dějinách vyšlo Polsko strašlivě zmrzačené a změněné – ztratilo skoro polovinu svého území na východě, a bylo tak vykořeněno z historie. Na východě zůstalo území s cizí kulturou a úplně zničené. Západní velmoci pak prohlásily, že se v Polsku realizují usnesení přijatá v Jaltě. Osud Polska tak byl zpečetěn. Polsko se dostalo pod vládu komunistů, Západ rezignoval.

Přesto komunismus v Polsku nezvítězil na celé čáře. Katolická Církev šla vždy s polským národem a neopustila ho v nejtěžších dobách. Na zdi sv. Mikuláše v Otmuchově je před vchodem vsazena do zdi deska se jménem generála Okulického, deportovaného po zatčení NKVD do vězení v SSSR, aby se již nikdy nemohl dostat na svobodu.

Komunismus na základě Marxova učení chtěl budovat ráj na zemi. Nakonec se z něho vyklubalo pravé peklo, protože jeho podstata je zvrácenost – soustava vězení, kde jsou lidé zabíjeni i nelidskou prací v nelidských podmínkách s mizernou a nedostatečnou stravou, bez práva na základní zdravotní ošetření. Přestože se komunisti opírají o Marxovo učení třídní nesnášenlivosti, komunistická strana u nás dále funguje. Je vidět, že s demokracií jsme v ČR na štíru, přestože máme tolik demokratických stran a demokratických politiků. Nikdo z nich není schopen dosáhnout zákazu komunistické strany. Stačí k tomu znát trochu nedávné historie křesťanské Evropy.

MUDr. Jaroslav Lhotka

Z deníku pravoslavného kněze Mgr. Libora Serafína Halíka, Ph. D z modlitební stráže před nemocnicí v Brně

Vyčerpání z pochodů

4. brněnský pochod pro život – 3. sobota v prosinci 2003

Každá příprava na pochod je pro mě emocionálně velmi vyčerpávající a nejtěžší byly pro mě právě ty první pochody. Večer 19.12. 2003 doma při modlitbě mě napadlo, že to moje „zoufalství“ před pochodem jsou normální duchovní porodní bolesti, tak jak se o nich zmiňuje svatý apoštol Pavel v listě Galatským, kapitole 4., verších 18, 19: „...moje děti. Znovu vás v bolestech rodím, dokud nebudete dotvořeni v podobu Kristovu.“ Když čtu před spaním s dětmi žalm 142, tak ten přesně popisuje mé pocity: „Hospodine, jsem na duchu skleslý ... není tu, kdo by měl o mě péči ... jsem zcela vyčerpán.“ Závěr toho žalmu dává i odpověď víry: „Obstoupí mě spravedliví, ty se mě Hospodine zastaneš.“ V noci z 19. na 20. prosince byla sestra Magdaléně v klášteře u kostela Svaté rodiny vnuknuta myšlenka vyjít z vrátnice na chodník před klášter. Tam právě přicházely dvě skupiny pobudů. Když ji uviděly s něčím jako mobilním telefonem v ruce, zmizely.

Ráno 20.12. 2003 před mší mi v 8.45 měl pomoci rozdat do lavic texty písní „Maminko mámo“ zednický učeň Lukáš. Avšak nepřišel. Mši svatou sloužil P. Miloslav K. s minoritou P. Bogdanem. Jako kázání přečetl P. Miloslav K. podobenství – báseň Viléma Závady „Pták“. Je o tom, jak se malý tvoreček raduje z daru života. To nesnáší lovec profesionál. Odstraní maličkého. V hrobě je klid. Maličký přestal otravovat. Tu dospělý skřivan zastoupí zabitého ptáčka. Nedá pokoje ukrutníkovi. Nebeským zpěvem obtěžuje vraha. Skřivana nelze umlčet, zastavit. Nebesa to lovcí nedovolí.

Po mši svaté jsem sdělil následující. Přátelé, každý máte sešitek s Žalmy. Ty se budeme hlasitě modlit až před nemocnicí. Liché verše budou číst ti u nemocnice (u velkého kříže), sudé ti u parku. Před veršem č. 80 na str. 4 zazpíváme celou píseň „Přiď již, přiď, Duchu Stvořiteli“ z předposledního listu. Až dočteme všechny žalmy, pak zazpíváme píseň „Maminko mámo“ z posledního listu. Cestou k nemocnici a zpět se budeme střídavě modlit Otčenáše a Zdrávasy. Muže poprosím, aby nesli velký těžký kříž. Ženy, aby nesly menší kříž s fotkou miminka. Fialový papír s přednáškou a pozvánkou na další pochody a také písničku „Maminko, mámo“ na posledním listě si po skončení pochodu můžete vyjmout z obalu a vzít domů.

Na ulici nás budou chránit policisté před možnými útoky anarchistů. Pokud se zde anarchisté neobjeví, i tak bud'me vděční Bohu za tyto slušné policisty. Žehnejme těmto ochotným policistům a bud'me jim dobrým vzorem křesťanské slušnosti. Po skončení pochodu každého z vás poprosím o podpis na poděkování policistům, kde jim zároveň popřejeme pokojné a klidné vánoční svátky.

Ale nyní ještě pár slov. Včera jsem četl žalm 92: „Tupec o tom neví, hlupák tomu nerozumí, že svévolníci bují jako plevel; že všichni pachatelé ničemností rozkvétají, aby byli navždy vyhlazeni. Ty však, Hospodine, jsi navěky vyvýšený. Ano, Tvoji nepřátelé zhynou, všichni pachatelé ničemností budou rozprášeni.“

Čemu hlupák nerozumí? Nechce rozumět tomu, že Bůh je spravedlivý. Nechce chápat, že Bůh nenechá ani jeden zlý čin bez trestu a ani jeden dobrý čin bez odměny. To, že jsme se zde sešli, že jsme si udělali čas na Boha a na nevinného malého človíčka, to nezůstane bez odměny. Naše odměna u Boha bude větší než odměna těch, kteří zůstávají pohodlně doma, nebo v tomto předvánočním čase běhají po nákupech. My chceme konat vůli Boží, chceme se zastat sirotka. Malého človíčka, kterého se zřekla vlastní máma a ve svém srdci ho už dávno zabila. Ted' už chodí k lékaři pouze na kontroly, aby se domluvila na dnu jeho popravy. Popravy vlastního dítěte! To dítě nic hrozného své matce neudělalo – nepokusilo se zavraždit svou matku. Přesto dostává bez jakéhokoliv soudu rovnou trest smrti. Jeho máma a lékař, co ho popravuje, jsou možná oba ochránci zvířat a vegetariáni, kteří by neublížili ani mouše – jen člověku. Toho klidně zabijí. Jak pokrytecké!

Ted' vám pustím písničku „Maminko, mámo“, kterou si současně zazpíváme. Text je v těch sešitcích, poslední list.

Nás, přibližně 60 účastníků pochodu 20.12. 2003, chránilo zhruba 20 policistů s kpt. B. osobně, ale anarchisté už vůbec nepřišli. Tedy přece jen to byl hlas Boha, co inspirovalo při minulém pochodu 13.12. 2003 mou mysl tím, že anarchisté jsou rozprášeni a už nepřijdou! Podepsali jsme následující dopis:

Vážení policisté! Přejeme vám klidné a pokojné vánoční svátky. Současně vám dnes 20.12. 2003 děkujeme za ochranu před možným napadením církevního shromáždění ze strany anarchistů a mladých komunistů. Děkujeme za ochranu minulou, tj. 13.12. 2003, i dnešní. Děkují: ...podpisy (Text podpisů jsem donesl na obvodní oddělení policie v ČR Brno-Žabovřesky a na

ředitelství městské policie, kde právě očekávali inspekci, takže jim náš pochvalný dopis přišel vhod.)

Po zrealizování pochodu jsem Bohu vděčný, že se pochod povedl. Rád o něm doma debatuji. A když mě opustil poslední návštěvník, cítím se jako vyfouklý balon. Potřebuji nabírat novou sílu, potřebuji duchovně napumpovat. Věřím v pravdivost žalmu 126, verše 5 že: „Ti, kdo v slzách sejí, s plesáním budou sklízet.“

Ve dnech 22.12. i 23.12. 2003 stojím na Obilním trhu sám 10.00–11.30. Pak zde je se mnou nový spolupracovník, přibližně 50letý pan M.

23.12. 2003 čtu doporučený dopis z přestupkové komise MČ Brno střed od úředníka M. Konečně mi oznamuje, že jsem nespáchal na Obilním trhu žádný přestupek. Neboť hlučnost mého zpěvu žalmů není vyšší než okolní hluk místního městského provozu. Je to pro mne příjemný dárek k zítřejšímu Štědrému dni. Stalo se to, co mi Duch svatý v minulosti přislíbil v žalmu 89: „...nepřítel mě nepřekvapí a bídák mě nepokoří, o Hospodinově milosrdenství budu zpívat věčně, neboť on je nepřemožitelný a umí zkrotit vzduté mořské vlny. Rozprášil své nepřátele.“

26.12. 2003 si uvědomuji trvalou platnost dávného slibu Boha v žalmu 81, verších 14–17: „Kdyby mě však můj lid uposlechl, kdyby Izrael mými cestami chodil, brzy bych pokořil jeho nepřátele, obrátil bych ruku proti jeho protivníkům. Ti, kdo Hospodina nenávidí, vtírali by se do jeho přízně, věčně by trval čas jeho lidu, bělí pšeničnou by ho sám krmil. Medem ze skály tě budu sytit!“ Jsem přesvědčen, že toto zaslíbení se netýká pouze Izraelitů nebo křesťanského lidu jako celku, ale i každého jednotlivce – tedy i mě.

Masmédia informují o 5. brněnském pochodu pro život

Konal se 27.12. 2003, 4. sobotu v prosinci. Byl to historicky první pochod z jiného místa než z kostela Svaté rodiny. Mši svatou sloužil minorita P. Bogdan.

Já po mši sdělil následující: Přátelé, kdo je jako Bůh? Kdo je tak mocný jako Bůh? Kdo je silnější než Bůh? Nikdo. Přátelé, kdo je tak dobrý jako Bůh? Kdo má k nám lidem více lásky než Bůh? Zase nikdo. Proč si Ho tak málo ceníme? Můžeme najít někoho lepšího? Ke komu lepšímu můžeme utéci od Boha? Všichni svatí, včetně Panny Marie, jsou dobří proto, že se naučili dobrotě od Boha. On je zdrojem vší dobroty. Na Něho musíme hledět a nebát

se nikoho a ničeho, co není větší než Bůh a jeho svatí. On nás povede, On nám dodá odvalu, On nás posílí. A ti, co zabíjí své a cizí děti, ti se nás budou bát (Ž 99,1), protože poznají, že Bůh je s námi. Poznají, že Bůh nám žehná, že nás chrání, např. i skrze policisty. Naplní se na nás veš žalmu, že naší silou je láska k právu – k Boží legislativě. Bůh přece jasně určil právní řády, právo a spravedlnost! Proto se bát nebudeme, byť se převrátila Země (Ž 46,3). Se zdarem důstojně vyjdeme za Boží pravdu, mírnost a spravedlnost. Dokážeme činy, jež vzbudí bázeň (Ž 45,5). Milujeme spravedlnost, nenávidíme zvlí (Ž 45,9) – to vraždění nemluvnátek, proto nás Bůh pomazal nad naše druhy. Skřížem Pána Ježíše Krista, s pomocí Otčenáše, Zdrávasu a žalmů a s písničkou „Maminko, mámo“ zasáhneme srdce nepřátel (Ž 45,6). „Dost už, uznejte, že On je Bůh.“ (Ž 46,11). On zakazuje vraždit děti!

Budeme nástrojem v Boží ruce. Nástrojem, který zapůsobí na jejich srdce. Nástrojem, který zlomí srdce některých, dosud bezcitných vrahů. Kdo zabíjí dítě, je vrah a tento vrah si to musí uvědomit! Musí prožít to, co jeden z lotrů na kříži. Musí prožít hrůzu z toho, jak sám je nespravedlivý a bezcitný. Pak možná bude volat: „Bože, smiluj se nade mnou hříšným.“ Ano, to je oč usilujeme naším pochodem. Dosáhnout toho, aby lékaři a zdravotní sestry v České republice činili konečně pokání ze svých hříchů. Aby proto přestali vraždit nevinátka. Kdo vraždí, je vždy vrah. A to i tehdy, když si myslí, že tím pomáhá lidstvu. Lékaři v naší vlasti musí přestat vraždit! My je k tomu našimi pochody musíme nutit! Musíme na ně vyvíjet svatý nátlak. Ne každý, kdo říká Bohu Pane, vejde do království Božího, ale jen ten, kdo činí Jeho vůli. My dnes jdeme činit Jeho vůli. Jdeme nutit lékaře, aby přestali zabíjet. Je to důstojné a spravedlivé nutit lékaře k nezabíjení. Proto se nebojme. Bůh je na naší, ne na jejich straně! Amen.

U pochodu se neobjevil žádný anarchist a ani v noci nikdo neponičil klášter. Šli jsme z kaple sv. Josefa řeholnic kongregace Neposkvrněného početí z Pellicovy 2c, ulicí Husovou na Obilní trh. Pochodovalo nás 52 dospělých a 10 dětí. Zúčastnil se i prezident Hnutí Pro život ČR s manželkou a jejich dětmi. Fotili nás 2 novináři. Později mi telefonoval bratr z Plzeňska, že ve 13.00 na stanici Praha slyšel o našem pochodu proti potratům. Zpráva nebyla negativní. Informovala o tom, že nás doprovází policisté a že není potřeba jejich většího počtu. Také František B. slyšel o našem pochodu z rádia. Dnes po těch třech prosincových pochodech ze mě spadla stále rostoucí únava.

Čtu žalm 84, verš 8, že ti kdo spolupracují s Bohem, pokračují stále s novou silou.

28.12. 2003 na své farnosti káži proti umělým potratům a těm lékařům, kteří na ně posílají nebo je vlastníma rukama provádějí. V noci z 28. na 29.12. 2003 se mi zdál sen o tom, že anarchisté se na nás opět chystají. Ale byli rozděleni – část z nich s námi sympatizovala.

V pondělí 29.12. 2003 stojím na Obilním trhu s Radomírem M. a s řeholicemi Václavou a Celestinou. Odpoledne mi telefonoval pravoslavný diákon (jáhen) Marek, že četl v dnešní MF Dnes zprávu o našem pochodu proti potratům. Ptal se mě, zda se ho účastnili výlučně pravoslavní věřící, jak to popsal novinář. Odpověděl jsem mu, že nikoliv, že je to pochod pro všechny lidi. Také v celostátních Lidových novinách byla zpráva o našem pochodu, řekla mi sestra Lada z Prahy.

V úterý 30.12. 2003 jsem stál na Obilním trhu s Robertem Š. Pak mi Duch svatý skrze žalm 68, verš 5 opět připomněl, že mým úkolem je vytrvalá práce na ulici před nemocnicí. Tam musím propěvovat Bohu, pět žalmy jeho jménu a touto formou upravovat cestu Hospodinu, který jede pustinami České republiky. Je to proto, že v zemi, kde lidé nevěří v existenci d'ábla, tam se chovají d'ábelsky – zabíjejí potratem své vlastní děti.

Ve středu 31.12. 2003 jsem stál před nemocnicí celé dvě hodiny sám. Řeholnice Fidelis se tam v 11.50 zastavila půjčit si CD „Mamínko mámo“. Zvolala: „Vy jste tu jako siroteček!“ Po návratu z této služby jsem velmi vyčerpán, zejména z toho, že jsem tam byl tak sám. Abych nepropadal sebelítosti, že mi dnes nepomohli dva přátelé, kteří mohli, napomíná mne Duch svatý žalmem 37, veršem 1: „... nezávid' těm, kdo jednají podle“.

Používáním Božího daru proti stresu

Leden 2004

Mou manželku dlouhodobě oslovuje Slovo Boží z Knihy přísloví, kapitoly 31, verše 10–31, kde je nadpis „Chvála ženy statečné“. Tentokrát ji oslovilo ještě konkrétněji než kdykoliv dříve. Do srdce jí přichází vnuknutí, že když se ona bude chovat tak jako uvedená žena statečná, tak jí Bůh daruje i to, po čem již delší dobu touží. Dá jí za splnění těchto podmínek možnost mít blízko Brna zahrádku a pracovat na ní. (verš 16: „Vyhledne si pole a získá je, z ovoce svých rukou vysází vinici.“) Její manžel nebude pouze pohrdán jako dosud

(verš 23: „Uznáván je v branách její manžel, když zasedá se staršími země.“).

V sobotu 3.1. 2004 jsem v Praze od vydavatele získal posledních 5 kusů CD s písní „Maminko, mámo“. Navštěvuji tam také prezidenta Hnutí Pro život ČR.

V neděli 4.1. 2004 mi na mobil volá manželka bývalého faráře v Třebíči a současně bývalého předsedy pravoslavného církevního soudu, abych ji přišel hned dnes po svaté liturgii domů vyzpovídat. To jsem udělal. Byl to zázrak, že jsem ji mohl přijít vyzpovídat, neboť její dva synové ji dlouho od svatě zpovědi odrazovali. Jejímu manželovi jsem u lůžka zazpíval protipotrátovou píseň „Maminko, mámo“. On se rozplakal a poté mě za činnost proti potratům velmi chválil.

V pondělí 5.1. 2004 jsem před nemocnicí nejdříve sám, pak s Janou R. a Ondřejem N. Modlím se: „Bože, prosím, uzdrav manžela té paní D. z Hnutí Pro život ČR, té, co mi telefonovala, že je v nemocnici se zápallem plic.“

V úterý 6.1. 2004 jsem před nemocnicí nejdříve sám, pak s Janou R.

Ve středu 7.1. 2004 mi manželka pomohla překládat letáčky a nad každým letáčkem se v duchu pomodlila. Mělo to velký význam – rozdali jsme pak před nemocnicí úplně všechny. Stál jsem před nemocnicí se sestrou Václavou a s Janou R. Zaměstnankyně dětského domova si od nás zde vzala všechny druhy letáčků. Slečna, která studuje filmové umění v Německu, se mi pochlubila tím, že příhodným rozhovorem zachránila miminko své kamarádky před zabitím skrze umělý potrat. V duchu se modlím: „Bože, prosím, požehnej jí za to a spas ji i navěky. Pak si mě nafilmovala pro studentský film. Večer před 19.00 mluvím s generálním vikářem brněnského římskokatolického biskupství Mikoláškem o své činnosti proti potratům a on mi před sestrou Asuntou přímo říká: „Umělý potrat je vražda!“

Ve čtvrtek 8.1. 2004 mám pocit vyjádřený v žalmu 88, verši 19: „... jenom temnoty (nespokojenost) se ke mně znají!“ Toho dne jsem před nemocnicí s Janou R. a Lucí Š. Také prohlížím úřední desky MC Brno-střed. Zákaz našeho pochodu zde není. Odpoledne vyrábím za pomoci Jany R. nových 200 modlitebních sešitů s jinými typy žalmů než na minulém pochodu. K této modlitební změně mě vyzval františkánský kněz Ignác. Prosil mě o žalmy chválící Boha. Já změnu po zvážení na modlitbách přijal – i když do sobotního pochodu se to téměř nedá stihnout. Od 19.00 se zúčastňuji v minoritském kostele modliteb Jany R. a dalších mladých, které jsou zaměřeny zejména proti

potratům. Skrze ně a minoritského kněze Bogdana mě tam Bůh povzbudil do další práce. Vždyť Duch svatý je přece Utěšitel! V pátek 9.1. 2004 jsem před nemocnicí se sestrou Václavou, saleziánem Honzou a se Šárkou.

Ilona K., prodavačka v knihkupectví mi řekla, že ten od ní vypůjčený malý přenosný CD magnetofon na písničku „Maminko, mámo“ si mám ponechat jako sponzorský dar. Pak až do hluboké noci s nesmírným pracovním vypětím tvořím těch 200 modlitebních sešitů. Předtím mi chvílemi pomáhají synové Petr a Martin i manželka. Hospodin mi žalmem 68, veršem 5 přikazuje, že mu mám upravovat cestu v naší vlasti. A to nejen skrze každodenní stání před nemocnicí, ale i skrze pochody, které mne tak vyčerpávají. Duch svatý mne utěšuje žalmy v tom, že pochod dobře dopadne. Např. žalmem 40, veršem 4: „... Uvidí to mnozí a pojme je bázeň, budou doufat v Hospodina.“ Prosím Pána Boha, aby mi pomohl nespěchat, i když jsem na tolik práce tak sám. Bůh mne poté poučil, jak rozšířit užívání jeho daru. Toho, který jsem už používal při každodenním stání před nemocnicí (tam mne vysvobozuje kromě jiného z přílišné stydlivosti a nerozhodnosti). Skrze co nejčastější používání daru nebudu muset být otrokem stresu. Bude mi ustavičným kompasem. Naučím-li se ho vždy dobře používat, nebudu propadat strachu, hněvu a zmatku z toho, že to vše nestihnu. Musím však Božímu daru věřit i navzdory tomu, co právě vidím a slyším. Mnohá, zdánlivě rozumná řešení musím umět odmítat. To není zrovna snadné. Ale vždy je to osvobozující.

Pilát lékařem

6. brněnský pochod pro život – 2. sobota v lednu 2004

V sobotu 10.1. 2004 slouží před pochodem mši svatou P. Lubor D. Po mši jsem přečetl tento příběh: Paní Marie Nováková zjistila, že je těhotná. Jeden člen její rodiny navrhl, aby zašli rovnou za Pilátem. Návrh byl ihned uskutečněn. Vydali se do paláce za Pontským Pilátem. Jen co se navzájem pozdravili, hned spustili, co je k němu přivedlo. Žalovali na nepřítele, že se bez jejich souhlasu, nečekaně, neplánovaně uhnízdil pod srdcem „tamté“ a ukázali na ženu, která byla těhotná. „Taková drzost!“

Pilát se jich zeptal: „Co zlého vám udělalo vaše dítě?“ Ale oni se navzájem překřikovali, takže Pilát ani dobře nerozuměl, co vlastně od něho chtějí. V zoufalství zavřel oči, potom je pootevřel, zahleděl se na dítě v matčině lůně a zeptal se ho: „Nic neodpovídáš? Pohleď, co všechno na Tebe žalují!“ Ale dítě mlčelo. Jen se křečovitě drželo svými drobounkýma ručičkami stěny dělohy a otvíralo a zavíralo svou pusinku, jakoby chtělo zakřičet: „Bojím se, bojím.“ Pilát se díval a díval na toho drobného človíčka, který vypadal jako kus neštěstí a velmi se divil... Konečně odpoutal svůj zrak od obrazovky ultrazvuku, smutně pohlédl na oba rodiče i na ostatní příbuzné a zasupěl: „Co vlastně ode mě chcete?“ Oni zakřičeli: „Chceme, abyste zařídil, aby to bezohledné dítě zmizelo z dělohy!“

Pilát pochopil, ale zaváhal.

Oni však křičeli jeden přes druhého: „Nechceme dítě, raději si koupíme čistokrevného pejska!“ Jejich zloba a sobectví jim zkřivily tváře, takže se jich Pilát začal bát. Jednomyslně křičeli: „Raději psa, než dítě!“

Pilát se jich s hrůzou v očích zeptal: „A co mám teda udělat s tímto vaším dítětem?“ Oni surově zakřičeli: „Pryč s ním! Zabít! Potrat!“

Pilát se jich znovu zeptal: „Ale co zlého vám to dítě udělalo, vždyť jste je ještě ani neviděli?“ Ale oni ještě silněji křičeli: „Ukřižuj ho, ukřižuj ho!“

A Pilát, aby jim udělal radost, souhlasil, aby si koupili pejska místo dítěte. Vytočil určité telefonní číslo, zavolaal známému katovi a zařídil, aby dítě popravil.

Dítě s matkou tedy odvedli na Golgotu, kde dítěti připravili tmovou korunu. Bříško matky zahalili sterilní rouškou. Současně maminku uspali. Zapnutím mašiny se začalo s odstraňováním nepohodlného človíčka, kterého poslal Bůh před několika týdny na Zem. Dítě se bránilo, prchalo od jedné

strany dělohy k druhé. Křičelo, vřískalo, jenže mašina byla velmi hlučná, takže ani vlastní matka by ho nemohla slyšet, i kdyby byla při vědomí. V narkóze nemohla cítit ani pohyby dítěte, které strachy poletovalo v děloze jako zjančené. Nastalo vytrhávání končetin, potom trupu, krev tekla proudem. Nakonec z dítěte zbyla jen kašička a celá hlavička, která byla příliš velká na to, aby prošla trubičkou vysavače. Proto kat speciálními kleštěmi rozdrtil hlavičku a vysavačem také odsál. Dítě bylo odstraněné na úrovni doby – počátku 21. století – perfektně, odborně, sterilně!

Lékař poblahopřál otci i celé rodině a celá rodina zase odborníkovi. A všichni, kromě matky dítěte, byli šťastní. Mohli se v klidu vrátit domů z té strašné Golgoty.

Když bylo 12 hodin, matka se probírala z narkózy. Ještě v polospánku křičela: „Nedělejte to, nedělejte to! Já chci své dítě, chci své dítě!“ Sestřička jí utírala tvář mokrým ručníkem a opakovala: „Jen klid, jen klid, už je po všem, provedli to bezchybně.“ Matka movu zakřičela a hlava jí klesla na polštář. Po chvíli potichu zašeptala: „Co, Pane Bože? Já že jsem Kain? Jak můžu vědět, kde je mé dítě! Vždyť jsem byla v narkóze!“

Odborníci zde toho dne ukřižovali ještě dalších 11 nepohodlných dětí. Špičkovou lékařskou technikou – jedno za 12 minut.

Po špičkách, potichu, chodí celý český národ kolem této Golgoty. Mnozí s její existencí nesouhlasí, ale mlčí, aby nebyli považováni za náboženské fanatiky. Mlčí, neboť nemají zájem stát se blahoslavenými (viz Mt 5,11). Lživě si namlouvají, že Bůh jim jejich mlčenlivou zbabělost musí odpustit. Ve skutečnosti budou všichni zbabělci (viz Zj 21,8) navěky trpět spolu s ostatními zlořečenými.

Po pochodu si uvědomuji, že díky Bohu na pochod opět nepřišli anarchisté. Od přátel zjišťuji, že nás bylo 52 dospělých a 3 děti. Šli jsme z kostela Svaté rodiny kolem filozofické fakulty před nemocnici. Poprvé jsem užil megafon. Slyšitelnost byla ubohá. Neuměl jsem ho používat. Paní Marie R. se mi nabízí, že roznese pozvánky na příští pochod po brněnských kostelech. Na prosbu příbuzné se modlím za Agnes K., narozenou 7.12. 2003, ale nemocnou se štítnou žlázou.

Utrpení Ježíše Krista mě posilovalo

Nějaká paní mi na pochodu darovala brožurku 15 modliteb vztahujících se

k umučení a všemranám Ježíše Krista.

V neděli 11.1. 2004 sloužím svatou liturgii v Třebíči. Pak tam navštěvuji duchovního správce římskokatolické farnosti.

V pondělí 12.1. 2004 stojím před nemocnicí s Janou R. a s Barborou.

V úterý 13.1. 2004 stojím před nemocnicí s Radomírem M. a s Ondřejem N. Večer v husovickém kostele vyprávím o naší činnosti proti potratům.

Ve středu 14.1. 2004 ráno mi telefonuje poručík B. z obvodního oddělení policie ČR, že už vyslechli 7 obviněných anarchistů a nyní přijde k výslechu ten osmý. Záležitost pak předá policejnímu radovi a možná i státnímu zástupci. Před nemocnicí mi pomáhala sestra Václava a nově 3 babičky. Snad proto mne pak oslovil žalm 101, mimo jiné verši 6 a 8: „Vyhleďnu si v zemi věrné lidi, aby se mnou přebývali ... každé ráno budu umlčovat všechny svévolníky v zemi...“

Ve čtvrtek 15.1. 2004 stojím před nemocnicí s Lucií S. a s P. Františkem P. Ten mi pak sdělil, že ve všedních dnech mi nebude před nemocnicí dál pomáhat. Odůvodnil to tím, že náš národ už není hoden změny k lepšímu. Že proto nemá smysl náš národ vyzývat k pokání, neboť Bůh mu milost k pokání už nedá. Odpoledne mi dvakrát telefonuje poručík B.

Zpověď

Stál jsem v dlouhé řadě před zpovědnicí, zpytoval svědomí a přemýšlel, v čem a proč jsem zhřešil a co následná zpověď pro mne znamená. Díval jsem se a přemýšlel nad svátostí smíření i ze svého pohledu přírodovědce – chemika.

Během naší každodenní činnosti se stačíme vícekrát umazat, zašpinit si ruce, ale někdy i celé tělo. Takto špinaví nemůžeme přece jít ani ke stolu, a už vůbec ne do postele. Denně si musíme několikrát ruce umýt a my, co se s nimi hrabeme v půdě nebo vzorcích půdy, krmiv, plodin a chemikálií ještě častěji, abychom nepřinesli nejen sobě, ale ani domů nějakou infekci nebo i jedy. Samozřejmě, mnohdy s tím je spojeno i celkové osprchování těla, po kterém následuje uvolnění a pohoda, kterých tímto svému tělu dopřáváme.

Nesmíme ovšem zapomenout na svoji podstatnou část, to je na duši! I tu každodenně několikrát umažeme, a abychom ji mohli umýt, musíme vyjádřit

upřímnou lítost nad svými hříchy, nad svými špatnými skutky. Stejně jako nemůžeme jít ke stolu se špinavýma rukama, nemůžeme jít ke stolu Páně se špinavou duší! Někdy, jak víte, stačí projevená lítost, jindy jsme ale tak umazaní na duši, že musíme jít do lázně!

Obdobou lázně pro duši je upřímná zpověď. Naše slova vyznání hříchů jsou jako namydlení těla a slova kněze, kterými z nás snímá naše hříchy, jsou jako pramen živé vody, která z nás splachuje tu špínu, kterou jsme se umazali, dává nám zažít pocit uvolnění a radosti, radosti z toho, že nás Bůh opět bere za svoje děti, že nám naše hříchy, chyby a omyly odpouští, jako odpouští milující otec svým nezdařeným dětem. Často si říkám, proč nedokážu nehřešit a musím vyslechnout známou odpověď, že i svatí sedmkrát denně zhřeší. Což mne sice může uklidnit, ale ne uspokojit.

Jako přírodovědec si říkám, že život je takovým pokusem, stejně jako když na základě určité teorie experimentuji a díky chybě či chybám v teorii pokus, nebo dokonce vlastní měření, dopadne špatně. Pokud tyto chyby neodstraním, dochází k jejich hromadění, řekl bych, že je to hromadění entropie, neboli míry neuspořádanosti daného stavu či systému, který se v důsledku toho hroutí. Ano, řada lidí, kteří nedokážou svoji duši vyprat v živé vodě zpovědi, svátosti smíření s naším Božím Otce, pak dělá neuvážené skutky, mnohdy i násilné, jak proti druhým, vůči kterým se cítíme vinnými, tak i vůči sobě, protože skrze svoji duchovní špínu už nejsme schopni vidět tu cestu, která nás může jediná očistit a vrátit zpět do stavu smíření s Bohem i lidmi. Ano, svátost smíření, zpověď, je ta jediná cesta, která dokáže zastavit nárůst entropie v životě, a tím nás vrátit do zdravého duchovního i tělesného života.

Kdyby člověk nebyl tak domýšlivý sám na sebe a více se zamyslel nad slovy Písma, musel by si dávno uvědomit, že vše, co svou duševní i tělesnou práci dokázal, je potvrzením slov Písma, které praví: „Bůh stvořil člověka k obrazu svému.“ (Gen 1, 26–28) A proto tím, co člověk dělá, se jen vzdáleně přibližuje Božímu stvořitelskému dílu a měl by si tím zároveň uvědomit svoji nedokonalost a nesouměřitelnost s Božím tvořením. A také i svůj největší hřích, kterým je neodůvodnitelná pýcha člověka na sebe samého, jako by snad člověk stvořil sám sebe, lidská hloupost a domýšlivost, která je ovšem blížká pýše ďáblův: „Hle, toto všechno ti dám, když padneš na kolena a budeš se mi klanět!“ (Mat 4, 9) Nezdá se vám to známé?

A tak v té své přípravě na svátost smíření najednou zjišťuji, že hříchem se člověk skutečně vzdaluje od Boha a od Krista, svého Spasitele, a ať už si to uvědomuje, nebo ne, zpodobňuje se s odvčkým nepřítelem člověka, ďáblem. Čímž se ovšem trvale vzdaluje Bohu Otcí, svému Stvořiteli. Tady už k návratu nestačí pouhá lítost, ale poctivá zpověď, pořádné vyprání v pračce svátosti smíření, bez které by očista duše a návrat na cestu k Otcí nebyly možné. A jaký je z tohoto zamyšlení závěr? Snažme se chybovat co nejméně, svých chyb upřímně litovat a smířovat se s Otcem stále, dokud je to možné! Praxe je taková, že se máme zpovídat nejméně jednou ročně, ale copak stačí se jen jednou v roce mýt? Proto naši duchovní otcové říkají, chodte ke zpovědi alespoň jednou za měsíc. Srovnávám to s pohodou po osprchování – jak nádherná je pohoda po takové duchovní sprše!

RNDr. Petr Benda

V Umlčeném zvonu jsem o tom nepsal

Svůj životopisný román „Umlčený zvon“ o Pateru Bártovi jsem dokončil někdy v lednu 1986. Rukopis jsem dal k přečtení provinciálovi františkánů P. Innocenci Kubíčkovi. Ten román pročetl a řekl, že jsem Jana Baptistu musel znát opravdu dobře. Byl rád, že jsem Jana Baptistu vychválil. Musel jsem však z textu vyškrtat všechno o tajném studiu teologie mladých františkánů a františkánek. Před tajnou policií se nedalo popřít, že existují „tajné“ františkánské kláštery, ale františkáni vášnivě popírali, že by existovalo nějaké františkánské studium teologie (ačkoliv tajná policie při domovních prohlídkách zabavila řadu výpisků ze studia teologie).

V „Umlčeném zvonu“ opravdu dodnes není zmínka o tomto studiu. Studium bylo rozvrženo na devět let, což bylo náročné vzhledem k tomu, že studovat jsme museli po pracovní době nebo o víkendech. Vedoucím studia (prefektem) byl Pater Bárta. Ten přednášel fundamentální a morální teologii. Mimo něj přednášelo ještě dalších pět františkánů. Přednášky byly o víkendů jednou za 14 dní. Obvykle se účastnilo deset františkánů a františkánek (to bylo v domě Na Perštýně v Liberci). Mimoto se přednášelo ještě v Bratislavě (za účasti 25 mladých).

Pater Bárta to komentoval tak, že „západáčtí kněží si neumí představit, že by řídili auto 500 km a poté celý večer přednášeli a ještě zpovídali. Zkoušky

z teologie se konaly každý semestr – a to ze dvou předmětů. Studium dogmatické teologie bylo šest semestrů, biblická teologie byla osm semestrů. Na závěr se konalo něco jako „státní zkouška“ – vždy všechno za šest nebo osm semestrů.

To bylo velmi namáhavé a vyčerpávající. Kromě františkánů a františkánek s námi studoval ještě mladý jezuita Ing. Jiří Šolc. Provinciál jezuitů P. Šilhan a spoluvězeň požádal P. Baptistu o tuto službu. Jezuité sice měli nějaké vlastní studium teologie, ale ne tak rozsáhlé a propracované jako františkáni. Také se jednalo s dominikány, že studium bude společné, ale pak z toho sešlo. Skripta byla většinou vlastní a rozepisovaná na psacím stroji.

Po roce 1989 byly zkoušky uznány Církví a nic se nemuselo opakovat. Pater Bárta měl dobré znalosti teologie a dost si pamatoval ještě ze svých studií před rokem 1950. Před rokem 1950 měl mít doktorát z teologie, ale to bylo znemožněno uvězněním řeholníků 13. 4. 1950. Měl tedy jen licenciát z teologie. Po roce 1968 chtěl, aby mu byl doktorát udělen, jako doktorskou práci dodal něco o pastoraci a svou knihu „Syntéza učení víry“. Začátkem 70. let však byly na teologickou fakultu dosazeni různí „míroví a pácemáčí“ učitelé, kteří přemítali o tom, od koho Pater Bárta „Syntézu“ opsal (což ovšem nebylo pravda). Přednášení teologie, „tajné“ kláštery a cesty do zahraničí (socialistické státy) tajně policii vadily nejvíce.

Pater Bárta, ačkoliv byl po autohavárii invalidní, jednu nohu měl po operaci kratší a napadal na ni, hodně cestoval. Nejprve škodovkou, potom Fiatem 127, jezdil rychle a někdy nebezpečně předjížděl. Těch cest do socialistických států bylo bezpočet. Zejména do klášterů v NDR (východní Německo) a Polsku. Znali ho všichni němečtí a polští františkáni. V NDR se smělo být na jednom místě jen do tří dnů, potom by se pobyt musel hlásit na policii. Byl jsem s ním v cizině mnohokrát. V NDR jsem chodil ve vypůjčeném hábitě po městě, což byl zážitek.

Fiatka měla druhé dveřní postranní prostory a v nich Pater Bárta pašoval z Polska náboženskou literaturu (české knihy vydané Křesťanskou akademií v Římě). Jednou jsme byli s P. Baptistou a Petrem Zánem v klášteře v polském Kladsku. Poláci se nás ptali, zda je Pater Bárta tajným biskupem. Odpověděli jsme, že nevíme, ale mnohokrát mě napadla i tato myšlenka.

Pater Bárta zajistil kněžská svěcení františkánů v Erfurtu u biskupa Hugo Aufderbecka. Také jezdil k Alfredu kardinálu Bengschovi do východního

Berlína. Bengsch byl arcipastýřem v celém Berlíně a mohl se svobodně po celém Berlíně (východním a západním) pohybovat. Pater Bárta ho informoval o dění v Církvi u nás, což kardinál předával do Vatikánu. Také se jezdilo „na Tři Krále“ do východního Berlína na františkánská setkání bratří z východního a západního Berlína. Jezdil tam i provinciál Herman Schalück, který se stal později generálem řádu. Němečtí františkáni dost kouřili doutníky, což Pater Bárta nesnášel a řekl jim, že s doutníky „smrdí jako koně.“ V mládí však sám kouřil. Pater Bárta uměl perfektně německy (i dost dobře latinsky). Jiné jazyky neznal.

Náročná byla dovolená v rumunské Moldávii – jely tři automobily – čeští a slovenští františkáni a františkánky. Byli jsme se stany a bydleli v kempech. Zajímaly nás pravoslavné kláštery. Pater Bárta nám dával exercicie. Ráno jsme chodili na pravoslavné mše do kláštera. Pater obdivoval vesničany, jak jsou tam přítomni třeba tři hodiny. Františkánky prosadily dva dny u moře. Některé viděly moře poprvé v životě. Otcí Janovi se k moři moc nechtělo. Na zpáteční cestě jsme se stavili v Maďarsku – na chatě u Balatonu. Chata patřila tetě tehdejšího bratra Rúčky.

Neočekávaná byla jeho cesta do Itálie. Dostal devizový příslib a byl v Itálii tři týdny. Byl si na úřadě pro dovolení k vycestování na Západ. S tím se pojí humorná příhoda. U okénka v kanceláři mu řekla úřednice: „Vy jste Bárta, já jsem Bártová, dejme to dohromady.“ Asi chtěla také cestovat.

Navštívil Vatikán a dostal za úkol vypracovat zprávu o situaci Církve v Československu. Pak mu řekli, že tak dobrou informaci ještě neměli. Po Římě ho vozila generální představená Školských sester – Matka Eliška Prettschnerová. Chtěla, aby viděl co nejvíc. V letním vedru umdlával, ale ona mu kupovala zmrzlinu pro osvěžení. Cestou zpět vyjel na sráz, aby si prohlédl hřbitůvek ve skalách. Málem se zřítil.

Nedlouho po cestě vykonala tajná policie razii v jeho domě Na Perštýně. Když se tajní dozvěděli, že byl v Římě, řekli mu: „To ti naši kolegové musejí být pěkní blbci, že vás tam pustili.“

V roce 1980 chtěl vycestovat do NDR, ale nepustili ho přes hranici. Zkusil to na jiném hraničním přechodu. Tam mu takřka rozebrali auto, sundali mu i kola. Neřekli však, jaký je důvod. Domnívám se, že to mohlo být tak, že se dozvěděli, že informoval státního sekretáře Vatikánu – Jean-Marie, kardinála Villota o náboženské situaci na Ukrajině (Řeckokatolické církve).

On byl dost k lidem otevřený a důvěřoval jim, což je s podivem po šestnácti letech ve vězení. Neznal intriky, neupřímnost, byl to „férový chlap“.

P. Karel Dachovský, 19. 11. 2007

Neumlčený hlas

Se jménem františkánského kněze Jana B. Bárty jsem se poprvé seznámil někdy koncem roku 1947, když jsem si koupil Žaltář římského breviáře, „nový, latinsko-český text s liturgickým výkladem“, jehož uspořádání a podstatná část překladů bylo jeho dílem. Brzy se přes františkány převalila vlna revolučních pořádků, ale Žaltář s ochytanými stránkami slouží už šedesátý rok, i když nyní už jen příležitostně po vydání pokoncilových liturgických knih. S životními osudy statečného kněze jsem měl možnost obeznámit se až po jeho smrti. Podobně jeho Syntézu učení víry jsem četl, až když ji P. Dachovský vydal v nakladatelství Řád roku 1991. Bylo to vydání v chudobném františkánském rouchu a četba potrápila staré oči: slabý tisk drobných literek se spojil proti zraku s nekvalitním papírem.

O životopisný román z pera Karla Dachovského jsem se příliš nezajímal: k románovým biografiím chovám dávnou nedůvěru. Vychází-li však tato kniha v pátém vydání (dvacet let po napsání a tuším sedmáct let po prvním vydání), je to nesporně již dostatečný důvod k prolomení nedůvěry a k četbě.

A skutečně, jako bych omládl, jako bych se vrátil do dávných let, kdy jsem dychtivě četl napínavé svazečky ze života misionářů z edice, kterou vydávalo Dílo šíření víry. Jejich názvy se mi občas vybavují ve snech: Ve spárech levhartích, Útěk z kláštera lámů, Syn bílého pohlavára, Do srdce Afriky, Vatomika – poslední náčelník Delawarů... Mrzívalo mě – za války, v době vzníceného nacionalismu –, že žádný z hrdinů těchto misijních dobrodružství není Čech. Tady na stránkách neméně dobrodružných příběhů je Čech nejen řeholník-hrdina, ale i jeho misijním působištěm je země Česká, domov můj, a jeho pronásledovatelé, soudci, vězňitelé a trýzňitelé jsou Češi. Je to však důvod k hrdosti? Nepochybně přinejmenším k zamyšlení.

Životní příběh O. Bárty je napsán svěže a svižně, již svým členěním do krátkých a spádných kapitol s hojnými břitkými dialogy vystihuje cholerickou povahu hrdiny, kterého v úvodním slovu autor nazývá „workoholikem“. Neřekl bych, že je to nejšťastnější výraz. Vždyť i ze

samotného textu vyplývá, že nebyl jen mužem práce, nýbrž kladl důraz také na modlitbu, meditaci, že toužil po klidném vnímání přírodních krás. Jeho udivující aktivita a pohrdání odpočinkem měla charakter pavlovské apoštolské aktivity. Celá knížka jako by byla komentářem a konkretizací „vychloubání“ sv. Pavla z 2. listu Korint'ánům: „Často na cestách, v nebezpečích na řekách, v nebezpečích od lupičů, v nebezpečích od vlastního národa, v nebezpečích od pohanů, v nebezpečích ve městě, v nebezpečích v neobydlených krajích, v nebezpečích na moři, v nebezpečích mezi falešnými bratry. K tomu vyčerpávající práce, mnohé bezesné noci, Hlad a žízeň, časté posty, zima a chatrné oblečení.“ Jako bychom četli stručný obsah Umlčeného zvonu; až snad na ona „nebezpečí na moři“ – ale nebyla komunistická záplava obrovských oblastí světa nebezpečnější než moře? Ústřední položkou v tomto rejstříku nebezpečí ovšem činí věznění. P. Bárta byl pravděpodobně nejděle vězněným knězem za komunistické totality. Nebezpečí na cestách vyvrcholila smrtícím infarktem za volantem, tak jak si to neklidný duch misionářův představoval a přál.

Duchovní profil P. Bárty, OFM není analyzován v autorských úvahách, ale zračí se v akcích. Byl to muž činu. Odtud například jeho nedůvěra k básníkům. Neznalý zákonitostí poezie, považoval báseň za pouhá „lidská slova“, neúčinná proti zlu. Úžasný tah prorocké inspirace například v poezii Zahradníčkově ho nezasáhl, jak autor svědčí zřejmě z autopsie. Vůbec je obtížné přikládat na tento „román“ nějaká hodnotící měřítko – v podstatě jde skutečně o svědectví. Mám za to, že autentickými citacemi nejsou jen vložené texty, jako např. pastýřský list z roku 1949, ukázky z Renčova Loretánského světla a Zahradníčkovy La Saletty, dopisy františkánského provinciála i P. Bárty, ale i některé úryvky z rozhovorů lze pokládat za více či méně podařenou rekonstrukci skutečného dialogu, pokud je vůbec takový pokus při značném časovém odstupu možný. Ovšem osobnosti kolem hlavního hrdiny a nejvíce on sám byly natolik silné a výrazné, a situace leckdy natolik vyhocené, že se důrazy debat snadno vrývaly do paměti nezkresleně a věrohodně.

Problémem každé románové adaptace reálného života je spolupráce dokumentu s autorovou obrazností a potřebou dokreslení. Sám se domnívám, že například nebylo nutné uvádět plné znění pastýřského listu Hlas biskupů a ordinářů věřícím v hodině velké zkoušky z června 1949 a věnovat vhodným

způsobem místo vysvětlením některých pojmů a situací, které dnes nejsou již v obecném povědomí. To je ovšem hledisko dnešní, kdy tento dokument byl již mnohonásobně přetiskován a je k dispozici – což ovšem neplatilo v době vzniku knihy, kdy byla situace opačná a nějaká speciální zastavení u běžně známých reálií by vypadala podivně. Dobové ohledy patrně také způsobily, že většina skutečných postav je obdařena jinými jmény. Leckdo je identifikovatelný podle uváděné hodnosti či funkce, snad i podle tlumočených úvah a myšlenek (přifabulovaných postav pravděpodobně není). Figury trýznitelů, referentů, vyšetřovatelů, bachařů, zůstávají v oprávněném opovržení jen staty příběhy a jen některé jejich jadrné a vtípné přezdívkové dosvědčují, že lidová tvůrčí invence pracovala i za mřížemi a zcela v duchu české povahy, která při tvorbě antroponymů si potrpí jak na legraci, tak na trochu jedu.

Příliš detailně analyzovat tyto vazby nemá velký smysl. Každá biografie, i když je prezentována jako román, je literatura speciální funkce a specifické intence, u níž si všímáme spíše výsledného působení na předpokládaný okruh čtenářů. Sama skutečnost, že tito čtenáři rozebrali čtyři vydání nikoli nenáročného, kultivovaně napsané knížky, vysloveně vybízějící k přemýšlení, by měla přesvědčit o tom, že záměr byl zdařilý. P. Jan B. Bárta, OFM nemůže být chápán jinak než jako mimořádně výrazná, apoštolsky ryzí a obětavá osobnost české Církve v letech veliké zkoušky.

Mojmír Trávníček

Malé zastavení nad knížkou Umlčený zvon

O františkánském knězi P. Janu Baptistovi Bártovi bylo toho málo napsáno, ačkoliv prošel peklem všeničícího komunismu u nás a byl ve vězení nejdéle ze všech uvězněných katolických kněží. Nyní vychází ze života patera Barty, z pera P. Karla Dachovského, po třinácti letech od posledního vydání, jeho román „Umlčený zvon“.

Měl jsem tu čest poznat a spřátelit se s Františkem Bubeníkem z Bma. Ten poznal „Baptika“, jak vždy důvěrně říkal, a prožil s ním i část života v komunistických lágrech nucených prací jako mukl (muž určený k likvidaci). Snažil jsem se upevnit v mysli jeho vzpomínky na tohoto františkánského kněze, neohroženého Kristova bojovníka za Pravdu, které mě oslovily.

Pravda je jen jedna a pramení od Boha. Kdyby nebylo utrpení katolíků za komunismu, nebylo by tolik mravních vzorů ve víře. Mezi tyto vzory určitě patří kněz Jan Barta. Knížka vystihuje smysl utrpení kněze Bárty. Ať byl pater Bárta takový či onaký, nepřísluší nám posuzovat jeho náтуру, ale jeho činy. A ty jsou vždy ve shodě s posláním Církve svaté. Díky autoru tohoto románu vidíme hloubku duše Patera Bárty.

P. Karel Dachovský ve své předmluvě napsal, že jde o román, a nikoliv o učebnici církevních dějin. Doporučuji všem, kdo chtějí kráčet za Kristem a rozšířit si obzor smyslu života na zemi a jeho poslání, přečíst si tuto knížku a zamyslet se, co to byly ideologie nacismu a komunismu. Zejména mladé generaci, která nepoznala peklo nacismu a komunismu. Pak teprve bude moci zaujmout pozitivní přístup k dílu tohoto františkánského kněze a zhodnotit ho.

MUDr. Jaroslav Lhotka

**Nakladatelství Řád (P. ing. Karel Dachovský, Sarajevská 13,
120 00 Praha 2) vydalo a zašle tyto publikace:**

1)	K. Dachovský: „Svatý Josemaría Escrivá“	50,-	Kč
2)	K. Dachovský: „Alexia“, příběh 14leté dívky postižené rakovinou	30,-	Kč
3)	K. Dachovský: „Ctihodná Edel Quinnová“, životopis misionářky	30,-	Kč
4)	K. Dachovský: „Alfie Lambe“, životopis misionáře v Jižní Americe	30,-	Kč
5)	K. Dachovský: „P. Paul Marx, OSB“, životopis aktivisty proti interrupcím v USA	30,-	Kč
6)	K. Dachovský: „Cestou k Bohu“, úvod do víry pro dosud nevěřící	10,-	Kč
7)	MUDr. John Grady: „Interrupce – ano, nebo ne?“	10,-	Kč
8)	Ivan Slavík: „Kapky krve a potu Arnošta Jenče“, básně	9,-	Kč
9)	K. Dachovský: „Česká odysea“, náboženské básně	25,-	Kč
10)	Časopis Řád – vychází 3x ročně, časopis pro obranu nenarozeného života, informace z Církve, literatura, cena za kus	25,-	Kč
11)	K. Dachovský: „Sedm statečných bojovníků proti interrupcím v USA“	13,-	Kč
12)	„Zpovědní zrcadlo“ pro přípravu ke zpovědi	1,-	Kč
13)	K. Dachovský: „Sepnuto duhou“, náboženské básně	50,-	Kč
14)	K. Dachovský: „Svatá Alžběta Durynská“, cena	40,-	Kč
15)	K. Dachovský: „Umlčený zvon“ – román o knězi Janu Bártovi	130,-	Kč

Pomoc těhotným ženám a informace

Hnutí pro život ČR

Hlubočepská 85/64

152 00 Praha 5

telefon: 603 976 231

bankovní spojení: 159205438/0300

var. symbol: 5030

Rodokmen

Karel Dachovský

*Hlad a zabíjení.
Třicetiletá válka.
Byli stranou
moji předci na Vysočině.
Náboženství žádné.*

*Teprve jezuité
rozžehli vlídnou lampu
a dali lidem naději.
Procházeli krajinou
se zvoncem víry.
Nechali se zabíjet
při ošetřování v době moru.
Bedřich Bridel!
Od té doby jsme všichni pokřtění.
Je to milost pravého náboženství.
Díky Bohu
nenarodil jsem se
v hokynářském Egyptě.
Snad jsem se i já
stal někdy hlasem
v pustině Čech.*

Diagnóza

Karel Dachovský

*Ten obraz mi připadá zázračný.
Kristus v Getsemanské zahradě
od malíře Lišky.
Vše jsem dostal, co jsem chtěl,
i když provedení bylo často zvláštní.
Kristus na obraze*

*v jakési pohodě,
ten obličej by mohl být
i na renesančních drapériích
s loutnami a úsměvy žen.*

*Kristus na obraze
v jakémsi šeru na skále,
modlí se na kolenou,
je to spíš oslavený Kristus.*

*Jak ošidný je to obraz!
Ježíš žil Getsemany stále,
je s podivem, že se potil krví
až po odchodu z večeřadla.*

*My neneseme Ježíšův kříž,
ten nesl Šimon z Kyrény.*

*Ten náš kříž
by nás měl nejvíc zajímat.*

*Jak dlouhé je počítání
zrnek na růženci,
jak dlouhé je nesení
vlastního kříže.*

O to kratčeji v očistci.

*Poslouchám Bachovu kantátu
„Rád ponesu svůj kříž“.*

*Jak těžká je práce
při opisování partitury,
jak trpěl citlivý a vidoucí Bach
vnitřním pohledem tehdy,
když mu přidělili bílou hůl.*

*Snad slyšel nebe,
ale chtělo to předtím
půl života falešných tónů.*

*Měli bychom být citliví jako Bach
a slyšet tlukot srdce.*

*Nikdy mi nebyl lhostejný osud
pastýřky putující k dubnu*

*v básni Robinsona Jefferse.
Bylo mi i líto
divokého kocoura Strakáče,
nad nímž jsem ztratil kontrolu
po návratu z chaty.
Děsná válka proti některým nenarozeným.
Díky Bohu, vidím podstatné
a dělám, co mohu,
ačkoliv má rozjímání
jsou tak dlouhá.
Diagnózu na nemoc světa
zná málo vidoucích,
díky za vás, vidoucí.*

Danuta Muchová je polskou spisovatelkou a literární badatelkou. Vydala sedm sbírek básní a řadu knih pro děti. Autorka dvou odborných monografií, přispívá do rozličných literárních a literárně-vědeckých časopisů a publikací v Polsku a zahraničí. Působí v Ústavu polonistiky Światokrzyské akademie v Piotrkowě Trybunalském.

*Vlnami naplněnými soumrakem
Slyším poslední zachvění – znamení
Že ještě není konec
I když dnes chutná deštěm
Slova nějak šeptají motýlům
Do ouška ticha kde září růže
Že ještě jedno slovo
Je na souhlas vysloveno
A proč soumraků dva tisíce
Spěchalo tehdy nebo ve snu
Změnilo se včerejší slunce
Když vlnám byl blízký konec vln?*

Přeložil Libor Martinek

*Za chvíli přijdu
Na dva dny
K sobě
Jako domů
A najdu ticho
V tvých dlaních
Po tvém boku*

*A pak větrem
Popoháněna
Vrátím se do mraků a oblak
Abych poznala ticho
Motýlích slov
Aby se navrátily v Pánu*

*A kdyby tak
V tom větru
Tančila moje duše
To pak tanec
By mořem byl
Proč ale zde?*

Přeložil Libor Martinek

Břetislav Kotyza, narozen 1942 ve Zlíně. Vyučen a práce v dřevěném řemesle. Vystudoval uherskohradišťskou UMPRUM. Práce v oboru. Od roku 1976 zaměstnán ve Filmovém studiu Zlín, ateliér kresleného filmu. Po zániku Filmového studia se živí různě. Nyní v penzi.

Literární činností se zabývá od mládí. Jeho básně byly prezentovány časopisecky (*Mladý svět – Písničky na ted'*, 1982), provedeny na finále Porty 83 v Plzni a jinde. V roce 1986 vydal první sbírku básní, trilogii *Dospívání, Popěvky a rozpočítadla, Mezi řádky*. V roce 2005 vydal rozsáhlejší sbírku básní s názvem *Útržky hovorů*. (Alisa Petřvald). Autor literárních námětů a scénářů k animovaným filmům. Své básně publikoval na stránkách vsetínských Textů, literárního časopisu Tvar, webových i tištěných stránkách Obce spisovatelů, zlínského Psiho vína a jinde. Literární soutěže, autorská čtení, propagace literatury ve společnosti. Člen Obce spisovatelů Praha.

Mapa světa

Břetislav Kotyza

P. Karlu Dachovskému

Věřil jsem vždy
můj kraj, cibulka kostelíku
boží muka na rozcestí
pohádky mámy k usínání
končí za devatero horami
řekami devaterými
Až za horou desátou
za mořem desetkrát žraločím
jiní jsou, ti zlí, nepřející
krvelační mé Rh B negativ

K čemu to

Otec Karel sepal básně duhou
poselstvím tesaře z Nazaretu
pod olivovníkem uschlým zradou
bez újmy na životě svém
beze ztráty sešitu a tužky
Sandály oklepal z prachu
tisíce let k dnešku
tížen jen tělesností baroka
a hříchy, ach, tak nevinnými
jak jen láska může být
InšAlláh, zdraven mohamedány

Promiňte, Otče

stejní jsou jako my
a jako my nevděční
Jen barva očí nás dělí
jen mozol na zátylku
na rameni třískou pod kůží
křížem od kolegy
A vinou hříchu dědictvím

Skizza

Břetislav Kotyza

všechny časoměrné strojky
přesýpací písky nanosekund
nejsou vždy stejného výsledku cifry
v okamžiku měření oběhu Slunce
 greenwichskému času
 moskovskovo vremja
 či zvonkohry pražské Lorety
Každý z nich podle svého plotu
záhybem pěšiny součtu množin
Jedno jen jediné kohoutí kokrhání
nabízí pokaždé znova šanci
zahlédnout skulinou
 zakřiveného časoprostoru
číši nadechnutí k výkřiku
vteřinku zaváhání

Věže katedrál

Zdeněk Volejník

Když zhasnou
všechna světla
věže katedrál
začnou lovit
drahokamy hvězd
Okno básníkovo
svítí dlouho
do noci
a on staví
katedrálu
ze slov
aby oslavil
město

14. 3. 2007

Villonela 6

Milan Křesadlo

*Už dost toho hudrování
už dost všech hrubostí
nechcem se krmit nenávisť
nebudem živit něčí hlouposti*

*nechcem už slyšet prázdná slova
nechceme chválit žádnou lež
nebudem volat Sláva hrdinova
když víme, že jsou lumpové a spřež.*

*Budem čistý vzduch jen dýchat
budeme chválit prostotu
vymažem všechno holedbání
budem žít ne pro slávu*

my budem žít životu.

Mariin Růženec

Jozefina Nováková

Jakým je požehnáním Mariin růženec,
milý řetěz, jenž nás s Bohem poutá.

Je současně meditací i prosbou,
stuhou lásky, která nás s anděly pojí.

Je záchranou před útoky pekla,
bezpečným přístavem při ztroskotání lodi.

Nebudeme nikdy od tebe odloučení!
Ty nám budeš posilou v hodině smrti,

tobě patří poslední polibek dohasínajícího života!

Ó Královno růžence, naše milá matko!

Ze všech modliteb je právě růženec
nejkrásnější a bohatý na milost.

Tato modlitba je nejblahoslavenější a

Panně Marii ze všech nejmilejší.

Proto růženec milujte a modlete se jej každý den.

To je moje závěť, kterou vám zanechávám,
abyste si jeho prostřednictvím
na mne vzpomněli (Papež sv. Pius X.)

Účtování

Janka Procházková

Za teplých nocí

ohlášený vítr

s fouká saze vzpomínek

a tiší bouři výčitek -

ano a ne

prosvítá a bliká

jak večerní hvězdy...

Do dlaní uchop nevyřčené

a s vánkem odešli

do ztemnělých prostor

lidské touhy obejmout svět.

Adventní píseň

Josef Menšík

*a po té
vzlétl jsem
nad pole zoraná
k pohlazení
do vínku mi dané
vůně
skořicové země svaté
nad zlacené střechy
této uvzlykané krajiny*

*radostí světla
vracím se
až k nohám tvým
Marie
abych je políbil
v slzách omyl
poklekám*

*od úst k ústům
cesta je daleká*

*na černé k obzoru
zlatavě plane
naděje odvěká*

Theofil Halama, spisovatel, básník, profesor a cestovatel

(*8. 8. 1932 Místřovice u Českého Těšína)

Narodil se v době končící světové hospodářské krize. V době počínající totality byl násilně uzavřen fryštátský Salesiánský ústav a student Halama internován v pracovním táboře. V době první otevřené krize totalitního politického systému emigroval do Itálie (1970), odkud po roce přesídlil do zámoří. Zde žije dodnes v kalifornském Monterey.

Erudicí pedagog, filolog a teolog (Halama studoval bohemistiku a germanistiku na FF Masarykovy univerzity v Brně, studium teologie započal ve vlasti, obnovil v Římě a dokončil v USA) publikuje mystickou poezii psanou anglicky a česky. Halamova bibliografie se začíná bibliofilsky sbírkami *Vánek – nejmladší bratr moře* a *Po boku slunce*, předcházeli je však ineditní sborník *Koruna* (1973 – 1974). Také básnická trilogie *Znamení na slunci*, *Kvantové proudy* a *Země v úplňku* (Nakladatelství Vodnář, Praha 1998) vyšla v zrcadlovém vydání česko-anglickém. Polistopadový návrat Halamovy poezie do Čech dovršily sbírky *Poslední slova želvy* a *Neúprosný rok* (Sursum, Brno 2000), *Když Buddha spí* (Sursum, Brno 2006). V době příprav druhého svazku vícedílného sborníku *Dějiny literární – výtvarného útvaru Litterate* vydalo nakladatelství Cross Cultural Communications se sídlem v New Yorku.

Čtyři anglicky psané básnické sbírky Theofila Halamy: *Vesmírné mapy lásky*, *O tělech vod aneb Medúzy v úplňku*, *Madona a barokní andílek* a *Nová planeta Země*.

Theofil Halama působil na Ostravsku jako středoškolský profesor. Od roku 1970 exil v USA. Vysokoškolský profesor University of Houston a University of St. Thomas. Je členem obce spisovatelů. Za mnohaletou básnickou, prozaickou a publikační činností v angličtině bylo Theofilu Halamovi nabídnuto členství v americkém Pen klubu.

Richard Sobotka (Zpravodaj Obce spisovatelů Ostrava)

Kvantové proudy

Theofil Halama

Rozkymácený strom je svědkem
neviditelného

*neboť nebojujeme proti lidem
ale mocnostem v povětrí*

napsal apoštol, který sotva viděl
ale naslouchal šelestům
listů

Jak dlouho setrvá smrt než oči
odejdou z důlků
Jsou trpným osudům vinny
nemoci
anebo nevědomost

Ovívá Zemi Duch hoře
a proto všechno

ŽIJE

Prodlužování dne

Vladimír Stibor

*Nedávné sny
kryjí bříška pstruhů;
slzavé údolí
také nemluví
o svém odvolání
ani o nenadálém přijetí
mezi veslaře s nebeskou přídílí.*

*U nejvyššího soudu
jsem se ptal
na bouři,
která má v úmyslu
smířit se s námi.*

Jiří Červenka (1943), básník a překladatel. Vydal dvě básnické sbírky: *Paměť okamžiku* (Čs. spisovatel, 1996) a *Konec sezony* (Opus, 2002).

*Ve staroslavném městě Lublině
čas zvolna plyne, a zpět už neuplyne.*

*V menze jak svatí na orloji
ve frontě na oběd bohoslovci stojí.*

*Z pohanky kaše a tomu, kdo se postí,
nádavkem příslib k cestě do věčnosti.*

*Na dlažbě klečím, v kostele sv. Kazimíra,
tělo je smrtelné, duše však neumírá.*

*Maminko, tak vzdálená a do tmy jdoucí,
jsi náhle tady, víc než kdy jsoucí.*

*Maria Panno, dej, ať se aspoň na chvíli
sejdeme všichni, co jsme zbloudili.*

*Rozdal jsem všechny své knihy,
a přece mi jich ještě dosti zbylo.
Zapřel jsem všechny své sliby,
a vše se v pravý opak obrátilo.
Proč tedy píšu verše a proč se
ptám, když neznám odpověď?
Proč věřím smyslům a raduji se
s každým květem a listem?
V co rozplyne se tento svět
v nehybné záři věčnosti
a v co já v Tobě, Kriste?*

Zdenka Líbalová

*Ježíši vejdi
do mého srdce
zapal v něm
svíce pro druhé
a zahřej bližní
paprsky
své lásky*

V čase mně určeném...

Hubert Kindl

*Území řádu vás od druhého světa oddělí.
V místech, která lidskou zlobu beze zbytku vybělí,
pocity zmatků i nejistot se brzy vytratí.
Na koho, kdo přejde přes hranice, kouzlo neplatí?*

*Na Kampě v trávě sedmikrásky začly kvést.
Tak broučci po smrti dál život mohou vést...*

*Zamčená zahrada a zamčená vrata do dvora.
Uvnitř, v místnostech chátrajících, potemnělých,
přebývá úzkost v srdcích houslí oněmělých
v hudebním muzeu v paláci velkého převora...*

*Mám postýlku s dřevěnou ohrádkou.
Houpačka visí pod pavlačí.
Usínám s babiččinou pohádkou.
Časy mé kouzelné – nejsladší...*

*Babička i maminka prožily dětství zde v domě.
Svémi životy proslunily místo také pro mě.
Nikde jinde na světě už druhé takové není,
kde na mě vždy čeká jejich něha a pohlazení...*

*První vzpomínky patří pokojíčku tety Máří.
Z konce století houpací kůň a slon na kolečkách
dávno vysloužilí, už netoužící po zadečkách.
Lezly z nich žíně, piliny – a podléhaly stáří...*

*Stačí, když jenom přivřou dveře a už se hrnu ven.
V bačkorách a v karkulce jsem okamžitě připraven.
Někdy mě chytanou na schodišti, jindy až na náměstí.
A když mě odnášejí, říkají něco o neštěstí...*

*Z Letné přes pláň Myší dírou na Malou Stranu.
Cestu si pamatuju, vím, jak se dostanu...
S rozkvetlou větvičkou spokojeně si mávám.
Byly mi tři roky – a tulákem se stávám...
(pokračování)*

Ř Á D

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
INFORMACE Z CÍRKVE
KATOLICKÁ LITERATURA

2/2008

*„Ctihodní bratři,
pod praporem Božích přikázání
vytáhněme do boje a nepřestaňme bojovat.“
svatý papež Klement I.*

Vydává: Řád
P. ing. Karel Dachovský, šéfredaktor
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

ISSN 1802-3177

Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod č. MK ČR E 17216
Číslo účtu nakladatelství Řád: 80367389/0800

Milí přátelé

Děkuji Vám za Vaše modlitby a dary.

Před Vánocemi 2007 se mi stala zajímavá příhoda. Volala mi Eva z Mariiny legie, že její známá, čtyřicetiletá Simona umírá v nemocnici na rakovinu. Chtěla, abych ji navštívil, patrně není pokřtěná. Vzal jsem si taxík, a dobře jsem udělal. Zdravotní sestře na onkologickém oddělení jsem ukázal kněžskou legitimaci, aby věděla, že nejsem nějaký jehovista. Dovedla mě k Simoně. V pokoji nebyla žádná jiná pacientka. Také Simoně jsem ukázal kněžskou legitimaci a řekl, že mě posílá Eva F. Zeptal jsem se jí rovnou: „Chcete být pokřtěná?“ Odpověděla, že ne. Ale asi za pět vteřin kývala, že ano. Řekl jsem jí, že opravdu tím hodně pro sebe udělala a že to pozná na věčnosti. Také, že se jí křtem odpouštějí všechny hříchy. Simona prý měla velké bolesti, a tak jsem to nechtěl zbytečně prodlužovat. Hned jsem ji pokřtil a udělil svátost nemocných. Slíbil jsem další návštěvu s tím, že jí přinesu Pána Ježíše v Eucharistii a udělím svátost biřmování, což mohu udělat, pokud je pacientka v ohrožení života. Vše se přihodilo ve 13.30.

Večer mi volala Eva, že odpoledne navštívil Simonu její manžel. Simona prý byla rozrušená a vše mu vyprávěla. Její manžel se rozlítl a vzkázal mi, že už do nemocnice nemám chodit. Asi za 3 týdny Simona zemřela.

O tom, jaký bude náš soud před Bohem, není mi úplně jasné. Jisté je, že je Bůh absolutně spravedlivý, ale také nejvyšší milosrdný. Někteří teologové soudí, že při soudu je přítomna Panna Maria a přimlouvá se za nás. Určitá kritéria soudu nám podávají evangelia.

Simona se patrně nikdy nemodlila, možná ani nebyla na mši svaté. Přesto patří k dělníkům v Ježíšově podobenství, kteří jsou najati k práci na vinici až za pozdního odpoledne. Možná na tom je Simona lépe než my, kteří se o něco snažíme v Církvi. Tak úžasný je dar křtu, tak úžasné jsou zásluhy Ježíše Krista.

Ovšem je také pravda, že ačkoliv dělníci na vinici v Ježíšově podobenství dostali po denáru, nezávisle na tom, kdy začali pracovat, přesto teologie nás učí, že v nebi bude blaženost také úměrná tomu, co jsme na zemi vykonali nebo čemu jsme se věnovali.

Celou tuto příhodu vypravuji jen proto, abychom byli vnímaví, pohotoví a přemýšleli nejen o sobě, ale také o našich bližních. V našem národě je asi víc těch nepokřtěných než pokřtěných. Nabízejme Krista, nabízejme Církev.

Jistě se setkáváme s umírajícími v rodině nebo jde o známé. Jsem přesvědčen, že tito lidé, ačkoliv třeba nepokřtění nebo dříve ateisté, jsou v důsledku bolesti vnímavější pro Boha. Nabízíme jim skvělou budoucnost na věčnosti. Přiveďme kněze, aby se tito lidé mohli vyzpovídat nebo být pokřtěni. Kněží je nedostatek a jsou přetížení. Pokud nemohou k nemocnému hned přijít a hrozí smrt, i laici mohou pokřtít takového umírajícího v nebezpečí smrti. Stačí říci: „(Jméno), já tě křtím ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.“ A vlijeme mu na hlavu (případně čelo) vodu. Pokud by nemocná osoba přežila, je potřeba takovýto křest nahlásit místnímu faráři, aby to zapsal do matriky. Takovýto pokřtění se týká i novorozenců, kteří jsou v nebezpečí smrti.

To je u těchto lidí takřka záračný životní mezník. Takoví lidé nám budou vděční na věčnosti a budou se za nás přimlouvat, až my budeme umírat.

V minulém čísle „Řádu“ jsem psal o jediné Církvi schválené metodě plánování rodičovství – symptotermální metodě, jak ji učí manželé Prentisovi. Oni a šest učitelských párů nabídli v roce 2007 jedenáct kurzů pro 67 účastníků. Poprvé registroval tuto metodu Katolický týdeník (19. 2. 2008) v příběhu Lídy Peyerlové, kde sympaticky hovoří o používání této metody. Vyškolo ji Centrum naděje a pomoci (CENAP), má stránky na internetu.

Ačkoliv je školitelů už více, většina českých biskupů a kněží o této metodě mlčí. Biskupové Slovenska vydali Pastýřský list k postní době 2008, kde zdůrazňují tuto metodu v návaznosti na papežskou encykliku *Humanae vitae*.

Právě jsem vydal životopis „Svatá Gianna Beretta Molla“ o ženě, která nešla na potrat, přestože věděla, že při porodu zemře. Dcera se narodila a je z ní dnes lékařka. Tato kniha má sloužit zejména k propagování úcty k nenarozenému životu a jako *ne* k interrupcím. Apoštolujte – je to povinnost všech – nejenom kněží – objednávejte si knihu u mě. Šířte i časopis „Řád“.

Do čela Německé biskupské konference byl zvolen arcibiskup Zollitsch. Velmi mě zarazilo, že je pro dobrovolnění celibátu pro kněze. Je to neblahý liberální postoj. Podle mého názoru to ořese disciplinou stávajících seminaristů a noví adepti pro seminář budou zmateni. Ještě se prohloubí nedostatek kněží, který je už teď v Německu katastrofální. Bohatá Církev v Německu mi svými liberálními postoji vůbec neimponuje. Modleme se i za naše diecéze, aby se daly zdravou cestou v přichylnosti k idejím Svatého Otce.

Jednou už jsem psal, že se chci v „Řádu“ vyvarovat politiky. Kněží by neměli zasahovat do politiky, i když je to někdy obtížné se brzdit. Chci se teď chovat důsledněji.

Srdečně Vás zdravím, pamatuji na Vás ve svých modlitbách růžence a žehnám Vám z celého srdce.

P. ing. Karel Dachovský, šéfredaktor

číslo mého účtu: 80367389/0800

Španělsko

Nový generál jezuitů Adolfo Nicolás se narodil 29. dubna 1936 v městečku Villamuriel – 200 km na sever od Madridu. V této době bylo Španělsko na pokraji občanské války. Jezuité byli v té době už čtyři roky v exilu. Také v tomto roce byl svěcen na kněze pozdější generál jezuitů Pedro Arrupe. Po skončení občanské války navštěvoval Nicolás jezuitské školy a v 17 letech už se rozhodl vstoupit k jezuitům. Absolvoval u jezuitů 8 let formace ve Španělsku, v roce 1961 byl poslán do Japonska, kde byl P. Arrupe provinciálem. Tři roky se učil japonštinu, poté studoval teologii na Sophia University v Tokiu. V roce 1967 byl vysvěcen na kněze. O rok později byl poslán do Říma získat doktorát na Gregorianě. Vedoucím jeho doktorské práce byl Juan Alfaro, SJ – teologický poradce II. Vatikána, řazený k liberálním teologům Karlu Rahnerovi, SJ; Y. Congrovi, OP a E. Schillebeeckxovi, OP.

V roce 1971 se vrátil do Tokia a učil systematickou teologii na Sophia University. V roce 1979 se stal ředitelem Východoasijského pastoračního institutu na Filipínách. V roce 1984 se vrátil na Sophia University, v roce 1989 se stal rektorem jezuitského scholastikátu v Tokiu. V roce 1993 se stal provinciálem v Japonsku. Když ukončil tuto funkci, přestěhoval se do chudinské čtvrti, kde pracoval mezi chudými. V roce 2004 se stal na Filipínách prezidentem jezuitské konference východní Asie a Oceánie.

The Tablet, 26. 1. 2008

Interrupce jsou nyní nejčastější příčinou smrti. 270 interrupcí denně. Za uplynulých 10 let se počet interrupcí zvýšil o 75 %.

V roce 2005 vláda zlegalizovala rozvody – za poslední rok (2006) se zvýšil počet rozvedených o 100 %.

The Catholic World Report, leden 2008

Dne 30. 12. 2007 se v Madridu konala demonstrace za účasti dvou milionů lidí na podporu manželství a rodinného života. Demonstraci organizovaly skupiny pro život a hierarchie. Demonstrovalo se proti novým zákonům socialistické vlády: zákonné uznání homosexuálních „manželství“ a uvolnění přístupu k interrupcím. Na obřích obrazovkách také promluvil papež – přenos

byl proveden video linkou z Vatikánu. Papež španělsky řekl, že rodina je založena na nerozlučitelném spojení mezi mužem a ženou, je privilegovaným místem, kde je přivítán lidský život a je tu chráněn. Rodiče mají právo a základní povinnost vychovávat své děti, zvláště pokud je o morálku.

Bylo přítomno 40 biskupů a katolická hnutí: Communione e Liberazione, komunita St. Edigio, Fokoláre, Neokatechumenátní cesta a charismatická obnova.

Ministr spravedlnosti na celou akci reagoval v tisku: „Nacionalistický katolicismus začal předvolební kampaň.“

The Catholic World Report, únor 2008

Německo

Ministr vnitra W. Schäuble předložil návrh, aby duchovní směli být elektronicky odposloucháváni. Je to prý součást protiteroristických opatření. Katolická a luteránská církev jsou ostře proti. Tato opatření by byla proti soukromí duchovních, byly by monitorovány důvěrné rozhovory a zpovědi. Kancléřka Merkelová podporuje toto úsilí ministra vnitra.

The Tablet, 26. 1. 2008

Biskup v diecézi Hildesheim (východní Německo) chce zavřít 80 kostelů ze 438. Pro malou návštěvnost a finanční potíže. To vyvolalo odpor jak u kněží, tak u věřících. Kostely budou částečně předány pravoslavným, jejichž počet vzrostl díky přistěhovalectví z východní Evropy. Další budou sloužit jako hospice, jesle a domovy důchodců.

The Tablet, 2. 2. 2008

Kardinál Lehmann rezignoval 18. 2. 2008 na funkci prezidenta Německé biskupské konference, již zastával 21 let. Odůvodnil to nemocí srdce. Je mu 71 let. Byl považován za liberála. Například kritizoval Kongregaci pro nauku víry za dokument „Jedna pravá Církev“, který označil za antiprotestantskou kampaň. V roce 1997 byl v rozporu s papežem ohledně státem vedených těhotenských center, kde se angažovala Církev. Centra vydávala certifikát

nutný k provedení interrupce. Po třiletém vyjednávání s Vatikánem Lehmann ustoupil.

The Tablet, 19. 1. 2008

Němečtí biskupové zvolili za prezidenta Německé biskupské konference arcibiskupa Zollitsche (69 let). Byl arcibiskupem ve Freiburgu, v druhé největší německé diecézi s 2,07 miliony katolíků. Na volbě je patrná orientace německých 69 biskupů. Zollitsch je považován za liberála a následníka kurzu svého předchůdce – kardinála Lehmana. Je pro zdobrovolnění celibátu pro kněze a je orientován na dobré vztahy s luterány.

Narodil se v etnické německé rodině v dřívější Jugoslávii v roce 1938. Po válce jeho rodina utekla do Německa. V roce 1965 byl vysvěcen na kněze ve Freiburgu. Arcibiskupem je od roku 2003. Je vášnivým horolezcem.

The Tablet, 16. 2. 2008

Austrálie

Kardinál Pell kritizoval lékařský časopis The Medical Journal of Australia, že uveřejnil článek gynekologa Watterse, který říká, že mít děti znamená ohrožovat přírodu. Prý ti, kdo mají víc než dvě děti, by měli platit daň, za kterou by se vysazovaly lesy. Životní prostředí se prý ničí nadměrnou populací.

The Tablet, 26. 1. 2008

Je veřejným tajemstvím, že některé katoličky se angažují ve feministických uctíváních bohyně Země (filozofie New Age). Namočeny jsou zejména řeholnice z řádu Sisters of Mercy.

Zvlášť silné jsou tyto tendence v arcidiecézi Brisbane (okultní středisko Ženský prostor v Kedronu, podporováno řádem Sisters of Mercy). Dále je to rebelující farnost svaté Marie v jižním Brisbane. Agresivní počínání feministek ve farnostech neobsazených knězem. Liturgická zneužívání. Exodus mladých mužů toužících po kněžství do jiných diecézí.

AD 2000, leden 2008

Ve farnostech koluje petice za zdobrovolnění celibátu. Ale mnozí se domnívají, že by nastala situace podobná anglikánské církvi – ti mají ženaté kněze, ale je jich málo. V petici je také návrh, aby kněží, kteří se oženili, směli opět sloužit jako kněží. Ale z kněží, kteří přestali sloužit, je 10 % těch, kteří se neoženili. Z ženatých kněží se 30 % zase rozvedlo. Mnoho z nich ztratilo zájem sloužit Církvi u oltáře. Také jejich rodiny by často byly proti změně životního stylu. Petice opomíjí fakt, že australských katolíků je jen půl procenta ze světového počtu katolíků.

Od roku 1978 počet kněží celosvětově vzrostl o 73 % (hlavně v Africe a Asii). V Austrálii to byl pokles o 12 %. Univerzální Církev jistě nebude naslouchat tomu, co si vzpomene jen Austrálie.

Poslání ke kněžství zahrnuje zvláštní vztah k Ježíši. Pro získávání povolání je třeba zachovat tyto priority:

- 1) Povzbuzovat mladé muže k modlitbě
- 2) Povzbuzovat je, aby prohloubili znalost o Ježíši čtením evangelií a aby se modlili také vlastními slovy.
- 3) Aby poznatky o Ježíši převedli do praktického života.
- 4) Aby se zapojili do charitativních akcí farností i širších komunit.
- 5) Aby v katolických školách učili náboženství lidé praktikující katolickou víru a přijímající učení o kněžství a svěcení.
- 6) Aby vybraní kněží hovořili na středních školách o kněžství a o svých zkušenostech.

Je pravda, že uplynulých 20 let se na středních školách převážně mluvilo o zrušení celibátu a o kněžství žen. Takto se povolání nezískávají. O celibátu se má mluvit pozitivně jako o následování Krista.

AD 2000, březen 2008

Severní Irsko

Premiér Dr. Paisley přestal být v čele jím založené Svobodné presbyteriánské církve Ulstru. Býval to dřív zavilý nepřítel katolíků, nyní ho jeho církev kritizuje za jeho účast při ekumenickém setkání, kde katolický kněz žehnal. Nový moderátor této protestantské církve Johnstone poděkoval

Paislemu za jeho služby a řekl, že jejich církev odmítá falešná učení ekumenis mu, římsko katolictví, modernis mu a letničního hnutí.

The Tablet, 26. 1. 2008

Nový vůdce metodistů, reverend R. Cooper řekl, že protestantské církve v zemi ignorovaly nespravedlnosti vůči katolíkům v letech potíží. Reverend R. Cooper byl instalován jako metodistický prezident v katolickém kostele.

The Tablet, 16. 2. 2008

Irák

V některých zemích Středního východu vzrůstá tlak muslimů na křesťany. Proto se mnoho křesťanů odsud stěhuje. Irák má 27 milionů obyvatel – z toho je 800 000 křesťanů. Po válce v Iráku 2003 se odstěhovalo ze země 100 000 křesťanů. Mnoho jich jde do Jordánska nebo do Sýrie. Také jdou do klidnějších částí Iráku – Kurdistanu. Některé skupiny křesťanů v USA mají zájem na vytvoření autonomního „Asyrského regionu na hranici s Kurdistanem. Sem by se měli stěhovat křesťané (v Iráku je mnoho katolických ritů i protestantských denominací). Iráčtí křesťané však sami namítají: „Bylo by to ghetto. Byl by to konec evangelizace. Iráčtí katolíci mají však stále odvahu. Je tu i katolický seminář chaldejského ritu v Ankawě (kvůli nebezpečí byl přeložen z Bagdádu). Jsou zde i kněžská a jáhenská svěcení. V roce 2007 byl atentát na kněze Rogheeda a jáhny, když vycházeli z kostela v Karamles. Karamles dostalo teď nového kněze. Padesát devět dětí v Bagdádu mělo v roce 2007 první svatě přijímání. Bylo to v syrsko-katolickém kostele Naší Paní spásy. Mnoho jiných kostelů v Bagdádu se ale neodhodlalo k takovému kroku.

AD 2000, leden 2008

Srí Lanka

Na severozápadě ostrova je distrikt Galle se 70 000 obyvateli. Pět procent je katolíků, 95 % buddhistů. Pracuje tu hodně salesiánů, kteří se zapojili do obnovy regionu po ničivé katastrofě – tsunami 26. prosince 2004. Salesiáni

vybrali ve světě hodně peněz a postavili 700 nových domů a bytů. Dali vyrobit 284 nových rybářských člunů.

Nyní otevřeli nové centrum pro vyučení řemeslům mládeži (kapacita 1 000 učňů). Je tu i internát pro 50 sirotků a 50 učňů.

Je to zemědělský kraj – hlavně se pěstuje skořice. 4 000 mužů se živí rybařením.

Až se sejde víc peněz, bude postaven u střediska i sportovní areál.

Salesiáni na Sri Lance se věnují těm nejchudším – zvláště mládeži.

AD 2000, leden 2008

Malajsie

Ve dnech 17.–18. 11. 2007 se v Miri konal kongres o životě a o rodině. Zúčastnilo se 300 delegátů. Uspořádala to malajsijská organizace Human Life Service (HLS). Bylo zde mnoho přednášejících, někteří lékaři a zdravotní sestry se vyznávali, že byli nápomocni při interrupcích a antikoncepci. Výraznou postavou hnutí pro život je biskup Lee z Miri. Dříve byl pronásledován dokonce svými kolegy – biskupy, kteří jej považovali za nepřítelů a modlili se za jeho uzdravení. Ale rozvoj Církve v Miri jen ukázal pravdu. „Po ovoci poznáte je.“

Biskup Lee byl na konferenci organizace pro život HLI v USA v roce 1994, kde se inspiroval. Založil HLS – to má poradní středisko a disponuje i domovem pro svobodné matky.

Special Report, leden 2008

Itálie

Kardinál Albert Vanhoye (84 let) – jezuitský exegeta (Benedikt XVI. ho jmenoval kardinálem v roce 2006) vedl postní exercicie pro papeže a vyšší vatikánské úředníky. Bylo to 17 meditací o Ježíši Veleknězi, založených na Listu Židům.

The Tablet, 2. 2. 2008

Vůdce homosexuální skupiny Manenso žádá, aby ministr zdravotnictví zastavil úsilí katolických psychologů pomáhat homosexuálům při změně jejich orientace. Prezident Katolické asociace psychologů a psychiatrů Cantelmi podporován řádem Legionáři Kristovi doporučuje homosexuálům zpověď a modlitbu jako prostředek k překonání pokušení.

Do roku 1980 byla v Itálii homosexualita označována jako nemoc. Homosexuální lobby to změnilo. Přesto klinická praxe potvrzuje toto zařazení.

The Catholic World Report, únor 2008

Papež vyzval jezuity, aby byli poslušnější Vatikánu.

Tato už druhá výzva k loajálnosti zazněla během 35. generální kongregace jezuitů v Římě (21. 2. 2008). Jezuité by se měli vyvarovat dvojznačnosti, zvláště pokud jde o témata spása skrze Krista pro všechny lidi, sexuální morálka a manželství a rodinný život. Papež řekl: „Církev vás potřebuje, spoléhá na vás a stále se na vás obrací s důvěrou.“

Papež chválil nejpočetnější mužský řád za mimořádné překypování apoštolských plodů za čtyři a půl století.

Papež také vyjádřil naději, že jezuité v teologickém výzkumu, mezináboženském dialogu a dialogu se současnou kulturou budou pracovat ve větší harmonii s Magisteriem, aby se zabránilo zmatkům. Řekl: „Právě proto jsem vás pozval a zvu vás dnes, abyste dále přemýšleli, jak opět najít nejpřesnější smysl vašeho charakteristického čtvrtého slibu poslušnosti Nástupci Krista.“

Papež řekl, že poslušnost neznamená pohotovost se nechat poslat na misie do dálných krajín, ale také milovat a sloužit Náměstkovi Krista na zemi, aby tak jezuité mohli být papežovým drahocennými a nevyměnitelnými spolupracovníky.

Papež zdůraznil, že jezuité byli hlavně založeni, aby bránili a propagovali víru. Papež je pozval, aby překonali hranice založené chybnou nebo umělou vizí Boha a člověka, mezi vírou a lidskou znalostí, vírou a moderní vědou a vírou a bojem za spravedlnost.

Preference jezuitů by měla být v pomoci lidem pochopit, že je vskutku hluboká harmonie mezi vírou a rozumem a mezi evangelijním duchem a žizní po spravedlnosti a akci pro mír. Požádal jezuity, aby se víc zasazovali v boji se subjektivismem, relativismem, hédonismem a praktickým materialismem. Měli

by pokračovat v misii a prohlubovat misii mezi chudými, což není ideologie, ale rodí se to z evangelia.

Zvláštní pozornost by měla být věnována exerciciím, což jsou dary, které Duch Páně učinil celé Církvi.

Posledních 25 let mnoho jezuitů bylo vyšetřováno nebo i trestáno Vatikánem za myšlenky, které nejsou v souladu s Magisteriem. Naposledy to bylo v březnu 2008, kdy byl žádán o vysvětlení P. J. Sobrino, SJ (z El Salvadoru).

The Tablet, 1. 3. 2008

Kardinál Bagnasco, prezident Italské biskupské konference, řekl, že katolíci by měli být odvážnější a semknutější na veřejnosti. Řekl: „Katolíci musejí přispět duchovními i etickými hodnotami na veřejnosti. Tato přítomnost na veřejnosti musí být přesvědčivější a rozsáhlejší, aby s větším respektem vysvětlovala naše přesvědčení vycházející jak z evangelia, tak z obecného pochopení hodnoty života. Nejvěrohodnějším argumentem je ovšem svědectví našeho osobního života. Opravdová politika nemůže být bez vysokých morálních a duchovních hodnot. Benedikt XVI. nás pravidelně napomíná, že jsou hodnoty, se kterými se nekšeftuje, náležejí k podstatě lidské osoby, a proto nepřipouštějí jakýkoliv druh kompromisu. Jinak základy důstojnosti by závisely na dominantních názorech a zájmech přítomného okamžiku.

Catholic News Agency

USA

Počet chirurgických interrupcí klesl na nejnižší úroveň za 30 let – na 1,2 milionů. Ale počet potratů v důsledku požité pilulky RU-486 se zdvojnásobil od roku 2000. 22 % těhotenství končí interrupcí. 27 % žen používajících interrupce o sobě tvrdí, že jsou katoličkami, 43 % jsou protestantky.

The Tablet, 2. 2. 2008

Kardinál O'Malley z Bostonu kritizoval, že katolíci ve státě Massachusetts volí hlavně Demokratickou stranu, která podporuje interrupce, homosexuální „manželství“. Katolíci by měli změnit své volební zvyky.

Rovněž je rezervovaný k postojům republikánů v otázce imigrace a trestu smrti.

The Catholic World Report, leden 2008

Ve Spokane 40 let existoval klášter Marie Neposkvrněné Královny (CMRI). Měl 50 sester zastávajících stanovisko, že po Janu XXIII. není platně fungující žádný papež (sedisvakantisti). Sestry neuznávají 2. vatikánský koncil a pokoncilní mši svatou.

V červnu 2007 se však od kláštera odštěpila skupina patnácti řeholnic a žádala přijetí do Katolické církve řízené Benediktem XVI. Založily Kongregaci Sestry Marie, Matky Církve. K tomuto kroku je podnítil zejména kontakt s Misionářkami lásky Matky Terezy z Kalkaty, které byly do Spokane pozvány diecézním biskupem, aby na schizmatické řeholnice působily. Řeholnice z CMRI se vlídně rozloučily se skupinou, která je opustila, dokonce jim dovolily vzít s sebou počítače a auta a budou jim platit zdravotní pojištění 1 rok.

Nová kongregace má průměrný věk 47 let (zatímco v USA je průměrný věk řeholnic 67 let). Nové řeholnice učí na dvou katolických školách a navštěvují nemocné v domovech důchodců.

The Catholic World Report, leden 2008

Biskupové ve státě Connecticut bojovali proti připravovanému zákonu o tom, že v případech znásilnění mají lékaři podat pilulku Plan B, která je však abortivní a ničí oplodněné vajíčko.

Guvernér Rell podepsal zákon a biskupové se podvolili. V katolických nemocnicích se bude znásilněným také podávat Plan B. Je to vážné selhání biskupů a zbabělost, aby snad úřady nezahájili proti nim soudní proces.

Naštěstí v USA je řada jiných statečných biskupů ochotných trpět.

The Catholic World Report, prosinec 2007

V roce 1978 bylo celosvětově 63 882 seminaristů – v roce 2005 to bylo 114 439 seminaristů – nárůst o 79,1 %.

V USA – v roce 1978 bylo 9 021 seminaristů, v roce 2005 jen 4 603 – pokles o 49 %.

V počtech seminaristů v USA jsou velké rozdíly v jednotlivých 176 diecézích. Například diecéze Spokane má nárůst o 20 %.

V diecézích, které jsou na tom nejhůře, prý pokles je také v důsledku malé bdělosti nad věroukou a morální bezúhonností seminaristů.

The Catholic World Report, prosinec 2007

Překládám tento článek 31. 3. 2008. Dne 15.–20. 4. navštíví papež USA. Lze předpokládat, že vše dobře dopadne a cesta skončí úspěchem.

Někteří Američané ale říkají: „Nepostavili američtí biskupové před papeže Potěmkinovy vesnice?“

Někteří katolíci říkají, je tu katolicismus oukej. Jiní, a to se zdá pravděpodobnější, vidí i stinné stránky. Ovšem, USA je obrovská země a poměry se liší jedna diecéze od druhé. Také biskupové jsou velmi rozdílní.

Russel Shaw, bývalý mluvčí Biskupské konference USA, je dost pesimistický: Za dvě nebo tři generace bude Církev USA málo početná, bude konzervativní, protože liberálové jsou sterilní a odpadnou. Církev bude hispánská.

Nyní je tu ztráta smyslu pro poznání hříchů, takřka vymizení svátosti pokání, interrupce, předmanželský sex, antikoncepce. Vlažní katolíci budou posílat své děti do státních škol a univerzit, kde vládne materialismus, hédonismus a nemravnost.

Čísla jsou neúprosná. V roce 1965 chodilo 75 % katolíků pravidelně na mše svaté – dnes je to 30 %. V roce 1965 bylo 59 000 kněží, dnes 42 000. Řeholnic v roce 1965 bylo 180 000, dnes 64 000.

V roce 1970 tu bylo 48 milionů katolíků, dnes 67,5 milionů. Církevních sňatků v roce 1970 bylo 426 000, dnes 200 000.

Břimováno bylo ročně půl milionu mladých. Dnes mizivé množství, ukazuje odklon mladých od víry.

Podle průzkumu si 76 % katolíků myslí, že někdo může být dobrým katolíkem, aniž by chodil v neděli na mši svatou.

Tři čtvrtiny katolíků si myslí, že se může používat antikoncepce. Čtvrtina katolíků myslí, že Kristus nevstal s tělem z mrtvých. 80 % katolíků myslí, že je jedno, ke které církvi kdo patří. 74 % katolíků říká: I ostatní náboženství vedou k naprosté pravdě. 52 % říká: Katolické náboženství nemá víc duchovní pravdy než ostatní velká náboženství.

Tento neblahý trend začal v roce 1960 – deklarací prezidentů katolických univerzit, vyhlašující nezávislost na Magisteriu Církve.

Příznačná je tato příhoda:

Kněž k 40. výročí *Humanae vitae* kázal proti antikoncepci. Přítomné ženy byly rozrušené a muži takřka šileli.

Statečný biskup z Worchesteru řekl, že univerzita Holy Cross College se nemůže už nazývat katolickou, když nechává prostor k přednáškám propagátorů interrupcí – jako jsou asociace Planned Parenthood a NARAL. Setkání papeže s řediteli katolických univerzit 17. dubna je příležitostí promluvit.

The Catholic World Report, únor 2008

Lékárníci ztrácejí místa kvůli nařízení, že musí prodávat pilulku Plan B, která působí potrat v raném stádiu. Jejich svědomí se nebere v potaz. Ztratili místa ve státech: Arkansas, Georgia, Mississippi, South Dakota. Státy Colorado, Florida a Tennessee umožňují jednat v těchto případech podle svědomí – odmítnout prodávat pilulku. Po celých USA se vedou soudní spory kvůli pilulce Plan B. Nadějí je soudní případ u soudce Rice ve státě Washington. Ten zastavil státní úsilí podlomit právo svědomí u lékárníků.

Plan B se dá sehnat také v ordinacích lékařů, v některých státních zdravotnických zařízeních, na pohotovosti v nemocnicích.

V některých státech USA hrozí, že kvůli svému přesvědčení nebudou moci vykonávat svoji práci katoličtí lékárníci.

The Catholic World Report, únor 2008

Holandsko

Generál dominikánského řádu C. Aspiroz Costa napsal dominikánům v Holandsku ostrý 14stránkový dopis. Reagoval na vydání brožury „Církev

a služba“ holandských dominikánů, kde oni tvrdí, že mši svatou mohou sloužit i laici, když není kněz. Brožura byla zaslána všem 1 300 farnostem v Holandsku. Costa napsal, že brožura vyvolala polarizaci a mohla by vést ke schizmatu.

The Tablet, 2. 2. 2008

Polsko

Počet nových seminaristů pro rok 2007–8 klesl za rok o čtvrtinu. Nyní to bylo 786 mužů. Celkový počet seminaristů klesl o 10 % na 4 257. Také počet noviců a novicек značně klesl za poslední rok. Biskup Polak řekl, že je to důsledek kultury protikladné duchovním povoláním, klesající demografické křivky a emigrace mladých.

The Tablet, 2. 2. 2008

Izrael

Křesťanky v Izraeli mají porodnost 2,1 dítěte na ženu, židovky 2,8 a muslimky 4,0.

The Tablet, 19. 1. 2008

Arcibiskup P. Sambí (v letech 1998–2005 nuncius v Izraeli, nyní reprezentant Vatikánu v USA) kritizoval Izrael za neplnění slibů daných Vatikánu v roce 1993 (Církev měla být uznána jako právnická osoba se zvláštním finančním statutem).

Od roku 1993 mají Izrael a Vatikán diplomatické zastoupení ve svých zemích.

Pater Lombardi, ředitel Vatikánského tiskového střediska řekl, že Sambí vyjádřil pouze svůj osobní názor.

The Catholic World Report, leden 2008

Velká Británie

Františkánský kněz M. Seed, který pravidelně celebroid mši svatou pro rodinu bývalého premiéra Blaira, přijal do Katolické církve dvě bývalé anglikánské kněžky.

The Tablet, 19. 1. 2008

Arcibiskup z Canterbury Dr. R. Williams, primas anglikánů, měl přednášku v Královském soudním dvoře a poté na BBC Radio 4. Mimo jiné řekl, že je místo v Británii pro některé aspekty muslimského zákona šaría v rámci civilního práva. Někteří církevní představitelé a politici ho v médiích za to pokřáli a vyzvali k rezignaci.

Arcibiskup Williams vše vysvětloval a objasňoval při Synodu anglikánů. Ten mu tleskal a podržel ho. Vysvětlil, že nevolal po paralelní jurisdikci, ale po užitečné spolupráci mezi soudy a praktikami muslimských učenců.

Synod také projednal to, že někteří biskupové se ho nezúčastnili na protest, že anglikáni v USA světí aktivní homosexuály a žehnají homosexuálními páry. Na místo biskupa Kunonga v Zimbabwe, který hájí diktátora Mugabeho a odtrhl se od své provincie na protest proti liberalismu v sexuální morálce (který hájí někteří biskupové) byl dosazen biskup Bakare.

Synod také odhlasoval rezoluci žádající vládu, aby upustila od plánů na stavbu šestnácti mamutích kasin. Dr. Williams řekl, že hazardní hráčství způsobuje lidské pošpinění a ničí rodinný život.

Pro mnohé zákon šaría znamená tresty: useknutí ruky za krádež, kamenování cizoložných žen a útlak žen. Muslimští duchovní v Británii rozhodují o rozvodu. Právo šaría funguje ve skrytosti u muslimů v Británii. Je tu praktikováno po desetiletí. Šaría řídí celý život muslimů, od bohoslužby ke stravovacím zákonům a manželským smlouvám. Také zákaz vepřového, abstinence od alkoholu, rituální modlitby 5x denně a půst o Ramadanu. Šaría je problematické, pokud jde o manželství a rozvod. Tady může být v rozporu s civilním právem. Například mnohoženství. To zákon v Británii nepřipouští. Šaría je prostě problém.

The Tablet, 16. 2. 2008

Polovina Britek rodí děti mimo manželství. V roce 1970 to bylo 10 % Britek, v roce 2031 má být počet obyvatel Británie 71 milionů. Na růstu obyvatel se 69 % budou podílet imigranti a jejich děti.

Population Research Review, leden–únor 2008

Rakousko

Kardinál Schönborn ve svém vánočním dopisu kněžím vídeňské arcidiecéze napsal, že už nehodlá diskutovat o zdobrovolnění celibátu pro kněze, protože by to byla ztráta času.

Jeho bývalý generální vikář Schüller v roce 2006 založil organizaci „Kněžská iniciativa“, mající podporu 300 rakouských kněží. Ti jsou velice aktivní v diskusích o celibátu.

Kardinál Schönborn řekl, že v jeho arcidiecézi je stejný počet kněží jako před dvaceti let, za tu dobu však návštěvnost kostelů klesla o polovinu.

The Tablet, 12. 1. 2008

Portoriko

Interrupce provádí jediná nemocnice v zemi. Počet interrupcí však klesl na polovinu, protože 52 zdravotních sester v nemocnici se odmítá podílet na interrupcích, to dovoluje zákon v důsledku morálních zábran. Tyto zdravotní sestry jsou většinou katoličky. Ostrov má 3,9 milionů obyvatel, kteří jsou z 85 % katolíky.

The Tablet, 12. 1. 2008

Francie

Dosavadní prezident Francouzské biskupské konference kardinál Ricard řekl při setkání biskupů v Lourdech, že Církev v zemi má stále důležitou úlohu v sekulární společnosti. Může hovořit o imigraci, bioetice, ochraně životního prostředí a nízké porodnosti v zemi. Nelze pohlížet na Církev ve Francii jako na enfant terrible univerzální Církve. Takovéto narážky pocházejí jen od druhořadých úředníků ve Vatikánu. Mluvčí Vatikánu mu řekl: „Vaše situace je

obtížná, ale víme, že děláte všechno pro život Církve.“ Podle kardinála Ricarda by vztahy Církve – stát měly být na úrovni „porozumění, spolupráce, ne na úrovni podezírání a nepřátelství“. Francouzští biskupové zaznamenali zatím jen malý zájem o Tridentské mše svaté, ale jsou ochotni kdykoliv vyhovět.

V Lourdech biskupové zvolili nového prezidenta Francouzské biskupské konference – kardinála Vingt-Trois z Paříže.

The Catholic World Report, leden 2008

Ukrajina

Kongregace pro nauku víry oznámila exkomunikaci řeckokatolického kněze Basila Kovpaka. Ten je hlavou Kněžského společenství svatého Josafata Kuntseviče (SSJK), které udržuje přátelské styky se Společenstvím sv. Pia X. (SSPX).

V listopadu 2007 biskup SSPX Williamson vysvětil dva kněze a sedm jáhnů ze SSJK. Pater Kovpak byl exkomunikován za to, že byl přítomen těmto svěcením.

SSJK má seminář a 30 seminaristů ve Lvově. Při formaci pomáhají kněží ze SSPX.

The Catholic World Report, leden 2008

V roce 2002 byla otevřena Ukrajinská katolická univerzita (UCU). Je vedena řeckokatolíky, které chtěl komunistický režim vyhladit. Jejich kněze buď umučil nebo poslal na Sibiř. Řeckokatolická církev přežila v podzemí.

Absolventi UCU mají zušlechťovat společnost. V roce 2007 zde studovalo 1 250 studentů, působilo zde 300 vyučujících a ostatních zaměstnanců.

Studují zde budoucí kněží a řeholnice (redemptoristický řád).

UCU má působit i výchovně. V roce 2001 bylo v zemi (51 milionů obyvatel) 350 000 interrupcí. Snad se stav zlepší.

The Catholic World Report, leden 2008

Vatikán

Papež 19. 11. 2007 přijal biskupy z Keni *ad limina*. Řekl jim, že mají podporovat křesťanské rodiny. Zdůraznil, že globální sekulární kultura vyvíjí vzrůstající vliv na místní komunity v důsledku kampaní agentur provádějících interrupce. Biskupové by měli považovat za vrcholnou prioritu zachování manželství a rodinného života. Mnoho afrických neduhů – promiskuita, polygamie a šíření pohlavních nemocí – mají návaznost na špatné pojetí manželství a rodinného života. Mezinárodní tlak podkopává manželství a respekt k posvátnosti lidského života. Řekl: „Tato přímá destrukce lidského života nikdy nesmí být ospravedlněna, jakkoli obtížné mohou být okolnosti, které některé ženy vedou k interrupci. Když kázáte evangelium života, připomeňte svému lidu, že právo na život každé nevinné lidské bytosti, narozené nebo nenarozené, je absolutní a vztahuje se stejně na všechny lidi bez jakékoliv výjimky.“

The Catholic World Report, leden 2008

Pět kardinálů požádalo v roce 2006 o slavnostní vyhlášení Panny Marie za Spoluvykupitelku, Prostřednici všech milostí a Přímlovkyni. Vyzvali všechny biskupy o podporu. Jde o kardinály: Toppo (prezident Indické biskupské konference), kardinál Aponte (Portoriko), kardinál Vithayathil (Indie), kardinál Vidal (Filipíny) a kardinál Corrippio (Mexiko).

The Tablet, 16. 2. 2008

Kongregace pro nauku víry (CDF) vydala 14. 12. 2007 důležitý devatenáctistránkový dokument „*Nauková poznámka o některých aspektech evangelia*“. Silně brání právo a povinnost všech katolíků šířit víru.

Katolíci byli kritizováni pravoslavnými, že lhanáři v Rusku. V Indii zase militantní hinduisté tvrdí, že misionáři podkopávají místní kulturu.

Dokument kárá ty, kteří odrazují misionáře od hledání nových konvertitů.

Jestliže nekatolický křesťan z důvodů svědomí a přesvědčení o katolické pravdě žádá o vstup do katolické církve, má mu být vyhověno.

The Catholic World Report, únor 2008

Pater G. Amorth, exorcista římské diecéze, řekl, že papež brzy podnikne kampaň proti démonické posedlosti. Papež prý připravuje nový dokument, který by nařizoval jmenovat exorcisty v každé diecézi. Také se prý znovu zavede modlitba k svatému Michaelu archandělovi po mši svaté.

Pater Lombardi, ředitel vatikánské tiskové kanceláře, tyto informace popřel.

The Catholic World Report, únor 2008

Papež pronesl 8. 3. ostrou řeč k členům Papežské rady pro kulturu. Sekularizace ničí církev uvnitř, dokonce na úrovni hierarchie. Tuto papežovu řeč ignorovala média. Řekl: „Tato sekularizace je nejen vnější hrozbou pro věřící, ale byla viditelná nějaký čas uvnitř církve. Navíc převládající hédonistické a konzumní mentalita živí ve věřících i kněžích odklon k umělosti a sobectví, což škodí církevnímu životu.“

Papež se z minul o nízké porodnosti, morálním relativismu, neschopnosti skládat celoživotní trvalé závazky a odmítání Magisteria – což jsou známky rostoucí sekularizace uvnitř katolické komunity. Sekularizace vytvořila svět a lidstvo bez vztahu k transcendentnu, což způsobuje, že je tu mentalita, kde je Bůh vytěsněn z lidské existence a svědomí. Tento proces sekularizace překrucuje nejen křesťanskou víru v jejím jádru, ale má devastující účinek na životní styl a chování věřících. Je třeba zastavit tento vývoj a znovu zavést hodnoty dávající smysl životu. To zahrnuje důstojnost lidské osoby a její svobodu, rovnost všech lidí a smysl života a smrti a to, co nás čeká na konci naší pozemské existence.

The Tablet, 15. 3. 2008

Irsko

Počet diecézních kněží klesl za uplynulý rok o 51 na 3 078. Od roku 2000 poklesl počet o 10,6 %. Minulý rok bylo do dvou seminářů přijato 30 seminaristů (pro 26 diecézí). Žadatelů pro vstup do seminářů bylo 60. Počet seminaristů celkem je 74. Jejich průměrný věk je 34 let. Řeholnic je 8 891, pokles o 351 za uplynulý rok. V roce 2000 tu bylo 10 059 řeholnic. Slavné

sliby vykonalo vloni 6 řeholnic (jejich průměrný věk je 41 let). Průměrný věk všech řeholnic je 56 let.

Řeholníků je 3 278. Za pět let jejich počet klesl o 10,8 %.

The Catholic World Report, prosinec 2007

Irská vláda začátkem roku 2009 uzákoní „manželství“ homosexuálů. Proti je ministerský předseda Ahern.

The Catholic World Report, únor 2008

Vietnam

Kněz Nguyen Van Ly, uvězněný za šíření propagandy proti socialistickému státu nesmí mít bibli, psací potřeby a mešní víno. Byl odsouzen na 8 let.

The Catholic World Report, prosinec 2007

Venezuela

Katoličtí biskupové se postavili proti sadě ústavních reforem prezidenta Chaveze. Ty utvoří z Venezuely socialistický stát. Biskupové říkají, že to omezí svobodu a dá moc státu, zastaví proces decentralizace a postaví veřejný život pod kontrolu.

Prezident reagoval divoce. Označil biskupy za morálně nepřijatelné.

Kardinál Savino obhajoval biskupy, že jejich názor je v souladu s posláním sloužit lidu, a ne hledat moc.

The Catholic World Report, prosinec 2007

Dominikánská republika

Stovky katolíků se daly na pochod pro život. 25. října 2007, aby protestovaly proti návrhu na zavedení možností interrupcí. Účastníci z 204 farností a 100 škol byli vedeni kardinálem Lópezem Rodríguezem a pomocným biskupem Sedanem.

Průvod došel až k budově kongresu, uvnitř kardinál sloužil mši svatou. V kázání řekl, že jen respekt k životu může garantovat nejdrahocennější a nutné principy společnosti, demokracie a míru. Katolíci i křesťané z jiných denominací jsou si vědomi nutnosti mluvit a bránit se pokusům narušit nenarozené životy, které jsou posvátné.

The Catholic World Report, prosinec 2007

Súdán

V Yanibis (jihozápadní Súdán) bude z cihel postavena katedrála. Biskup Gasi (80 let) položil základní kámen. Za 50 let se v jeho diecézi počet katolíků zdvojnásobil – je jich 500 000.

The Tablet, 16. 2. 2008

Rusko

Za poslední dva roky se znásobily útoky proti katolíkům. Politické ataky provádějí sekulární liberálové a muslimští fundamentalisté. V médiích sílí nepřátelství vůči katolicismu a též v oblasti zábavy – uvedení například filmů „Zlatý kompas“ a „Kód Da Vinciho“.

The Catholic World Report, únor 2008

Indonésie

Katoličtí biskupové píší, že roste islámský nátlak na katolíky. Nuceně se muselo zavřít 108 kostelů.

Indonésie má 220 milionů obyvatel – 3 % jsou katolíci, 85 % je muslimů, což je nejvíce v jednom státě celosvětově.

The Catholic World Report, únor 2008

Indie

Východní Indie – stát Orissa, distrikt Kandhamal. Štědrý večer Vánoc. Militantní hinduisté napadli katolíky (v distriktu jich žije 64 000). Hinduisté

chtějí, aby se katolíci vrátili „domů“ (k hinduistické víře). Dav (600 lidí) vyzbrojený sekýrami zapaluje majetek katolíků. Celkem bylo vypáleno 5 kostelů, 48 kaplí, 2 semináře, 4 kláštery (také klášter karmelitek, včetně sirotčince pro 120 děvčat). Stovky rodinných domků. Celá akce byla připravena a policie nezasáhla. Mnoho katolíků se ukrylo v džungli. A stále tam přespávají. Místní biskup dosud nesměl dojet na místo zkázy. Dvě malé děti zahynuly, protože při skrývání v džungli chyběla dětská potrava.

The Catholic World Report, březen 2008

Historická nebo „mystická“ událost?

Velikonoční vigilie a Hod Boží už jsou sice za námi, ale „Aleluja“ stále zní v uších i v srdcích. Velikonoční doba trvá podle liturgického kalendáře až do slavnosti Seslání Ducha svatého, ale i mimo ni liturgie denně připomíná, že vyznáváme smrt a vzkříšení našeho Pána, vzýváme Ho, aby nás zachránil svým křížem a vysvobodil svým vzkříšením. Jenže co je to vlastně vzkříšení? Co je to zmrtvýchvstání Pána? Jde o prokazatelnou událost nebo jen o subjektivní mystické zážitky Kristových učedníků?

Stalo se v teologických kruzích módou říkat, že zmrtvýchvstání Pána je sice pravdou víry, ale nikoliv historickou událostí. S tím se lze mnohokrát setkat u teologů typu Hanse Künga, Edwarda Schillebeeckxe, Lászla Borose a mnoha jiných. Ne, oni nepopírají, že Ježíš vstal z mrtvých, oni tuto jednu z nejzákladnějších pravd víry i obhajují, jenže současně odmítají, že by šlo o historickou událost.

Ale tento názor je v příkrém rozporu s čl. 36 a 37 dekretu papeže sv. Pia X. *Lamentabili*, kde jsou zavrženy jako heretické právě tyto věty: „Zmrtvýchvstání Spasitele není v pravém slova smyslu skutečnost historického řádu. Je to fakt čistě nadpřirozeného řádu (ani prokázaný, ani prokazatelný), který si křesťanské svědomí postupně odvodilo z jiných skutečností. Víra v Kristovo vzkříšení se zpočátku týkala ani ne tak samotného faktu zmrtvýchvstání jako spíše nesmrtelného života Krista s Bohem.“ Kdo je znalý teologie, tak ví, že když nejvyšší církevní autorita odsoudí nějaký věroučný blud, jde o definici *de fide*, která je pro každého katolíka závazná, platí jednou provždy až do konce světa a nemůže být nikdy změněna. S tím si však patrně mnozí páni teologové hlavu nelámou, „blud“ – to je přece dnes už

nepoužitelná rekvizita z doby „imperiální“, „netolerantní“ a „předkoncilní“ církve, která podle nich dávno skončila na smetišti dějin.

Názor, že zmrtvýchvstání Ježíše Krista je sice pravdou, ale není historickou událostí, přitom postrádá jakoukoliv logiku. Buďto se něco v dějinách opravdu stalo, a pak je to historickou událostí, nebo se nestalo, a potom to historickou událostí není, je to pouhá legenda. Dějiny znají také více či méně pravděpodobné domněnky, že se něco mohlo stát, ale chybějí důkazy. Souhlasíme, že ty nelze zahrnout mezi historické události.

Jistí protestantští teologové, poplatní osvícenskému racionalismu, v 19. a 20. stol. hlásali, že Kristovo zmrtvýchvstání nepatří mezi prokazatelné pravdy, nýbrž právě mezi tyto nedokazatelné domněnky (Schweitzer), někteří potom otevřeně zmrtvýchvstání Pána prohlašovali za mýtus (Tillich, Bultmann aj.). To převzali i katoličtí modernističtí teologové Tyrell a Loisy, jejichž názory papež sv. Pius X. odsoudil. Ti mají své následovníky v postavách současných tzv. progresivních, ve skutečnosti neomodernistických teologů. Argumentují, že „u zmrtvýchvstání nikdo z živých svědků nebyl“, proto přý nelze hovořit o „historické události“.

No dobrá, pokud je tomu tak, potom vyškrtněme ze seznamu historických událostí řadu dalších faktů. Roku 72 po Kristu v pevnosti Massada po skončení židovsko-římské války spáchalo sebevraždu několik desítek židovských zélotů, aby nepadli do rukou římských vojáků. Ti našli už jenom jejich mrtvoly. To přece také není historická událost, vždyť u vlastního aktu sebevraždy též „nikdo nebyl“. Proč tedy ji jako „historickou“ uvádějí všechny encyklopedie a učebnice dějepisu? Roku 1960 se zřítilo v Kongu letadlo s tehdejším generálním tajemníkem OSN Dagem Hammarskjöldem. Nikdo nepřežil. Všude se o tom píše jako o historické události. Ale vždyť u toho přece také nikdo z živých svědků nebyl, tedy u vlastní havárie.

Nicméně teze, že u zmrtvýchvstání Pána z hrobu „nikdo z živých svědků nebyl“, není na rozdíl od namátkou vybraných historických událostí v předchozím odstavci pravdivá. Byl u toho sám Ježíš, jenž byl přece nejen Bůh, ale zároveň i člověk, živý člověk, zmrtvýchvstalý, který toto dosvědčil slovně i fyzicky ženám, apoštolům, řadě učedníků a podle sv. Pavla (1 Kor 15) i více než 500 bratří najednou. Prázdný hrob byl důkazem pravdivosti Jeho slov. Všichni prvotní svědkové prázdného hrobu a vzkříšeného Pána, jehož na vlastní oči viděli a na vlastní uši slyšeli, byli ochotni za toto svědectví jít i na

popraviště a značná část jich také šla. Blaise Pascal právem píše : „Svědkům, kteří se pro své svědectví dají usmrtit, rád uvěřím.“

Zmrtvýchvstání Ježíše Krista je průkaznější než řada jiných dějinných událostí starověku, o nichž nikdo nepochybuje. Podvod je vyloučen, nikdo přece nepodvádí záměrně proto, aby se dostal na popraviště. A i kdyby se nějaký takový psychopat snad vyskytl, tak rozhodně to nebyly stovky lidí, kteří tvrdili, že se setkali se vzkříšeným Ježíšem. To je statisticky vyloučeno. Neobstojí ani názor, že se jednalo o subjektivní mystický zážitek několika jedinců. „500 bratří najednou“ není přece „několik jedinců“! Mezi „subjektivní zážitky“ nelze zařadit výpověď, že Ježíš po zmrtvýchvstání s apoštoly jedl, oni se Ho mohli fyzicky dotýkat a dokonce se dvěma učedníky putoval do Emauz jako třetí poutník a rozmlouval s nimi. Toto se vymyká subjektivismu, to je přece objektivní realita. Navíc Ježíšovi žáci, totálně frustrovaní z Jeho smrti, by v tomto stavu určitě nebrali vážně nějaká svá vidění, kdyby neměli jako reálný doklad prázdny hrob a svědectví žen, že Pána viděly živého a mluvily s Ním.

Pro zmrtvýchvstání Ježíše Krista existuje tedy více spolehlivých svědeckých důvodů než pro řadu jiných tzv. historických událostí starověku a středověku. Proč se tedy tolik lidí včetně některých teologů brání uznat, že zmrtvýchvstání Ježíše Krista je opravdu historickou událostí? Sám osvícenský filozof J. J. Rousseau píše: „Činy Sokratovy, o nichž nikdo nepochybuje, nejsou tak prokázány, jako činy Ježíšovy.“ (Émile IV, str. 390).

Odpověď není vůbec složitá. Kdyby zmrtvýchvstání Páně bylo jenom historickou událostí, nebyl by problém. Poprava Sokratova číší bolehlavu, zavraždění Caesara nebo korunovace Karla Velikého římským císařem jsou všeobecně akceptovanými historickými událostmi právě proto, že jsou pouze historickými událostmi. Sokrata mohu nanejvýš politovat, k Caesarovi říct „nic jiného si ten tyran nezasloužil“, Karla Velikého ocenit za to, jak zvelebil Franskou říši, ale nic víc. Tyto historické události se mne osobně vůbec nedotýkají, nemají na můj život žádný vliv.

U Kristova zmrtvýchvstání je tomu zcela jinak. Tuto historickou událost nelze oddělit od jiné, od Pánova ukřižování pro spásu každého člověka, jak hlásá Písmo sv. Zmrtvýchvstání je potvrzením pravdivosti této evangelní zvěsti. Na to už musím jako člověk osobně reagovat. Je-li zpráva o Kristově výkupné oběti za mne pravdivá, potom ji musím přijmout, chci-li žít navěky

v nebi a nebýt zatracen v pekle. Pokud ji přijmu, je nutno změnit svůj život a snažit se být mravně lepší. To je ale právě to těžké, do čeho se většině lidí nechce. Proto by byli raději, kdyby tato zpráva pravdivá nebyla. A je-li zde důkaz ve formě zmrtvýchvstání Ježíše Krista, který ji potvrzuje, chytají se jak tonoucí stébla každého detailu, aby mohli vzkříšení Pána popřít. To se netýká jen nevěřících, ale i mnohých tzv. věřících, jejichž reprezentanty jsou právě neomodernističtí teologové. Přesně jako členové židovské velerady, kteří měli jasný důkaz vzkříšení Krista, a přesto sáhli i ke korupci strážců hrobu, aby přesvědčili sebe i druhé, že se nejednalo o „historickou událost“.

Nicméně zůstává tady jedna nezodpovězená otázka: Proč Pán nepodal ještě jasnější a zřetelnější důkazy svého vzkříšení? Proč např. evangelijní zpráva nezní jinak? Třeba takto: „Časně zrána, první den po sobotě, se sešla židovská velerada, neboť strážci hrobu ji polekali zvěstmi o andělech u hrobu a odvaleném kameni. Tu stanul Ježíš uprostřed nich. Všichni zůstali jako mrtví. Ježíš promluvil ke Kaifášovi: „Před dvěma dny jsi mne zapřísahal, abych řekl, jestli jsem Syn Boží. Ted' zapřísahám já tebe, abys řekl, jestli vyznáváš, že jím opravdu jsem...“

Líbilo by se nám, věřícím, takové evangelium? Zajisté ano. Stejně tak by nám bylo jistě milé, kdyby např. jednoho dne se ve všech televizních kanálech světa objevil najednou Kristus ve své slávě a vyzval všechny obyvatele této planety, aby v Něho uvěřili.

Jenže právě toto Pán nedělá a neudělá. On je Bohem lásky, ne Bohem, který potřebuje samolibě vychutnat svůj triumf nad nepřáteli. On chce, aby i všichni Kaifášové a Pilátové světových dějin mohli být spaseni. Jako mistrný znalec lidské psychiky ví, že člověk ve své pýše nesnáší porážku a pokoření. Kdyby se v oslaveném těle zjevil Kaifášovi a veleradě, zavřel by jim sice ústa, ale zároveň by riskoval ještě větší zatvrzelost těchto zpupných hodnostářů, kteří by neunesli svou porážku a vybrali si nejkratší možnou cestu do pekla. Řekli by: „Ano, měl jsi pravdu, Ježíši Nazaretský, jsi Božím Synem, ale zničil jsi veškerou naši životní filozofii a kariéru, kterou jsme na ní postavili. Proto tě nemůžeme přijmout a žít s tebou ve tvém království. Chceme být raději v pekle.“ Odtud by byl jen krůček k sebevraždě, k vydání se na cestu Jidášovu. Ostatně Pán řekl na adresu některých lidí: „I kdyby někdo z mrtvých vstal, neuvěří.“ I navzdory faktu přímého zjevení by si možná Kaifáš a Annáš vymysleli nějakou pochybnou tezi o „halucinaci“ apod. Pán ale chce, aby i oni

si celou záležitost důkladně probrali, mají na to celý život. Aby v klidu zvážili jasné a zcela průkazné svědectví Ježíšových věrných, realitu prázdného hrobu a zprávu jeho vydešených strážců.

Nový zákon ukazuje, že vzkříšený Pán se nikdy nezjevoval nepřátelům, aby nad nimi triumfoval. Zjevoval se pouze svým věrným, aby posílil jejich víru, kterou téměř ztratili, když viděli, jak je mrtvý snímán z kříže a ukládán do hrobu. Tato jejich víra, ba, více než víra, přímo jistota, působí na nepřátele Kristovy a nevěřící víc, než kdyby se jim Pán bombasticky ukázal ve slávě, aby je „přimáčkl k zemi“. On nechce, aby někdo v Něho uvěřil a přijal nabídku spásy z donucení, s nechutí, jen proto, že „mu nic jiného nezbyvá“. To by nebyla svobodná volba spásy, volba z lásky, ano, to by nebyla vůbec žádná spása. On dává každému šanci všechno si probrat a zvážit argumenty. Jen na tomto základě je možno si Krista zamilovat, pouze toto je cesta do nebe. Jeho politikou není drtit své lidské nepřátele vítězoslavnou a bombastickou ukázkou své slávy, ale logickými, rozumu přístupnými důkazy jim laskavě ukazovat cestu k záchraně. Tak jako každému člověku na této zemi. Každému Pán nabízí tuto milost.

Přijmout ji je ovšem těžké, znamená to zřít se hříchu, který je příjemným průvodcem života každého z nás. To platí nejen o nevěřících, ale i o mnohých věřících, kteří by byli raději, kdyby přece jenom to všechno „nebylo tak evidentní“, kdyby byla možná nějaká „úniková“ cesta, kdyby se mohli vymluvit podobně jako Bertrand Russel, jenž kdysi prohlásil: „Kdybych přišel před Boží soud a byla mi vytýkána má nevěra, bránil bych se slovy: ‚Pane, neposkytl jsi nám dostatek důkazů.‘“

Zmrtvýchvstalý Ježíši Kriste, děkujeme Ti za Tvoji lásku, která nám dává dostačující a jednoznačné argumenty, abychom přijali Tvé zmrtvýchvstání jako historickou událost. Ono ovšem není jenom historickou událostí, je současně mnohem víc, událostí nadpřirozenou, důležitou pro naši věčnou záchranu před peklem a jeho anděly. Pomoz, prosím Tě, všem těm, kteří Tvé vzkříšení popírají a prohlašují je buď za mýtus nebo za pouhou „pravdu v mystické rovině“, aby se nebránili Tvé milosti a odstranili překážky ze svého srdce, aby mohli být spaseni a směli se radovat s Pannou Marií, anděly a svatými ve Tvém království. Amen.

PhDr. Radomír Malý

Bude v Itálii potrat zakázán?

Nedávný apel Svtého Otce Benedikta XVI. k obnovení debaty o potratovém zákonu v Itálii vzbudil mezi katolíky novou vlnu aktivity. Biskupská konference vyhlásila 3. únor za tzv. Den života. Katoličtí lékaři požadují zákonnou normu, aby v případě nezdařeného potratu existovala pro zdravotníky povinnost provádět oživovací pokusy i proti vůli matky. Dosavadní legislativa toto lékařům sice umožňuje, není to však závazné. Levicové politické strany se však dožadují, aby dítě, jež přišlo na svět po nezdařené interrupci, nesmělo být oživováno proti vůli matky. Katolické organizace vedou kampaň za úplný zákaz potratů, jak si přál už papež Jan Pavel II. a jak k tomu vyzývá i Benedikt XVI.

Glaube und Kirche 2/2008

Rouhačský parfém stažen z prodeje

Známý rakouský katolický aktivista proti potratům a urážkám Církve Martin Humer vyvolal kampaň proti prodeji francouzského parfému „vive Maria“ v obchodních řetězcích německého Trevíru. Na láhvi s voňavkou je zobrazena Matka Boží v zesměšňující póze s urážejícím textem. Po nátlaku věřících, kteří hrozili bojkotem těchto obchodních domů, byl parfém stažen z prodeje. Podobného úspěchu dosáhl Humer i v případě benzinové pumpy, na níž byla umístěna obrovská reklama na vykřičený dům. Také zde pohrozili věřící bojkotem této čerpací stanice. Skutečně si my, křesťané, musíme nechat všechno líbit? Nenásilným odporem lze leccího dosáhnout.

Glaube und Kirche 2/2008

Sexuální „osvěta“ i v mateřských školách

V sousedním Rakousku byl uveden program „sexuální osvěty“ i do mateřských škol. Dětem jsou ukazovány obrázky soulože in natura. Ve Velké Británii zase až 60 % učitelů žádá, aby sexuální výchova byla ve školách povinná už od 9 let věku dítěte. Inu, šílenství naší společnosti novodobé Sodomy Gomory nezná hranic.

Glaube und Kirche 2/2008, ND 5.3.2008

Potratové peklo

Mladá britská malířka Emma Becková, považovaná za jeden z největších talentů v zemi, která prodala stovky obrazů, byla nalezena ve svém domě mrtvá. Žena spáchala sebevraždu půl roku poté, co podstoupila potrat. V dopise na rozloučenou napsala, že k tomuto činu byla dohnána výčitkami svědomí nad vraždou svých nenarozených dcerušek – dvojčat. Nebyla schopna s tím žít. „Život se pro mne stal peklem“, napsala doslova. Hle, další důkaz, že postabortivní syndrom není strašákem, nýbrž realitou. To potvrzují i výzkumy britských psychiatrů, podle nichž každá žena po potratu je vystavena nebezpečí deprese nebo dokonce psychické choroby.

Nasz Dziennik 25. 2. a 19. 3. 2008

Teror „politické korektnosti“

V USA v mnoha středních školách je slaven tzv. Den ticha, kdy studenti mají manifestovat svoji solidaritu s „utiskovanými a pronásledovanými homosexuály“. V Chicagu jedna studentka přišla ten den do školy s košilí, na níž bylo napsáno „Buď šťastný, neboť gayem!“ Ředitel jí pohrozil vyhazovem ze školy, musela proto košili sundat. Chování této studentky prý uráží s myšlení druhých. Jinde to však dopadlo hůř. Z jedné střední školy v kalifornském Sacramentu bylo vyloučeno 13 studentů za to, že nosili trička s nápisem „Homosexualita je hřích. Ježíš tě může osvobodit.“

Nasz Dziennik 12.2.2008

Pronásledování křesťanů v Turecku

Turecká televize téměř denně vysílá pořady, v nichž jsou křesťané napadáni, uráženi a představováni jako nelidští. Lživě je jim předhazováno, že prý podporují prostituci, organizují mafii a prodávají lidské orgány. Tyto pomluvy mají přímou souvislost s teroristickými akcemi proti křesťanům, jak upozorňuje mezinárodní organizace Christian Solidarity International (CSI). Tak přiznal 22letý muslim Murat Tabuk, jenž zavraždil protestantského pastora Ramazana Arkana, že ho k tomu inspiroval právě televizní pořad. Totéž uvedl i 19letý student, jenž pobodal italského katolického kněze Adriana

Franchiniho. Mnoho tureckých křesťanů dostává dopisy, v nichž je jim vyhrožováno smrtí.

Kirchliche Umschau 2/2008

Ateistický fundamentalismus

Britský bojovník za ateismus Richard Dawkins vydal knihu „Boží šílenství“, která se hemží nehoráznými lžemi na adresu křesťanství. Ty se dotýkají už bible, kterou tento „vědec“ sprostým způsobem falšuje, jak mu dokázal v knize „Šílenství ateizmu“ jeho oponent Alister McGrath. Podle Dawkinse např. Ježíš Kristus požadoval odstranění tzv. „postížených lidí“, aniž by se namáhal uvedením citátů. Kristus prý vyzýval k násilí a teroru (!) ve smyslu Starého zákona. Právě křesťanství prý vyvolalo války a násilí všeho druhu, zatímco ateismus údajně k ničemu takovému nevede. Tento pán pouze „opomenul“ jeden drobný detail: ve jménu ateizmu, ateistické společnosti, bylo zabito tisícinásobně více lidí než ve jménu křesťanství, jak dokazují Velká francouzská revoluce, komunismus a nacismus. Tak argumentuje McGrath. Velmi směšným a primitivním způsobem Dawkins prezentuje Darwinovu vývojovou teorii jako „důkaz“ neexistence Boží. Podle něho prý by víra v Boha úplně přestala, kdyby se vědcům podařilo odstranit tzv. „mozkové víry“, které působí psychickou chorobu zvanou „víra v Boha“.

Kniha sama žádnou vědeckou ani publicistickou hodnotu nemá a nestálo by za to se jí vůbec zabývat, kdyby nevyšla v masovém nákladu a nestala se na Západě velmi populární. Krom toho se teorie o „mozkových virech, vyvolávajících psychickou chorobu víry v Boha“ může stát velice nebezpečnou. Co když se někdo odhodlá provádět jisté „mozkové operace“, aby člověka tohoto „viru“ zbavil?

Kirchliche Umschau 2/2008

My jsme církev v Německu!

V jedné nejmenované diecézi chtěla matka své dítě odhlásit z tzv. sexuální výchovy, při níž byla dětem ukazována nahá těla a vysvětlován průběh pohlavního aktu. Argumentovala jako katolička svým náboženským přesvědčením. Vedení školy bylo ochotno jí vyjít vstříc, když si sežene souhlas

biskupského ordinariátu. Ten ale odmítl. Když se tato žena odvolala na papežský dokument o rodině z roku 1995, odpověděl jí generální vikář: „Tady nejsme v Římě, my jsme církev v Německu!“ Šokovaná matka neuvádí příslušnou diecézi, má obavy, že by učitel náboženství z „pověření“ biskupského ordinariátu jejímu dítěti „zatopil“.

Information FMG 92/2007

Tajná dohoda s hříchem?

Arcibiskup amerického Denveru Charles Chaput reagoval na názory dvou teologů Lawiera a Rische, kteří požadují, aby Církev „udělila své uznání a požehnání párům, které praktikují předmanželský pohlavní styk“. Podle jejich argumentace je to prý dobrá příprava na manželství. Mons. Chaput označil tento názor za obdivuhodně naivní. Dále napsal: „Kdyby Církev, která jednoznačně s odvoláním na Evangelium vždy učila, že každý sex mimo manželství je špatný, potom by se provinila ‚tajnou dohodou s hříchem‘, kdyby teď najednou začala žehnat párům, které spolu žijí před manželstvím.“

Information FMG 92/2007

„Zelené“ místo „červeného“ mučednictví

Prezident protipotratového celosvětového hnutí Human Life International (HLI) Pater Thomas Euteneuer (USA) napsal, že křesťanské svědectví v mnoha zemích již není „červeným“, čili krvavým, nýbrž „zeleným“ mučednictvím. Tím označuje zejména finanční postihy a ztráty (bankovky mají zelenou barvu). „Když dnes křesťané svoji víru brání, znamená to, že musí počítat s finančním postihem a ztrátou zaměstnání,“ řekl pater Euteneuer.

Information FMG 92/2007

Publikován neznámý dopis blahoslavené Matky Terezy

Blahoslavená Matka Tereza napsala roku 1987 dopis účastníkům pouti mladých v německém městě Kevelaeru: „Učte se od ní, od Marie, bezpodmínečné důvěře v milujícího Boha. Učte se od ní čistotě srdce, ducha i

těla, která ji učinila nejkrásnější ženou na této zemi, takže sám Bůh si vyvolil její tělo, aby z ní přijal své tělo a její krev, aby z ní přijal svoji krev. Učte se od ní odvaze říci 'ano' k Božím příkázáním a 'ne' ke hříchu. Dejte zvláštní dar Ježíši k Jeho narozeninám r. 2000: denní modlitbu růžence, minimálně jednu týdně adoraci před Nejsvětější svátostí, čistotu těla a duše..."

Information FMG 92/2007

Polovina infikována

Jak oznámil americký časopis „Cincinnati Enquirer“ s odvoláním na odborné průzkumy, až polovina sexuálně aktivních nesezdaných mladých lidí do 25 let v USA je infikována různými pohlavními chorobami. Každoročně téměř 9 milionů mladých lidí se nakazí některou sexuálně přenosnou infekcí.

Information FMG 92/2007

Nepravověrné názory biskupa Kamphause

Emeritní biskup německé diecéze Limburg Franz Kamphaus publikoval ve Frankfurter Allgemeine Zeitung tento názor: „Křesťané dnes věří jednotně a bezvýjimečně v Boha, o tom není pochyb. Ale nevěří už ve věčnost a nesmrtelnost lidské duše... Smrt postihuje celého člověka, rozklad těla představuje vnějškově vnímatelnou stránku dezintegrace, která zasahuje i nitro člověka.“ Není třeba připomínat, že toto stanovisko je v rozporu se základní pravdou katolické víry o nesmrtelnosti lidské duše. Závažné ovšem je, že je to stanovisko katolického biskupa.

Kirchliche Umschau 1/2008

Vyjádření Svatého Otce

„Je pravdou, že II. vatikánský koncil nedefinoval žádné dogma a záměrně se prohlásil za koncil nižšího řádu, tj. koncil čistě pastorální. Přesto ho mnozí interpretují jako nějaké superdogma, vůči němuž všechno ostatní ztrácí na významu.“

*Kardinál Joseph Ratzinger 13. 7. 1988
v projevu k latinskoamerickým biskupům v Santiago de Chile*

Neuvěřitelné

Katolický biskup z britského Lancasteru Patrick O'Donoghue se musel zodpovídat před zvláštní komisí parlamentu kvůli tomu, že v církevních školách své diecéze nařídil umístění křížů a výuku přísně podle katolického katechismu. Současně také zakázal udělovat jakoukoliv podporu proabortivním hnutím, které si osobují právo konat i na katolických školách přednášky. To je podle označení parlamentní Komise pro záležitosti dětí, škol a rodiny „fundamentalismem“ a „proselytismem“.

Nasz Dziennik 18. 3. 2008

Čína „svobodnou“ zemí?

Americké ministerstvo zahraničí na rozdíl od předchozích let již nezařadilo komunistickou Čínu mezi přední země, v nichž jsou porušována základní lidská práva. Nadále tam zůstávají Severní Korea, Irán, Zimbabwe, Kuba, Bělorusko, Súdán a nově také Sýrie. Čína z tohoto seznamu zmizela, ačkoliv porušování základních lidských práv tam nadále trvá: političtí vězňové jsou mučeni a odsuzováni k smrti, rodiny disidentů jsou pronásledovány, křesťané, zejména katolíci věrní papeži, věznění a mučeni, rodinám je přikazováno mít pouze jedno, maximálně dvě děti, odmítnutí potratu při třetím těhotenství je trestným činem. To však patrně State department USA nezajímá.

Nasz Dziennik 13. 3. 2008

Potratáři byli silněji

Evropský parlament 13. 3. 2008 zamítl návrh obránců nenarozeného života, aby zraportu o rovnoprávnosti pohlaví byl odstraněn bod o tzv. „reprodukčním zdraví“, do něhož je zahrnuto i „právo na potrat“. Úspěchem ale je, že táboru pro život se podařilo sehnat 180 hlasů. To však nestačilo k přehlasování stoupenců tohoto bodu, liberálů a socialistů, kteří disponovali 350 hlasy. Nejagresivněji si počínaly německé levicové strany. Gabriela Cretu z postkomunistické PSE požadovala vyšší peněžní částky pro financování potratů a všeobecnou dostupnost interrupce. Vyzývala dokonce, aby všechny

členské státy EU podřídily své zákonodárství této normě, která volá po neomezených možnostech přístupu žen k potratům.

Nasz Dziennik 13. a 14. 3. 2008

Až 46 milionů

Podle statistiky OSN je ročně zabito umělým potratem 46 milionů dětí. 20 % z tohoto počtu připadá na Čínu. V Rusku počet umělých potratů převyšuje počet porodů.

Kirchliche Umschau 1/2008

Odpůrcům potratů zavřeli ústa

Na univerzitě v kanadském Yorku měla proběhnout diskuse o potratech mezi jejich stoupenci a odpůrci. Debata však byla zrušena, neboť místní federace studentů vyjádřila své pobouření nad tím, že někdo má drzost takovou veřejnou diskusi vůbec zorganizovat. „Je to totéž, jako kdyby někdo chtěl pořádát veřejnou debatu na téma, jestli je nebo není dovoleno ženu bít...“ konstatuje se v prohlášení studentské federace. V této věci prý „svoboda slova má své hranice, neboť právo ženy na potrat je mimo jakoukoliv diskusi“. Inu, za pár let se máme my, obránci nenarozeného života, na co těšit.

Nasz Dziennik 7. 3. 2008

Tajný rozkaz Stalina

Dnes již je k dispozici tajný rozkaz J. V. Stalina k likvidaci téměř 50 tisíc Poláků z roku 1940: 14,5 tisíců zajatých vojáků, 10 tisíc vězňů a 22,5 tisíců polských civilistů. Čtyři tisíce polských záložních důstojníků byly postřeleny v Katyńském lese. Na rozkazu jsou kromě podpisů Stalina též podpisy Berji, Vorošilova, Molotova a Mikojana. Stalin je skutečně po čínském Maovi největším vrahem a zločincem všech dob. Ze 100 milionů obětí komunismu nese právě on odpovědnost za 20 milionů.

Nasz Dziennik 6. 3. 2008

Anglikánský biskup odsouzen

Biskup anglikánské církve Anthony Priddis z Herefordu v západní Anglii byl odsouzen k pokutě 63 tisíc euro a k absolvování kursu tzv. „převýchovy knápravě pohledu na rovnoprávnost lidí jiné sexuální orientace“. Příčinou žaloby se stal fakt, že biskup odmítl přijmout jako vychovatele mládeže člověka žijícího v homosexuálním svazku. Prohlásil, že tuto práci nemůže dělat člověk, který nežije buď v celibátu nebo v řádném heterosexuálním manželství. Za tyto „diskriminační praktiky“ byl zažalován a odsouzen.

www.kreuz.net/article.6772.html

Rada Evropy vyzývá čtyři státy k legalizaci potratů

Rada Evropy, orgán EU vytvořený za účelem ochrany lidských práv, vyzvala čtyři členské země EU, v nichž ještě není legalizován potrat „na přání ženy“, aby tak učinily co nejrychleji. Jedná se o Polsko, Irsko, Maltu a Andorru. Polsko a Irsko povolují interrupce za přísně stanovených podmínek, Malta a Andorra je bez výjimky zakazují. Rada Evropy vyžaduje potraty „kdykoliv na přání“. Ty mají být financovány ze státních peněz. Autorkou návrhu je rakouská socialistka Gisela Wurmová. Tato výzva Rady Evropy nemá sice žádnou právní závaznost, nicméně je to nezanedbatelný nátlak na vlády členských států EU.

Nasz Dziennik 25. 3. 2008

Zemřel opat Gérard Calvet

28. 2. 2008 zemřel v benediktinském klášteře St. Madeleine ve francouzském Le Barroux jeho opat Gérard Calvet. Mniši tohoto kláštera slouží na základě otu proprio *Ecclesia Dei* papeže Jana Pavla II. z roku 1988 tradiční mši svatou v ritu sv. Pia V. Opat Calvet byl také proslulý svým nasazením na obranu nenarozeného života. V roce 1996 se nechal v potratové klinice v Grenoblu připoutat k chirurgickému stolu, aby tak demonstroval svoji solidaritu s vražděnými počatými dětmi. Byl za to odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody. Requiescat in pace!

www.kreuz.net/article.6771.html

Bude přijímání na ruku odstraněno?

Sekretář vatikánské Kongregace pro liturgii arcibiskup Albert Malcolm Ranjith v předmluvě ke knize biskupa Athanasia Schneidera z Kazachstánu napsal, že „nadešel čas revidovat tuto praktiku, a když to bude nutné, tak ji odmítnout...“ Ranjith poukázal na to, že „zavedení přijímání na ruku se povážlivě kryje s oslabením úcty k Nejsvětější svátosti.“ V podobném duchu se nedávno vyjádřil i arcibiskup kazašské Karagandy Pavel Lenga.

Nasz Dziennik 28. 2. 2008

Eutanázie v Lucembursku legalizována

Lucemburský parlament legalizoval eutanázii. Každý, kdo předloží písemnou žádost, má právo být usmrcen. Týká se to i mladých lidí ve věku 16 až 18 let. Lucembursko je tak po Holandsku a Belgii třetí zemí, která tuto zřídlost uzákonila. Z dalších evropských států povolují eutanázii ve výjimečných případech za přesně stanovených podmínek Švýcarsko a Francie.

www.kreuz.net/article.6723.html

Oprávněná kritika pravoslavného biskupa

Ruský pravoslavný biskup Hilarion Alfejev, spravující ruskou pravoslavnou církev v Rakousku, kritizoval, že křesťanské církve na Západě kapitulují před zly současného sekularismu, především před potraty, eutanázií, homosexuálními svazky a pokusy na embryích.

www.kreuz.net/article.6706.html

Hilary Clintonová nesmí vystoupit na katolické univerzitě

Prezidentská kandidátka USA Hilary Clintonová vystoupila v rámci své předvolební kampaně také na katolické univerzitě v San Antoniu v Texasu. Místní arcibiskup José Gómez však ostře protestoval a prohlásil, že univerzita s ním toto vystoupení Clintonové nekonzultovala. Dále řekl, že kdo z politiků podporuje potraty a pokusy na lidských embryích, nesmí být připuštěn k vystoupení na církevních zařízeních.

Nasz Dziennik 15. 2. 2008

Už i Irsko jde s proudem

Catrina McDermottová, 15letá studentka St. Eugene College v irském Roslea, byla z této školy vyloučena, protože odmítla uposlechnout rozkaz ředitele, aby si sňala z krku medailku sv. Patricka a Anděla strážného. Nic nepomohlo, že matka se vypravila za ředitelem a bránila dceru, že toto je katolická škola a proto je přirozené, že žáci nosí katolické symboly. Ředitel Martin Knox však prohlásil: „Nebudeme kapitulovat před diktátem rodičů.“ Catrina musela odejít.

Nasz Dziennik 14. 2. 2008

Mučedník zpovědního tajemství

Mučednictví pro zpovědní tajemství není jen výsadou středověku. I v moderní době máme kněze, kteří raději položili svůj život, než by vyzradili zpověď druhých. Takovým byl pater Joseph Aversch, německý kněz-redemptorista, oběť nacistické perzekuce. Byl duchovním správcem v Heiligenstadtu u Eichsfeldu. 6. února roku 1941 ho navštívilo gestapo a požadovalo informace, z čeho se den předtím zpovídala jedna žena. Pater Aversch odmítl s odvoláním na zpovědní tajemství. Gestapo to odmítlo respektovat, kněze zatkl a odvedlo do vězení. Tam se bitím a mučením pokoušeli dostat z něj informace o zpovědi penitentky. Když nepochodili, odtransportovali ho do koncentračního tábora Buchenwald, kde musel v kamenolomu tahat těžký náklad. Z Buchenwaldu byl převezen do Dachau, kde na něm prováděli lékařské pokusy s bakteriemi malárie. Přesto se pater Aversch dočkal konce války. Jeho zdravotní stav, zničený koncentrákem, mu ale nedovoloval zapojit se do duchovní správy. Zemřel roku 1949. Jedná se o zahájení procesu blahorečení.

Fels 2/2008

Biskup Tokarczuk – nepřítel číslo 1

Letos oslavil 90. narozeniny emeritní arcibiskup polského Przemyślu Ignacy Tokarczuk. Spolu s kardinály Wyszyńskim a Wojtylou patřil k nejstatečnějším biskupům Polska za komunistického režimu. Ve složce tajné

policie je uložena roku 1970 tato jeho „charakteristika“ jako jednoho z největších nepřátel socialistického zřízení:

- pokládá posledních 25 let za nenormální dobu polských dějin, dobu útoku na náboženství, Boha a pravdy víry, lid ale zůstává věřícím;
- kněz je podle něho osamocený, vystavený pomluvám, poplivaný a očerněný a nemůže se bránit;
- jako biskup se snaží co nejvíce rozšířit aktivitu Církve;
- posiluje disciplínu kléru a omezuje aktivitu pokrokových kněží;
- chce si získat popularitu a důvěru u kněží;
- v kázáních útočí proti našemu zřízení, Sovětskému svazu a ateistické výchově;

Horlivé plnění pastýřských povinností bylo komunistickému režimu vždycky solí v očích. A nejen jemu. Každý Církvi nepřátelský režim pronásledoval ty kněze, kteří svědomitě pracovali pro spásu duší. Liknavé a bázlivé nechával na pokoji.

Nasz Dziennik 2.–3. 2. 2008

Liberalismus dělá z peněz boha

Mnoho amerických univerzitních profesorů – liberálů zcela veřejně publikuje práce, v nichž požaduje „udělat z každého člověka obchodníka nebo lichváře“. Za tím účelem byl vyvinut zvláštní obor, nazvaný „neurolingvistické programování“. Jinými slovy – jedná se o efektivnější a účinnější manipulaci s lidským podvědomím tak, aby se člověk na všechny hodnoty dokázal dívat skrze peníze. Ty se mají stát magickým zaklínadlem, ano, přímo božstvem, jak někteří teoretikové požadují. Max Long dokonce tvrdí, že člověk, když se naučil obchodovat s vlastní sexualitou, by se měl naučit kupovat a prodávat i své rodiče a děti, neboť i tyto hodnoty je nutno zkomercializovat. Jen tehdy, když člověk bude schopen proměnit všechno na peníze, bude naprosto svobodný. To je zásadou a cílem současného liberalismu, k tomu se zejména američtí liberálové hlásí.

Nasz Dziennik 7. 3. 2008

Dokázaná skutečnost

Sv. Otec Benedikt XVI. při generální audienci ve středu Velikonočního oktávu prohlásil zmrtvýchvstání Páně za „fundamentální a historickou pravdu naší víry, která je řádně zdokumentována“. Dále řekl, že vzkříšení Krista je „jistým důkazem pravdivosti naší víry a pravdivosti Jeho oběti za nás, kterou podstoupil z úžasné a nám nepochopitelné lásky“.

www.kreuz.net/article.6914.html

Pravda a lež o „antisemitismu“ polské církve

Známý americký spisovatel polského původu Jan Tomasz Gross, proslulý svými útoky na Katolickou církev v Polsku, vydal nedávno knihu pod názvem „Strach“. V ní obviňuje polskou církev z nenávislného antisemitismu a dokonce ze spolupráce s nacisty při likvidaci Židů. Kniha vyvolala ostrou reakci polských církevních kruhů. Známý historik Jerzy Robert Nowak podal žalobu na nakladatelství, které Grossovu knihu vydalo v polštině. Tento odborník již dříve publikoval několik knih o polské pomoci Židům v čase holocaustu, nyní jezdí po celé zemi, aby na přednáškách pro lid dokumentoval pravdu proti lži.

Skutečnost je taková, že značná část polských biskupů byla za německé okupace buď v exilu nebo v ilegalitě. Sám primas kardinál August Hlond musel do emigrace. 4 biskupové byli popraveni, 10 odesláno do koncentračních táborů, zhruba 3 tisíce polských kněží a řeholníků podstoupilo mučednickou smrt z rukou hitlerovců, počet vězněných je odhadován až na 11 tisíc. Mnozí z těchto církevních obětí nacistického teroru se dostali na popraviště nebo do koncentráku právě za pomoc Židům. To byl případ i nejznámějšího polského mučedníka nacistické éry sv. Maxmiliána Kolbeho, jehož gestapo zatklo právě za to, že jeho klášter v Niepokalanowie poskytoval útočiště židovským uprchlíkům ze západního Polska, které se stalo tzv. říšským územím. V okupovaném Polsku byly zrušeny všechny církevní školy a zakázán katolický tisk. Nacisté zavřeli také všechny diecézní semináře. Zlikvidována byla i většina klášterů, především mužských, jejichž osazenstvo putovalo do koncentráků. Řád kapucínů byl např. zrušen s odůvodněním, že „organizoval tajný křest Židů, aby jim umožnil odjezd do ciziny“. Z klášterů

zůstaly především ženské, neboť i německý okupační režim potřeboval charitativní práci řeholnic.

Prof. Nowak zdokumentoval, že prakticky každý z polských klášterů buď ukrýval Židy nebo jim poskytoval jinou formu pomoci, např. potravinovou. V okupovaném Polsku za to hrozil trest smrti, zatímco v jiných okupovaných zemích pouze vězení. Zvlášť velkým hrdinstvím se vyznačovaly sestry františkánky v čele s Matkou provinciálkou Matyldou Getterovou. Vedly v okupovaném Polsku 40 sirotčinců, v nichž našly útočiště stovky židovských dětí. V řeholních domech se skrývaly desítky dospělých osob židovského původu. Sestry jim musely vyrobit falešné dokumenty, což se neobešlo bez spolupráce s řadou kněží. Když byl klášter nebo sirotčinec přeplněn, organizovaly sestry převoz dětí nebo dospělých buď na fary nebo do spolehlivých katolických rodin. Tyto transporty byly pro sestry velice riskantní, neboť Němci si potrpěli na časté kontroly dokladů. Mnoho z těchto zachráněných Židů dosud žije v Izraeli nebo v USA a vydalo krásné svědectví o hrdinství sester františkánek, např. izraelská občanka Janina Ronisová, odchovanka jednoho z františkánských sirotčinců, které muselo být jméno změněno na Janina Glińska. I po svém odjezdu do Izraele si s vděčností dopisovala s polskými řeholicemi, jimž vděčí za svůj život. Když měla po válce odjet, protože ji našli její zachránění příbuzní, plakala a nechtěla opustit klášter. Jiná zachráněná Židovka, Janina Dawidowiczová, vydala o tom roku 1966 v Londýně knihu vzpomínek, kde postavila hrdinným sestrám krásný duchovní pomník. Další zachráněná, Alina Herlová, napsala: „Sestry mi třikrát zachránily život. Poprvé, když mne po zatčení otce – matka byla již mrtvá – přijaly do svého sirotčince. Podruhé, když mne ukryly v koši při nenadálé domovní prohlídce gestapa. A potřetí, když mne odvezly s nasazením vlastního života tajně do nemocnice, protože jsem onemocněla smrtelnou nakažlivou chorobou.“ Polská emigrace v letech 1973–9 shromáždila stovky krásných vděčných dopisů zachráněných svým dobrodinkám – františkánským sestrám.

To však Grossovi nestačí, tato fakta zcela ignoruje. Prof. Nowak mu dokazuje, že si vymýšlí a předkládá informace bez jakéhokoliv odkazu na prameny, čili lže. Uvádí např., že prý krakovský kardinál Adam Stefan Sapieha nejenže neprotestoval proti deportacím Židů, ale naopak s nacisty spolupracoval při jejich likvidaci. To je hrubá a sprostá pomluva, Gross toto

tvrzení nikde nedokladuje. Písemné dokumenty naopak hovoří o něčem úplně jiném. Kardinál Sapieha, jenž po válce vysvětlil na kněze Karola Wojtylu, pozdějšího papeže Jana Pavla II., zaslal německému generálnímu guvernérovi Hansi Frankovi ostrý protest hned poté, co v lednu roku 1942 byly nařízeny deportace Židů. Zároveň vydal tajný pokyn církevním institucím, aby Židům poskytovaly úkryt a všestrannou pomoc.

Zbývá otázka, proč taková falzifikace dějin. Motiv bude podobný, jako v případě známých pomluv na adresu papeže Pia XII. Veřejnost si musí Katolickou církev zafixovat jako spojence nelidského a zločinného nacismu. Že fakta dokazují něco jiného? Tím hůře pro fakta! Polský národ je v současné epoše neznabožského liberalismu oázou katolicismu v Evropě. Ani bolševikům se nepodařilo víru Poláků zlikvidovat. Proto je třeba právě je zdiskreditovat nehoráznými lži o „spolupráci s nacisty při vraždění Židů“ apod., ačkoliv v památníku Yad Vashem v Jeruzalémě, kde mezi dnes už několika tisíci jmény těch, co s nasazením vlastního života pomáhali Židům, je třetina polských, mezi nimi většina duchovních osob. Nepřátelům Církve vůbec nevádí, že právě Poláci byli na tom za války ze všech okupovaných národů nejhůř. Lež vždycky byla, je a bude zbraní odpůrců Kristových. Naší zbraní je naproti tomu pravda, jenom je zapotřebí nebát se jí více používat. Církev nesmí být hanobena, tomu je třeba čelit neustálým předkládáním faktů a demaskováním nepřátel sv. víry jako podvodníků a lhářů.

PhDr. Radomír Malý

„Moudrost pro život Patera Paula Marxe, apoštola života“

Nenapadlo mě, že Nejvyšší soud myslí vskutku obráceně, že **některé** lidské bytosti (je zajímavé, že soud nepopírá **lidství** nenarozených dětí) nejsou osoby – právě tak jako dřívější soud odmítl uznat „plnou“ osobnost černým, právě tak, jako Hitlerovo Německo považovalo Židy a určité další lidské bytosti za „neužitečné jedlíky“ a právě tak, jako společnosti v dějinách odůvodňovaly svou krutost vůči rozličným součástem společnosti tím, že definovaly jejich nerovnost.

„Šířitelé smrti“, strana ii

... být nechtěný neznamená být bezcenný, být bezhodnotný. I když je nechtěné, nenarozené dítě si nezaslouží s mrt.

„Šiřitelé smrti“, strana 47

V celé otázce interrupcí nedefinovat znamená definovat. Jestliže potom je zárodek v nepřítomnosti definován jako ne-lidský navzdory množícím se důkazům genetiky, embryologie (vědě o zárodcích), otevírá se cesta k interrupcím na požádání jako pouze vhodná lékařská procedura. Následuje za tím, co zákon organizované civilizace logicky tvrdil, že může být bez obtíží podceňováno: ochrana nenarozených lidských bytostí může být odňata; prvotní právo, právo na život (nebo právo na porod) může být snadno popřeno. Když je definováno jako ne-lidské, nenarození nemají žádná práva, protože jen lidské bytosti mají práva.

„Šiřitelé smrti“, strany 64, 65

Způsob interrupčníka, jak odstranit lidské bytosti a jejich práva, není nový v dějinách. Vezmi v úvahu Hitlera a jeho vraždy šesti milionů „podřadných“ Židů; přemýšlej o důsledcích, jak bílí Američané jednali s černými jako s neplně lidskými a takto se hodícími být otroky.

„Šiřitelé smrti“, strana 65

... chudí jsou diskriminováni bezpočetně mnoha způsoby, například prodejní daní na jídlo a oblečení. Přesto, jestliže se mluví o penězích, dokonce andělé naslouchají, jistě mnoho lékařů naslouchá ještě víc, tak jako mnoho právníků.

„Šiřitelé smrti“, strana 98

Camus jednou napsal, že prvotní a nejvyšší filozofická otázka má co činit s přirozeností a osudem člověka. A jistě přirozenost embrya(zárodku) by měla být v jádru jakékoliv seriózní diskuse etiky a morálnosti interrupcí. Zde nedefinovat znamená popřít. Když interrupčníci ignorují lidské projevy vyvíjejícího se dítěte, které jsou dokázané genetikou a mikrobiologií, vyřazují ho z lidské rasy. Říkají, že je to pouze potenciální lidská bytost v lůně, nebo

ano, že život je lidský, ale ne úplně lidský, a takto nemůže doznat plných lidských práv.

„Šiřitelé smrti“, strana 155

Zdá se, že interrupčníci nemají dojem, že lidský život musí jistě začít někde mezi početím a narozením, ten, kdo by ho zlikvidoval, musí nést tíži důkazu. Jsou jejich vykrucování a výmluvy něčím víc než důkazy odvozeného filozofického zmatku blahobytné společnosti zotročené hedonismem? Nebo je pravda hlubší a černější než toto? Asi se nebojí střetnout se s lidstvím nenarozeného dítěte, ale se svou vlastní ochotou stát se prospěchářskými zabijáky svého vlastního druhu.

„Šiřitelé smrti“, strana 155, 156

Biologicky řečeno, vlastnost zvířete závisí na jeho obsahu chromozómů, ne na jeho velikosti, tvaru, věku nebo vývojovém stádiu. Každý organizmus s chromozómy a geny vlastními lidské bytosti nemůže být něčím menším než lidským. Lidský život existuje jenom v lidských bytostech a všechny lidské bytosti jsou osoby.

„Šiřitelé smrti“, strana 170, 171

Ale tradice a zákon nejsou zdrojem lidské rovnosti` jenom potvrzují jeho charakter jako fakt její přirozenosti. Deklarace nezávislosti mluví o lidech jako o stvořených rovnocenných – stvořených ne zrozených, zdá se pravděpodobně, že její autoři zamýšleli vyjádřit své přesvědčení, dnes potvrzené vědou, že lidství je uděleno lidskými rodiči při početí.

Informace o přirozeném plánování rodičovství – o symptotermální metodě podá:Liga pár páru

David a Michaela Prentisovi

Fügnerova 143/9

272 01 Kladno

Tel.: 312 686 642

www.lpp.cz, lpp@pp.cz

**Nakladatelství Řád (P. ing. Karel Dachovský, Sarajevská 13,
120 00 Praha 2) vydalo a zašle tyto publikace:**

1) K. Dachovský: „Svatá Gianna Beretta Molla“		
2) K. Dachovský: „Alexia“, příběh 14leté dívky postižené rakovinou	30,-	Kč
3) K. Dachovský: „P. Paul Marx, OSB“, životopis aktivisty proti interrupcím v USA	30,-	Kč
4) K. Dachovský: „Cestou k Bohu“, úvod do víry pro dosud nevěřící	10,-	Kč
5) MUDr. John Grady: „Interrupce – ano, nebo ne?“	10,-	Kč
6) Ivan Slavík: „Kapky krve a potu Arnošta Jenče“, básně	9,-	Kč
7) K. Dachovský: „Česká odysea“, náboženské básně	25,-	Kč
8) Časopis Řád – vychází 3x ročně, časopis pro obranu nenarozeného života, informace z Církve, literatura, cena za kus	25,-	Kč
9) K. Dachovský: „Sedm statečných bojovníků proti interrupcím v USA“	13,-	Kč
10) „Zpovědní zrcadlo“ pro přípravu ke zpovědi	1,-	Kč
11) K. Dachovský: „Sepnuto duhou“, náboženské básně	50,-	Kč
12) K. Dachovský: „Umlčený zvon“ – román o knězi Janu Bártovi	130,-	Kč

Pomoc těhotným ženám a informace

Hnutí pro život ČR

Hlubočepská 85/64

152 00 Praha 5

telefon: 603 976 231

bankovní spojení: 159205438/0300

var. symbol: 5030

Z deníku pravoslavného kněze Mgr. Libora Serafína Halíka, Ph. D z modlitební stráže před nemocnicí v Brně

Utrpení Ježíše Krista mě posilovalo

Nějaká paní mi na pochodu darovala brožurku 15 modliteb vztahujících se k umučení a všemranám Ježíše Krista.

V neděli 11. 1. 2004 sloužím svatou liturgii v Třebíči. Pak tam navštěvuji duchovního správce římskokatolické farnosti.

V pondělí 12. 1. 2004 stojím před nemocnicí s Janou R. A s Barborou.

V úterý 13. 1. 2004 stojím před nemocnicí s Radomírem M. A s Ondřejem N. Večer v husovickém kostele vyprávím o naší činnosti proti potratům.

Ve středu 14. 1. 2004 ráno mi telefonuje poručík B. Z obvodního oddělení policie ČR, že už vyslechli 7 obviněných anarchistů a nyní přijde k výslechu ten osmý. Záležitost pak předá policejnímu radovi a možná i státnímu zástupci. Před nemocnicí mi pomáhala sestra Václava a nově 3 babičky. Snad proto mě oslovil žalm 101, mimo jiné verši 6 a 8: „Vyhlednu si v zemi věrné lidi, aby se mnou přebývali...“; „Každé ráno budu umlčovat všechny svévolníky v zemi...“

Ve čtvrtek 15. 1. 2004 stojím před nemocnicí s Lucií Š. a s P. Františkem P. Ten mi pak sdělil, že ve všedních dnech mi nebude před nemocnicí dál pomáhat. Odůvodnil to tím, že náš národ už není hoden změny k lepšímu. Že proto nemá smysl náš národ vyzývat k pokání, neboť Bůh mu milost k pokání už nedá. Odpoledne mi dvakrát telefonuje poručík B.

V pátek 16. 1. 2004 bylo se mnou u nemocnice naráz 7 lidí. Vystřídalo se tu však toho dne celkem 10 lidí. Většinou byli z minoritského modlitebního společenství, které jsem včera večer navštívil a vyzval ke spolupráci.

V sobotu 17. 1. 2004 se účastním schůze pravoslavného duchovenstva. Náš biskup Simeon vyprávěl o své zkušenosti z dob studia teologie v Leningradě. Tehdy, zhruba před 50 lety, jedenkrát navštívil živoucího světce Serafima Verického. Toho, který složil píseň, že svatý kříž vítězně zazáří nad Ruskem. Cítil se u něj jako v nebi. Ten mu prorokoval, že pravoslavná církev v naší vlasti se bude mít dobře, avšak že on bude muset usilovněji pracovat, neboť se stane arcibiskupem. (Tehdy v naší vlasti dosud neexistovala funkce pravoslavného arcibiskupa. V současnosti zde existuje arcibiskupství pražské a přešovské.) Brzy na to světec zemřel a on se zúčastnil jeho pohřbu. V roce 2000 řada věcí nasvědčovala tomu, že proroctví se naplní – biskup Simeon měl

usednout na arcibiskupský stolec. Nestalo se. Biskup proto prorocství zlehčil na něco jako žert. Jsem z toho velmi smutný. Myslím, že není vhodné prorocství zlehčovat. Nejspíš ještě nepřišel Boží čas. Vždyť i Mojžíš dostal od Boha potřebnou autoritu až v 80 letech!

V neděli sloužím naši pravoslavnou svatou liturgii na své farnosti v Třebíči. Potom tam navštěvuji duchovního správce Českobratrské církve evangelické.

V pondělí 19. 1. 2004 sloužím naše bohoslužby v Třebíči. Proto mě v Brně před nemocnicí zastupuje P. František P. – ač měl ve čtvrtek takové rezignující řeči. Pomohlo mu dalších 5 mladých lidí. Mezi ně patřila Jana R. Také pomohl neznámý muž z Jihlavy.

V úterý 21. 1. 2004 stojím před nemocnicí s Janou R., Jiřím Z., panem Vítězslavem N. o berlich, Zdeňkem O. Ti se průběžně střídají. Paní K. mi donesla dopisy pro poslance k odeslání. Tvořím také vlastní dopisy pro poslance Poslanecké sněmovny parlamentu ČR, které poté odesílám. Týkají se problematiky umělých potratů.

Ve čtvrtek 22. 1. 2004 jsem před nemocnicí s Lucií Š. a s Janou R. Nově pomohla i jedna starší paní.

V pátek 23. 1. 2004 konám bohoslužbu v Třebíči v našem chrámu.

V sobotu 24. 1. 2004 mi telefonuje manželka bývalého duchovního správce a bývalého předsedy církevního soudu z Třebíče. Prosí mě o modlitby. Současně se mi omlouvá, že není hodna mé pomoci a prosí mě o odpuštění.

V neděli 25. 1. 2004 sloužím svatou liturgii v Třebíči v 9.00. Vyjždím vlakem v 5.26 z Brna. Po liturgii navštěvuji paní M. ze své farnosti. V 15.00 zpívám evangelium při ekumenické pobožnosti u kapucínů v Brně. Seznamuji se zde a na následujícím pohoštění s katolickým biskupem Blahou, v době komunismu tajně vysvěceným. Místo generálního vikáře Mikuláška, který si včera zlomil nohu, je zde římskokatolický děkan Václav Slouk. Ten mě na výzvu kapucína P. Augustina Š. zve, abych promluvil o své činnosti proti umělým potratům na rekolekci všech brněnských římskokatolických kněží dne 12. 2. 2004. Pozvání přijímám.

V pondělí 26. 1. 2004 jsem na Obilním trhu s Janou R., mladíkem Jirkou a neznámým pánem. Jardovi posílám adresy poslanců. Doma povzbuzuji manželku slovy: „Lež má krátké nohy. Pravda vyjde na povrch jako olej na

vodu.“ Manželka k mé práci pro život a proti potratům doplňuje pořekadlem, že: „Než si pravda obuje boty, lež už oběhala půl světa.“

V úterý 27. 1. 2004 mě budí sen, jak Ježíše Krista švihl i přes oko někdo bičem. Jsem u nemocnice s Radomírem M., Šárkou a s novou paní malé postavy. Tohoto dne se poprvé modlím 15 modliteb vztahujících se k umučení a všem ranám Ježíše Krista, které mi někdo na pochodu daroval. Modlil jsem se je od toho dne každodenně či spíše každonočně až do 12. 10. 2004. Jsem přesvědčen, že toto každodenní rozjímání o utrpení svého Pána, mne

posilovalo, abych byl schopen a ochoten jít následující den opět do duchovní bitvy s ďábelskými mocnostmi u nemocnice na Obilním trhu.

Ve středu 28. 1. 2004 stojím u nemocnice s Janou R a Slovákem Petrem. Jedna mladá žena mě kritizuje a říká, že je zbytečné stát před nemocnicí, když my křesťané máme v televizní radě svého člověka P. Badala. Pak přichází římskokatolický jáhen Petr a je celý nadšený tím, co zde děláme. Na Obilním trhu se objevuje i pan Vítězslav N., o berlích, aby mě poprosil o text příběhu, který jsem četl na minulém pochodu. Velmi ho zaujal. Mě také.

Ve čtvrtek 29. 1. 2004 přemýšlím o tom nekajícím lotru na kříži, který nebyl spasen. Pak jsem před nemocnicí a pomáhá mi zde Lucie Š., Jana R., paní Marie M., jistá babička zde Soběšic a ještě jiná babička. Díky, Bože. Abych vyhověl přání prezidenta Hnutí pro život ČR, domluvil jsem s kapucínem P. Augustinem Š. následující. V kostele Nalezení sv. Kříže budu vést 10. 2. 2004 od 19.30 do 23.45 modlitbu mnou vybraných žalmů a dalších modliteb za potracené děti a jejich matky.

V pátek 30. 2. 2004 mě probudil velmi živý sen o P. Augustinovi Š.

Zachráněné děti

Únor 2004

V neděli 1. 2. 2004 sloužím svatou liturgii v Třebíči. Ještě předtím čtu z ročenky Pravoslavného kalendáře 2004 na straně 111 myšlenky ctihodného Jana Lestvičnicka o samolibosti. „Samolibost někdy mění přirozenost člověka a pokazí jeho charakter a vede jej k tomu, aby úzkostlivě sledoval každou výtku namířenou proti němu, až příliš se jí zabýval a rozházel tak svoje duchovní úsilí...“ Ano, to se mi roku 1987 stalo, když veřejný misijní projev mé horlivé křesťanské víry kritizoval jeden velmi laskavý maďarský katolík. Už několik let vím, že tento kamarád neměl pravdu. Velmi pravděpodobně byl

sám někým obelhán. Aniž by si uvědomoval svůj omyl, šířil ho mezi ostatní horlivé křesťany. Jeho argumenty byly velmi příjemné. Nejdříve jsem je odmítl. Po čase jsem jim však naletěl. Usnadňovaly mi několik let život. Bůh mě však miloval. Proto se rozhodl mě vysvobodit z tohoto antimisijního bludu. Použil modlitbu Jana Klase 3. 2. 1996, kterou se nade mnou pomodlil. Já si ji zapamatoval – stala se mi jakýmsi proroctvím. „Ať dokončí, co započal. Ať je spojen se svými kořeny. Osvobod' ho, Pane Bože, od toho velkého tlaku bát se, co si o něm budou lidi myslet. Dal jsi mu citlivé srdce, srdce pastýře.“

V pondělí 2. 2. 2004 mi před nemocnicí pomáhá pán S. z Osové Bítýšky.

V úterý 3. 2. 2004 je nás před nemocnicí šest. Manželé, kteří již měli 4 děti se domnívali, že páté dítě neuživí. Šli na potrat. Zde však potkali nás šest. Vzali si od nás letáček a celou hodinu naslouchali zpěvu žalmů. Pak toto vše řekli paní Marii M., která rozdávala letáčky. To doplnili radostnou informací, že si to rozmysleli a na potrat nepůjdou. Pak doma tvořím pozvánku na společné modlitby, které v kostele Nalezení svatého Kříže budu vést 10. 2. 2004 od 19.30 do 23.45 za potracené děti a jejich matky. V pozvánce poprvé písemně prosím o spoluúčast na stráži před nemocnicí každý všední den.

Ve středu 4. 2. 2004 je nás před nemocnicí osm. Jako každý měsíc na úřad městské části Brno-střed dávám oznámení a budoucím pochodu 14. 2. 2004. pochod začne v kostele svatě Rodiny, zastaví se před nemocnicí na Obilním trhu, pokračuje Husovou ulicí, Zeleným trhem a končí v kostele Nalezení svatého Kříže u kapucínů. Tam doneseme masivní, těžký kříž v životní velikosti. Ponecháme ho zde.

Ve čtvrtek 5. 2. 2004 jsem před nemocnicí se studentkou Lucií Š. a s paní K. Tehdy zhruba v 11.00 nás filmovala televize ČT1 do jihomoravských večerníků. Pak mi pomohla další paní středního věku i s paní, která dala k dispozici svůj dům organizaci „Na počátku“.

V pátek 6. 2. 2004 stojím před nemocnicí na Obilním trhu s Janou R., ještě 1 slečnou a po poledni i s panem Vítězslavem N. o berlích. Po 12.00 mladí manželé vynesli z porodnice svou holčičku. Přišli nám poděkovat za to, že tu stojíme a za život jejich dítěte. Řekli, že jsem jim ji zachránil. Dali ke kříži gerbery ve váze. Poprosili mě o požehnání jejich dítěti. Já k požehnání připojil: „... a ať se z ní stane svatá.“ Holčička se jmenovala Anička či Anežka – to si přesně nepamatuji. V 18.15 mně, Janě R. a Barboře promítá bratr kapucín

slovenské video o katolickém svatém P. Piovi. Zapisuji si z filmu dvě myšlenky. „Nemocnice se má stavět pro nemocné a ne pro lékaře!“ „Každý rok navštěvuje hrobku P. Pia, zesnulého roku 1968, celkem sedm milionů poutníků.“

Večerní pobožnost za zastavení potratů

Celou sobotu 7. 2. 2004 tvořím texty pro 200 kusů modlitebních sešitů o několika listech na modlitební pobožnost v úterý 10. 2. 2004. Jde přibližně o tisíc listů papíru. Zhruba dvě stě listů mi zkopírovaly františkanky a sto listů kapucíni, dalších sto či více Jana R. Přesto není v mých silách vše sám zvládnout.

V neděli 8. 2. 2004 sloužím svatou liturgii v Třebíči. Tam také navštěvuji manželku bývalého duchovního správce. Jejich syn Jiří M., gynekolog, se nedávno vyboural v autě, a tak ho má nyní nepojízdné. Doma až do hluboké noci tisknu texty na staré pískající tiskárně. Do ní není možné vložit více než jeden arch papíru. Než vytisknu několik set archů, tak se nadřu. Práce je to úmorná.

V pondělí 9. 2. 2004 stojím u nemocnice s Janou R. Pak kopíruji za peníze v obchodě i tisknu levněji ale pomalu doma texty pro modlitební pobožnost.

V úterý 10. 2. 2004 jsem opět před nemocnicí s Janou R. Ta mi vypráví, že se jí zdál o mně živý sen. O tom, jak vzdychám: „Proč nikdo nevěříte!“ Možná proto mě a mé rodině pomáhala odpoledne vkládat modlitební texty do euroobalů, třídit je a spojovat svorkou. Pak od 19.30 do 23.45 organizuji modlitební pobožnost za zastavení potratů v kapucínském kostele Nalezení svatého Kříže. Předtím jsem musel preventivně zajišťovat policejní ochranu tomuto kostelu, aby nepoškodili anarchisté apod. Bohu díky se anarchisté opět nedostavili a kostel byl plný věřících lidí. Proto mě bratr kapucín požádal, abych připravil ještě jedno modlitební shromáždění v tomto kostele 4. 3. 2004 od 18.00 do 20.00. Souhlasil jsem. Začínám konečně trochu chápat svůj sen o tomto bratrovi ze 30. 1. 2004

Ve středu 11. 2. 2004 stojím na Obilním trhu opět s Janou R. Má manželka mi vypráví, že v poslední době třikrát zažila nesmírnou radost z Kristovy přítomnosti při přijetí svaté eucharistie.

Ve čtvrtek 12. 2. 2004 referuji o své činnosti pro dětský život a proti potratům na rekolekci římskokatolických kněží bměnského děkanátu. Ukazuji

fotografie z pochodů a letáčky, které na Obilním trhu rozdáváme. Před nemocnicí mě v tu dobu zastoupil pan Vítězslav N. se studentkou Lucií Š. Odpoledne a až do noci tvořím nové modlitební sešity pro pochod v sobotu 14. 2. 2004. Nemám dost peněz na nákup nových euroobalů, a tak rozdělávám modlitební sešity z úterý a tvořím sešity nové. Celkem 167 sešitů o několika listech.

V pátek 13. 2. 2004 stojím u nemocnice s Janou R. Večer mě řeholnice matka Edita prosí o zapůjčení videokazety dokumentující průběh umělého potratu.

O vděčnosti

Kázání Antonína metropolitě Surožského v den památky sv. Alexandra Něvského 12.9.1972 v chrámě sv. Nikolaje v Chamovnikách (Moskva)

V životě bývají okamžiky, kdy se náhle v srdci rozhoří vděčnost, a kdybychom si uměli vděčnost chránit postupně den ze dne, od případu k případu, mohla by vyrůstat ve velkou hlubokou křesťanskou radost. Ale my svou vděčnost a radost neumíme uchránit od ochladnutí, bolestí a věcí zasluhujících daleko méně chvály. Od podráždění, hořkosti a nakonec prostě od zapomnětivosti. A tak se stává, že v naší paměti zůstane velmi mnoho hořkého a bolestného a radost bledne, až utichne.

S tím je třeba bojovat ze všech sil, protože radost a vděčnost – a především tato – musí přinést plody. Proto je nutné umět žít pozorně. Tolik věcí v životě přijímáme jako samozřejmé. Mít zdravé tělo, aby život probíhal a přinášel radost. To není samozřejmost, ale nepřetržitý div, obnovující se z hodiny na hodinu. To tak dobře znají například lidé, kteří dlouho stuňou, pro něž takové chvíle se zdají neobyčejným zázrakem. Náhle přestala bolest a bezesné noci, zdálo by se jako na objednávku. A přijímáš to jako div, děkuješ a jsi dojatý. A pak zapomeneš – nejčastěji proto, že jsi zvykl na dobré. A proto Kristus nárožní kámen staví jako základ našeho vstupu do království Božího chudobu. Velmi chudí mohou mít velkou hmotnou nouzi a přece nemusí být chudí duchem. Duchovní nouze spočívá v tom, abychom uznali, že nic není naše, nic, co bychom si mohli přisvojit a nazvat svým. Tělo je nám dáno Bohem – i se zdravím i nemocí. City? Někdy bychom chtěli mít vliv na lidskou radost nebo hoře a srdce leží v hrudi jako kámen – nevzbudí se. Rozum? Chtěl by

dobrou myšlenkou někoho potěšit, podržet v nouzi a nic nepřichází. Stejně je to i s přáteli: V rozhodujících okamžicích života nemáme nic, co by záviselo na nás, co bychom mohli podržet nebo se vzdát. Bohu dáme duši, zemi tělo. Okolnosti nás mohou obdarovat nebo nás o vše obrát. A kdybychom byli takhle ohraničení, by byl jen stesk a žal. Naštěstí jsme bohatí, třebaže nám v životě nic nenáleží. Bohatí životem, který je nám dán jako dar, bohatí tělem, duší, přáteli, rodinou – tolik toho máme – všechno jako znamení lásky Boží a lidské. Kdybychom mohli cokoliv vlastnit a nazvat svým až do smrti, tak že by to nezáleželo ani od Boha, ani od lidí, vešli bychom místo do království radosti a života do jakéhosi hrůzného království, kde by láska nezůstávala. Vše odtrženo od citu, který dá Bůh samovolně, nebo prostřednictvím člověka. A proto duchovní nouze je první známkou Božího království. Kdybychom uznali, že nic z toho, co nazýváme svým, nám nenáleží, současně pochopíme, že je nám dáno Bohem a lidmi – začíná vláda Božího království. Náš soused, náš bližní už není cizí. On je posel od Boha, může nás obdarovat dobrým slovem, úsměvem, kouskem chleba, přístřeším, podržet rukou nebo podpořit slovem. Kdybychom byli skutečně vnímaví ke všemu, co v životě přichází, ze všeho bychom mohli sbírat jako včela med – vděčnost.

Děkovali bychom za možnost pohybu, za svobodné dýchání, za otevřené nebe, za všechny lidské vztahy. A tehdy se život stane bohatším, podle míry toho, jak více a více chudneme.

Jestliže člověk vůbec nic nemá, poznává, že všechno v životě je milost a láska, už vešel do Božího království.

Ovoce života – vděčnost – sama musí přinést plody.

V jednom západním díle, v luteránském katechismu, je první část věnována Bohu a druhá část, věnovaná člověku, je celá shrnutá pod hlavičkou „O vděčnosti“. A autor vysvětluje proč:

Jestli jsi pochopil, kdo je Bůh, jestli jsi pochopil, kdo je tvůj bližní, tehdy je možné žít v jediné radosti i vděčnosti. Je možné žít účelně, obětavě, bratrsky a spolu s tím žít životem vzkříšení a budoucího věku – už nyní. Vděčnost – a jen ona – může nás probudit k maximálnímu činu lásky ve vztahu k Bohu, vztahu k lidem. Cit povinnosti nenajde v sobě sílu uskutečnit vrcholný čin lásky, oběti, života. Ale vděčnost najde.

Dnes děkujeme Hospodinu za to, že nás zde shromáždil o svátku sv. Alexandra Něvského – jednoho z nejsvětějších hrdinských světců Ruské

země. Žil v nesnadné době, nikdy ze země neodešel, ale uměl jako vladař i jako člověk milovat tvůrčí a obětavou láskou. Uměl, když bylo potřeba, postavit se tam, kde mohl být raněn a zabit, aby uchránil ruskou zemi od vpádů, uměl se krajně ponížit, modlit se za ruskou zemi. Uměl tvořivě, pozorně a s velkou prostotou milovat svůj ruský lid, bránit, poučovat, osvěcovat všechny. Jaký pro nás příklad, jaká radost, že z našeho národa vyrostl takový květ svatosti, moudrosti, krásy, hrdinství, lásky. Jsme vděční? Dobře! Potom pojďme děkovat Bohu ne slovy, ale tím, že se ztotožníme s jeho osobností. Nikdo z nás není na tak vysokém postu, jakým byl on. Ale není člověka, který v určité chvíli života by nemohl druhého chránit před úderem, navštívit nemocného, podpořit hladového, poskytnout přístřeší člověku bez domova. Není uprostřed nás člověka, který by netoužil po dobrém přívětivém slovu, ale někdy je potřeba i slova tvrdého, které napravuje duši a život. My všichni můžeme se snížit i proto, abychom jiného člověka vyvedli ze smutku. Můžeme udělat mnoho podobného jako Alexandr.

Budeme se modlit, ptát se jak v našem prostém životě, který je tichý a nepozorovatelný, který Bůh vidí a miluje, chrání, jak v takovém životě uskutečnit přikázání lásky, tvůrčí, rozumné, obětavé, radostné, blahodárné.

A když začneme napodobovat svaté, ne slovy a církevními zpěvy, ale samým životem, tehdy kolem nás rozkvetne pustina, přijde Boží království. Lidé se nebudou ptát, kde hledat Boha. Oni se ohlédnou a řeknou: zde, uprostřed nás jsou křesťané – v jejich středu je království Boží. V jejich obličejích a očích září věčný život, v jejich srdcích láska. S námi je Bůh.

A tehdy nastane život.

Amen.

z ruského originálu přeložila Dagmar Dachovská

Duchovní odkaz absolventů katolického učitelského ústavu

V červenci 1992 proběhlo ve Svatém Janu pod Skalou u Berouna setkání absolventů katolického učitelského ústavu za přítomnosti Otce biskupa Lobkowitze. Kongregace Školských bratří, Fratres Scholarum Christianarum,

zakoupila zde v roce 1915 usedlost, za účelem zřízení katolického učitelského ústavu pro chlapce. Pro dívky byl zřízen ústav v Praze.

Hlavním posláním Školských bratří po 28. říjnu bylo vzdělávání a výchova katolické mládeže v duchu benediktinského *Ora et labora* (Modli se a pracuj). Tento ojedinělý ústav v Čechách a na Moravě byl na vysoké odborné a mravní úrovni, a proto nebylo snadné přijetí žáka do ústavu. Zájem o studium byl velký, nestačila kapacita ústavu. Základním předpokladem byl dobrý prospěch, hudební sluch a dobré katolické zázemí žáka v rodině.

Soukromý katolický ústav měl samosprávné řízení – byl zde zároveň internát a jídelna. Čtyřleté studium probíhalo podle osnov Ministerstva školství a s jeho souhlasem. Učitelé-vychovatelé, kterým se zde říkalo „prefekti“, měli dozor nad chlapci od časného rána. Vstávalo se v 6 hodin. Po ranní toaletě a přípravě na výuku následovala mše svatá v kostele. Výuka začala po snídani, v 8 hodin, hodinová přestávka na oběd, a končila v 16.30 hodin. Dvakrát do týdne byly vycházky do okolí berounského krasu s poznáváním přírodních krás. Dvojhodina v týdnu byla věnována výuce „péče o duševně méně schopné“. Tomuto předmětu vyučoval ředitel Zvláštní školy v Berouně. Náboženství byla věnována 1 hodina týdně a bylo povinným předmětem. Kdo neovládal hru na některý hudební nástroj, musel povinně navštěvovat hudební výuku (varhany, klavír, housle). Pro ostatní žáky to byl nepovinný předmět, kdo si chtěl prohloubit vzdělání v nástrojové hře. V některá odpoledne byly přednášky katolicky zaměřených univerzitních profesorů (Kalista, Pekař, Vašíček). Vyučování vždy začínalo a končilo společnou modlitbou. Každým rokem o Velikonocích byla povinná třídní duchovní cvičení, vedená určeným exerceátorem, zpravidla jezuitou, zakončená svatou zpovědí, která byla povinná v tento čas i pro učitelský sbor. Ten byl z jedné poloviny světský a z druhé poloviny církevní jako Školští bratři. Kulturní akce byly průběžně během školního roku (Pražské baroko, Pražské jaro, 28. říjen). Výuka na ústavu byla vedena v duchu Desatera. Čtyřleté studium bylo zakončeno veřejnou maturitní zkouškou ze všech předmětů včetně náboženství. Absolventi mohli vyučovat náboženství po pádu komunismu, na základě biskupské licence.

Na katolickém ústavu bylo možné dodatečně skládat zkoušky z pedagogiky, psychologie a didaktiky. To platilo i pro absolventy státního školství, kteří se chtěli věnovat učitelskému povolání (reálky, gymnázia).

Absolventi katolického ústavu ve Svatém Janu pod Skalou měli aprobaci pro I.stupeň, kterou si mohli po 2–3 letech učitelské praxe, na základě doporučení školního inspektora, rozšířit pro II. Stupeň.

Učitelé, jež vyšli z tohoto ústavu, se řídili 5 zásadami:

- 1) zasvěcené svátky světít
- 2) v neděli a ve svátky světít a nábožně slyšet celou mši svatou
- 3) zachovávat ustanovené posty
- 4) ve velikonoční čas přijímat zpověď a přijímání
- 5) v postní čas nekonat veselí.

Učitelský ústav existoval zde od roku 1942, kdy maturoval poslední ročník. V době heydrichiády byl zrušen. Po květu 1945 nebyl obnoven, tlačila na to ateizace v duchu nových mocipánů Národní fronty. Školští bratři byli roku 1950 internováni v Bohosudově a ústav sloužil komunistům za věznicí pro kulaky, živnostníky a ostatní nepřátele komunismu. Nakonec zde byla zřízena škola Ministerstva vnitra a byl sem umístěn archiv MV. V roce 1992 zde krátký čas existovala pedagogická škola.

Učitelé, kteří vyšli z tohoto ústavu, byli pro své náboženské přesvědčení pronásledováni již po květnu 1945. Po únoru 1948 došlo k rozšíření perzekucí. Po roce 1989 došlo k rehabilitacím postižených učitelů z náboženských a politických důvodů. Jedním z nich byl pan učitel Josef Chromovský z Jičína. Za nacistické okupace byl totálně nasazen do Reichu. Na protest proti okupaci Československa v srpnu 1968 abdikoval z funkce předsedy ČSL v Jičíně, neboť nechtěl kolaborovat s KSČ. To mu ztrpčilo život po celé období rudé totality, až do konce roku 1989.

Zamysleme se nad duchovními hodnotami, jak je vytvářel katolický školský systém a kde jsme nyní v duchu pokračující laicizace, vydávanou za reformu školství. Školství schází vzory pedagogů! Nedostává se mu morální a mravní kredit.

MUDr. Jaroslav Lhotka

P. S. Několik vět k osobnosti p. učitele Chromovského, jenž je v Božím království:

Po roce 1968 nesměl být třídním učitelem, nesměl mít přesčasové hodiny, na škole mohl působit jen jeden školní rok a pak byl přeložen v rámci okresu na jinou školu. Byl celkem přeložen více jak dvacetkrát. Šel do důchodu ještě

za totality, s nízkým důchodem, který mu byl vyměřen ze základního platu (z posledních 10 let), protože se mu komunistický režim chtěl pomstít; a proto neměl příplatky. Ohební ředitelé, komunisti, zejména v Železnici, mu házeli klacky pod nohy kádrovým hodnocením. Po r. 1989 jsem měl možnost si jeden z nich, od komunisty-ředitele ze Železnice, přečíst. Učil český jazyk a dějepis, po roce 1989 náboženství jako důchodce. K vylepšení důchodu si určitý čas přivydělával jako vrátný v podniku. Nedožil se ani odškodnění finančního za nucené nasazení za 2. sv. války na nucené práce.

Důležitost ideálu

(Psáno pro Junácký zpravodaj Lokali-Praha) – Midloch, Middloch

Řeknete mi asi, vždyť to všechno známe, máme junácké ideály přátelství, spolupráce, života v přírodě... „Skautské ideály spojují svět“ jsou slova znělky. Jistě to vše nás naplňuje, ale já chci říci něco jako stručnou kuchařku a něco praktického o osobních ideálech.

Hned na prvním svém táboře po prvním týdnu, když už byly dokončeny skoro všechny důležité táborové stavby, jsem byl vybrán oddílovou radou jako nový rádce družiny Jestřábů. Družina nebyla v dobrém stavu. Co dělat?

Bylo mi patnáct a najednou zodpovědnost za druhé. Devět skautů, z toho čtyři, kteří by měli být ještě ve Vlčatech. Skautské ideály to je fajn, ale teď jsem měl před sebou živé klubko, ze kterého čouhaly ruce, nohy a nápady na každou stranu, družinu poslední na oddílovém žebříčku.

Cosí mi řeklo, že musíme mít společný družinový ideál. Starý dadaistický pokřik „*Huro, bruro, Rago, čagoby 47. Praha Jestřábí!*“ byl sice originální, veselý až rozverný, ale nestačil. Nic, mimo toho, že jsme Jestřábí Sedmačtyřicítky, neříkal!

Hlavou se mi kmitala historie, která by nám měla radit. Co měli Boží bojovníci? Chorál! „Myslete na chorál, malověrní!“, radil básník...

A tak jsem si sedl o poledním klidu na břeh ztichlého jezera pod elegantní borovici za táborovým kruhem, s tužkou v ruce, a psal ideály. Co by nás mělo jako vést ... Hlavou mi zněly tóny z Frimlova „Krále Tuláků“, bouřlivácký rytmus pochodu „Proti Burgundům“, tedy:

Jestřábí družino, vzorná ty rodino (ideál)

leť teď vzhůru k výšinám! (jéjéj, v té situaci obtížný ideál, a repete).

*Svazek bratrů nechť je oddíl náš (ideál),
Rolf pak budiž pravzorem pro nás!* (skutečný nejvznešenější ideál, Rolf byl na posledním táboře před II. svět. válkou zatčen gestapem a zemřel v koncentráku)

Jestřábí družino, vzorná ty rodino, na ochranu bratrství!

A bylo!

Nikdo neměl takovou družinovou hymnu. Pak burácela každou chvíli, kdy se hodilo. Jestřábí se vyškrábali v oddílovém žebříčku na první místo a bratr Midloch pak na dalším táboře byl vyznamenán družinou „Houserů“ – (starší skauti, kde byl i tehdy družinový podrádce, bratr Chroust, co přispívá do Lokali) – diplomem: „Uznáváme bratra Midlocha na letošním táboře nejlepším rádčem...“, který mi předal jejich rádce Olda Batěk, ano ten, co snil přimhouřeně, když se zpívalo: Vo jáčku ty máš žal pro krásnou plavovlásku...

Tak jsem prakticky začal s ideály.

Když jsem studoval na inženýra, postavil jsem si ideál, že budu pro druhé dělat dobré, že budu projektovat moderní továrny, tak čisté a krásné, že by tam mohly tančit i princezny, že budu pomáhat tam, kde je nejvíce třeba, totiž v rozvojovém světě a podobně.

Ono se to řekne, ale zůstaňte u ideálů, když se svět kymácí a jsou i svody na všechny strany. Z jistých důvodů (za kterými byla má dnešní choť) mi byla nabídnuta dokonce i diplomatická kariéra. Sám pán velvyslanec (tehdy ovšem soudruh) mne chtěl přemluvit, ale: „To je hezké, ale já jsem inženýr-projektant a chci dělat to a právě to...“

Tedy jsme si neplácli.

Měl jsem ideál stavět továrny... dělat dobré pro ty, co to nejvíce potřebovali. Manitou, jako dobrý bůh rudokožců (a já jsem pořád dost snědý, mám rád horko a sluníčko) mi v tom zřejmě pomáhal, a tak jsem se dostal do týmu, který stavěl největší průmyslový celek zahraniční Škodovky, totiž „Foundry Forge Plant“ v Ranchi v Indii.

Vítr foukal ze všech stran a s ním další nabídky. Přesto jsem neslevil ze svých prostých inženýrských ideálů stavět továrny, a dělat užitečné a dobré pro druhé.

Tak jsem se octl v Anglii ve skupině, co projektovala Fordovu továrnu ve Valencii, a další a další.

„Drž se ševče svého kopyta“ není špatná rada. I když „verpánek“ může být někdy vrtkavý, je důležité se na něm udržet.

Nakonec jsem vystoupil na něj na špičky, a učil na univerzitě v Lusace, ve středu černé Afriky, svoje inženýrské předměty. Přednášel pro průmysl, a jak vést a řídit projekty. Pomáhal jsem tak, jak jsem mohl a uměl, i v Saudské Arabii. A podobně...

Že jsem toužil po dobrodružství? Možná, ale všechno mi padalo do klína jen proto, že jsem se snažil naplňovat svůj ideál, dělat užitečné. Proč jsem od roku 1968 nepomáhal své zemi? Così mne vyhnalo. Ale to je zase jiný škopíček, konečně někteří vědí, jak to v tom škopíčku bylo... Nezapomněl jsem ale ani tehdy na bod skautského slibu:

„Slibuji na svou čest, jak dovedu nejlépe milovati vlast svou Republiku Československou a sloužiti jí v každé době.“

Také ideál!

Na závěr:

Co jsem chtěl říci, jsem řekl. Je důležité (jako v té hymně pro Jestřáby) totiž postavit si před sebe na začátku své cesty jasný a dosažitelný ideál.

A neslevit z něho.

Za všech podmínek se snažit dělat dobré a užitečné pro druhé.

Londýn, 26. února 2008

Vzpomínka na O. Jana Baptistu Bártu

Rád bych vyhověl Vašemu přání, ale dnes už mi paměť po tolika letech a prožitcích – někdy i extrémních – mnoho neslouží, takže to bude skutečně jenom něco málo – jenže do toho se „vešlo“ mnoho společných hodin, dní a týdnů... Jednotlivosti však už nečekejte.

S Otcem Janem Baptistou jsem se setkal nejdřív v želivské internaci, jenže já jsem byl spolu s Dr. Františkem Tomáškem (pozdějším kardinálem) a olomouckým spirituálem Dr. Antonínem Šuránkem zvlášť od ostatních kněží. Baptista tam byl „legendou“ – podařil se mu kuriózní útěk, když ujel s autem velitele. Příbramák, narozený „pod Svatou (Horou)“, byl synem majitele jednoho z tamních nejprvnějších automobilových podniků a od dětství se vyznal v motorech, takže mu tehdy velitel svěřil k opravě svůj vůz. Ten se

O. Janovi hodil, když se mu podařilo celé měsíce unikat a pod cizím jménem apoštolsky působit...

Pak jsme se setkali na Mírově, ale to jsme nebyli přímo spolu a právě tak v Leopoldově. Kněží tam byli sice „ubytováni“ zvlášť, jenže ani tam jsme přímo nepřišli do bližšího styku a ve vzpomínkách nic nenacházím.

Mým posledním působištěm byly Kartouzy. A tam jsem přišel „do učení“ právě k Baptistovi, který už byl v té době katolíkoví jedním ze sloupů Církve a víry. – A mněstie v šedesátém roce se mě netýkala. V Leopoldově jsem totiž „zahodil“ lákavou nabídku, že mě hned pro propuštění nechají působit v duchovní správě jen za „maličkost“, že jenom řeknu, že se papež ve své politice mylí. – „Není to přece nic náboženského, o politice to přece s klidným svědomím můžete říct.“ Odmítnutí zapečetila pořádná facka od velitele věznice před slavnou komisí z Prahy a příslib, že tedy v kriminále shnuju. Tak jsem se dostal v roce +960 do Valdic („Kartouzy“) a byl jsem zařazen do pracovního procesu, abych se vyučil brusičem skla.

Vyráběli jsme ověsky k lustrům. Aby se splnila norma. Bylo potřeba už pořádně zručné prsty – a ty moje si nechtěly na ostré skleněné hrany zvyknout. Často tekla krev. Kdoví, jestli bych byl někdy vůbec tvrdou normu splnil, kdyby nebylo zapracovanějších a šikovnějších spolupracovníků. Především to byl právě Otec Jan, který vynikal mimořádnou zručností a byl jakýmsi předákem toho našeho vězeňského pracovního „kombajnu“. Ten obětavě doplňoval, co se nám méně šikovným nedostávalo. Říkal mi pro útěchu: „Tobě to delší dobu trvá, než ti teče červená, u mne je to dřív, já mám po babičce indiánskou krev a Indiáni jsou horkokrevní, krvácejí hned.“

Ale co bylo hlavní: každé ráno jsme oba hodinu mlčeli a modlili se. On mi přednášel svůj nový překlad breviáře – měl to dobře promyšlené. Jenom se mi zdálo, že něco by přece jen chtělo i literárně upravit – jak musel rychle pracovat, potřebovalo to trochu „učesat“. Probírali jsme to spolu a dával mi vcelku za pravdu. Pracoval také na teologických kurzech – a to bylo opravdu výborné, tam ani nebylo třeba něco dodávat. Měl jsem z těch jeho aktivit velkou radost. A samozřejmě jsme spolu kuli plány, co a jak budeme dělat, „až to praskne“ – a že to už brzy bude, o tom jsme byli přesvědčeni.

Potom v osmašedesátém roce se něco skutečně podařilo realizovat, jenže ta relativní svoboda „socialismu s lidskou tváří“ netrvala dlouho. I když bylo

možno působit potom i v duchovní správě – já po několika letech manuální práce v mlékárně – stejně bylo všechno pod policejní kontrolou.

Janovo požehnané široké působišťe zasahovalo i do naší královehradecké diecéze – do Vrchlabí (před lety mě, 10. července 1951, právě odtamtud odvezli bez soudu do Želiva). Když jsem dostal zprávu o Janově náhlé smrti, bylo mi všelijak. Aspoň doprovodit ho musím... Ani to nebylo tehdy tak snadné. Byl to pohřeb, jaký si zasloužil tento „služebník dobrý a věrný“. Ale do kostela – a pak i na hřbitov – jsem se mezi mnoha dalšími, kněžími i „laiky“, dostal – a když už jsem tam byl, tak také k oltáři – a celebroidal jsem, dokonce s Dr. Josefem Zvěřinou a O. Inocencem Kubíčkem, OFM. Bylo z toho pak předvolání a pohružky zbavení „státního souhlasu“, ale myslím, to že mi už „Baptík“ z nebe pomáhal – a jak jsem ho znal, že z toho měl tak trochu i legraci...

Karel Otčenášek, arcibiskup

Převzato z časopisu „Obrázek libereckých farností“ 2. 12. 2007

První setkání s Baptistou

Vysoká železná vrata se pomalu se skřípěním otevírají a do nich se sune autobus. Na čelním skle má ceduli: Zájezd. Vrata se za ním zavřou. Vozidlo stojí před dalšími těžkými vraty. Nikdo nevystupuje. Zato nastoupí vězeňský strážný s ohromnými složkami papíru a kontroluje počet osob v autobuse. Souhlasí.

Otevírají se druhá vrata a vozidlo vjíždí na prostorný dvůr. Zastavuje se u barokních vrat kostela. Jako první sbíhá z vozidla německý ovčák a táhne svého pána – příslušníka sboru bezpečnosti vyzbrojeného samopalem. Pak sestupuje do sněhové břečky asi třicítka vězňů, nakonec opět sbíhá pes a za ním muž se samopalem.

Četa vězňů čeká v chatrné obuvi nasáklé vodou z tajícího sněhu na věci další. Jeden z nich, stojící vedle mě zoufale špitne při pohledu na smutný dvůr: „Tak tady asi zemřu.“

V tom se u postranního zamřížovaného vchodu objeví na chvíli malá postava muže: svírá železo mříží a snaží se co nejdále prostrčit hlavu, aby zahlédl, kdo to přijel. Muž však vzápětí zmizí. Tamtamy fungují i mezi jednotlivými vězeními, nejen ve věznicích samostatných. I odsouzený Josef

Bárta se dozvěděl o transportu, ve kterém prý mají být nějací spolubratři františkáni a dokonce i přírůstek. Zajásal. Bratři nespí, dokonce mají dorost.

To přiskočení ke mříži, jeho netrpělivost, měla neblahé následky. Byl za ni kázeňsky potrestán jedním týdnem temnice – tak zvané korekce.

Odpolední směna byla nastoupena k odchodu na dílnu. Trojřad nastoupit! Bachař přepočítává vězně. Spletl se a znovu počítá. Konečně souhlasí. A tu se někdo odváží vyběhnout z řady a běží ke katru. „Bárto zpět. To si zodpovíte u náčelníka!“

Již několik roků jsem si přál poznat Baptistu, křestním jménem Josefa Bárta, řeholním Jana Křtitele, přezdívkou Baptistu. Bylo mi dopřáno s ním tři měsíce bydlet na cele, pracovat v dílně, slyšet jeho přednášky, účastnit se tajně slavených mší svatých.

Baptista – to byl pojem v celé věznici. Spolehlivý, odvážný až drzý bojovník.

Navštívil ho při práci poručík jménem Protiva. Baptista, soustředěný na broušení ověšků na lustry zvané hrušky, mu mezi řečí povídá: „Pane poručíku, až vás budou jednou věšet, budu to já, možná jediný, kdo se vás zastane.“ Ta drzost!

9. května 1962 vyhlásil prezident amnestii. Na P. Bárta se ovšem nevztahovala, protože „nejevil známky polepšení“.

Potkali jsme se na chodbě. Jeho právě odváděla patrola z korekce za další zločin: polohlasně ironicky komentoval uprostřed nastoupeného útvaru pokleslý projev velitele věznice. Někdo ho „bonznul“. Stačil jsem jen špitnout: amnestie.

Takový byl Pater Jan Křtitel Bárta – Baptista.

Antonín

Převzato z časopisu „Obrázek libereckých farností“ 2. 12. 2007

Modlitba sv. Terezie z Lisieux za kněze

*Ježíši Kriste, věčný veleknězi,
zachovej své kněze
v ochraně svého Nejsvětějšího Srdce,
kde jim nikdo nemůže škodit.
Zachovej bez poskvrny jejich pomazané
ruce,
které se každý den dotýkají Tvého
Svatého Těla.
Ochraň jejich rty, zčervenálé Tvou
drahocennou krví.
Zachraň čisté a netknuté světem
jejich srdce,
které nese pečet' Tvého slavného kněžství.
Dej jim růst v lásce a věrnosti
k Tobě
a ochraň je před nákazou světa.
Dej jim spolu s mocí proměňovat
chléb a víno také moc proměňovat
srdce.
Požehnej jejich práci hojným ovocem
a daruj jim jednu korunu
věčného života. Amen.*

Je třeba se modlit hodně za kněze, protože ti jsou vystaveni větším útokům satana

Zvon po páte

„Umlčený zvon“, román Karla Dachovského z doby komunistického omámení/pomatení a původně napsaný v letech 1985–86, vychází v nakladatelství Řád po páte. V předmluvě sám autor uvádí obavy svých přátel, že tematika je už pasé, a že už nikoho nebude osud řádového bratra františkána zajímat. Je jistě pravdou, že doba komunistického temna u nás byla světově překryta utrpeními celých národů i náboženských skupin.

„Nehas co tě nepálí“, doporučuje české přísloví, ale reverenda Dachovského zřejmě stále udivují a jítří děje okolo kdysi řádového bratra Jana Baptisty Bárty, jak byl překřtěn Josef Bárta u františkánů. Možná, že ho přitahuje postava sama samotná, která odvahou, svým osobním dynamismem a úpěnlivou pílí práce na lánech učení Ježíše není nepodobná nátuře Dachovského.

Životní příběh Jana Bárty, rebelanta pro Krista ve františkánské kutně, je jistě zajímavý. Život píše romány, jak všichni zakoušíme. U Bárty, přetlumočeného Dachovským, je ale škoda, že nejde o zachycení hlubší autenticity dějů s přesnými jmény, místy i časy událostí. Nebo hrozí ještě po letech nebezpečí pro hlavní aktéry? Jak to, že se současník a protagonista Dachovský nepokusil o životopis? Autenticita nám vyvstává jen v některých částech knihy, jako je například u předložení pastýřského listu kardinála Josefa Berana zde dne 15. června 1949 veřejnosti. Byla to vlastně rukavice hozená komunistům do tváře. A tedy pro děje knihy událost kardinální.

V knize, dle neurčitého vyjádření jiných, veřejné čtení listu sám kardinál odvolal. Odvolal? A to je právě informační nedostatek. Kniha neříká, nepotvrzuje, nevyvrací. Jsme ve vzduchoprázdnu. Chybí nám žulové skutečnosti, právě tam, odkud se odvíjí drama perzekuce jak církve, tak františkánů, i Bárty samotného. Vždyť Jan ještě s jedním spolubratrem byl řádem vyslán k „farářům v okolí“, aby list z kazatelen zveřejnili.

Trochu mi událost připomíná odvahu mého exilového přítele Milo Komínka, kdy on, jako kapitán Miko, zahájil v roce 1948 proti komunistům partizánský boj s puškou v ruce.

Ač je samotným Dachovským v úvodu dvakrát zdůrazněno, že jeho vyprávění je román, touha po přesnosti faktu mne donutila nahlédnout do „Velké mše“, poměrně rozsáhlého životopisu kardinála Berana (vydala Křesťanská akademie v Římě roku 1970 – autor není uveden).

Dachovským prezentovaný pastýřský list Beranův není ve „Velké mši“ ani zmíněn, natož pak uveden v plném znění v přílohách, což zvědavého čtenáře uvádí v neurčitost. Proč se tak nestalo, kde je pravda? Nebo zde jde o pastýřský list jiného biskupa (biskupa Trochty)? Jak tuto klíčovou událost z Umlčeného zvonu posuzovat? Zde bychom zcela určitě viděli rádi prohloubení, oproti dřívějším vydáním. Náznak či lakonický výraz může být zajímavý u básně, ale je jistě na škodu tomuto Dachovského dílu, katolické

skutečnosti éry, i aféry s pastýřským listem samotné, byť by šlo jen o román. Ani v detektivce nemáme rádi bílá místa.

Nejsilnějšími dojmy na nás bezesporu působí část knihy „Umlčený zvon“ popisující příběhy internovaného Bárty, a vše, co se v komunistickém vězení okolo něho dělo. To je vyprávění plynulé a tolik výmluvné. Popis doslova kontrastuje s ostatními letnými obrazy, „úsečkovitými“ kapitolami knihy. Je to snad tím, že jde o přepis (či rovnou zápis?) přímého vyprávění františkána Bárty, kdy s ním Dachovský (v letech 1974–79) pracoval v „církevních katakombách“?

Možná

Strohost, odsekávání, „úsečkovitost“ podání drobných kapitol nám připomíná techniku Dachovského básní, tam syroba má své místo. Takhle psaná „básnická prosa“ ale může být náročná pro dobu jak je naše, a dnešního čtenáře vůbec.

Knihy na mne působí dojmem, že jde spíše o román o katolickém náboženství ve speciální situaci persekuce, a víře reprezentované jedním z oddaných františkánů. Kniha zcela otevřeně, i když možná nechtěně, doznává ideál křesťanského mučednictví. Je mučednictví pro nás dnes zajímavé, či dokonce přitažlivé a užitečné?

Po přečtení se nám vyrojí plno podobných otázek a tedy soudím, že by kniha měla být povinnou četbou pro každého budoucího klerika či adepta/adeptku řehole.

Postavili jste se někdy dovnitř skutečného zvonu?

Mně se zdálo, když jsem kdysi dávno stál ve Svatovítské věži vedle srdce mohutného bronzu Zikmunda, že zvonovina vydává šelesty dávných dějů. I vlny vzduchu, vítr může zvony lehce rozechvívát, není tedy existence zvonů nadarmo.

U Jana Baptisty Bárty jde ale o ryzí člověčinu. Jakkoliv cholerického, jakkoliv nerozvážného, i moderní technologii okouzleného člověka, který na vzdor své náboženské orientaci si přál umřít za volantem! Je bosonohé františkánství pasé?

V tom jsou rozpory dnešní doby, a tedy i osobností.

Milan Křesadlo, Londýn, 11. 1. 2008

Neumlčený zvon – recenze

Jsou knihy, jež se horko těžko dočkají jediného vydání – a záhy zaniknou. Jsou ale i romány, vydávající se na svou pouť opakovaně. Popáté již vychází román téměř ze současnosti Karla Dachovského Umlčený zvon o životě Jana Baptisty Barty, rodáka z Příbrami, který ze všech českých kněží strávil nejvíce let, téměř třetinu svého života, v komunistických lágrech a vězeních.

Příběh řeholníka Jana si na nic nehraje; je prostý, tragický i tragicky vznešený. Je prodchnut pochopením pro lidské poklesky, marnivost i nedokonalost, je prostoupen vírou v Boha i pravdou; nemohla vzniknout jen tak sama od sebe, ale musela být prožita až do morku kostí, až do slov vracejících se v modlitbách i v běžné řeči. Životní cesta jednoho z našich největších františkánů, jež pod svým hábitem skrývá chudobu i nesmírné bohatství ducha, vedla po krkolomných stezkách, kudy se vydají jen nemnozí, je dodnes ve svém evokujícím dosahu trnitá i neklidná, čtenář je strhujícím vyprávěním zcela pohlcen, vtažen do děje. Tím to však nekončí! Mravní síla Jana, který v závěru touží stát se poustevníkem na Šumavě, dává tušit, že víru v dobro nelze zlomit ani na neslavně známém Mírově, kam se dostávají jen ti nejtěžší zločinci, nepřátelé státu.

Je hrozné pomýšlení, že v padesátých letech minulého století rozdělili komunisté společnost na dva nesmiřitelné tábory – na budovatele socialismu a na jeho oponenty, kterým předhazovali vymyšlená i nelogická obvinění. Právě možná v této době vykryštovala nejméně devítihlavá saň, jež měla ponížit a navždy umlčet hlasy volající po svobodě a pravdě. Sami estébáci přiznávali, že řeholní vzdělanec Bárta by raději za své františkánství zemřel, než by zradil a odvolal svá kázání. Nabízí se paralela s Mistrem Janem Husem. Ani ta není dnes mnohým pochuti.

Autor Ing. a kněz Karel Dachovský měl nesmírné štěstí strávit v blízkosti dnes už slavné románové postavy několik let. První vydání se objevilo před dvaadvaceti roky; dnes, jak sděluje romanopisec i básník mnoha poetických sbírek, je poselství Umlčeného zvonu neustále aktuální, neboť nás nutí, byť je tu a tam značně bolestivé, zamýšlet se nad svým žebříčkem hodnot. Zvon, je-li odlit z té nejlepší zvonoviny, zní ještě dlouho potom, co se přestane chvět; touhou po životě v pravdě také neumlčí státní bezpečnostní aparát, lidská pochybení ani bachaři či věznitelé v soudcovských talárech.

Jsem přesvědčen, že tato velmi čtivá a dodnes nanejvýš zajímavá kniha, zaujímá v české současné literatuře přední místo. Svým poselstvím i odvahou. Obojího, jak se zdá, se nám v nynějším uspěchaném světě bytostně nedostává.

Vladimír Stibor, 6. prosince 2007

Svatý Prokop

Karel Dachovský

*Masivní šperk nebo had
v základech Vyšehradu?
Rozhodně ostatky světců
v oltářních kamenech.
Nebylo cosi ryzího.
Malý Řím na Šemíkově vršku.
Znesvěcen a zbořen husity.
Spravedlivá oprátka Lipan.
Ale to bychom předbíhali.*

*Krásné chrámy na pohled.
Ale ty vztahy mezi lidmi!
Harmonie je něco vzácného.
Proč odešel
od zaběhnutého a osvědčeného?
Ani jedna freska
v jeskyni nad Sázavou.
Velké a purpurové srdce tluče.
Medová sladkost.
Nemohli ho zanechat v samotě.
Je to jako výhra v ruletě.
Ta pravděpodobnost,
že dobro neodkvete naprázdno
jako padesátiletá lípa.*

*Stavěl kláštery v podzimu života
svatý Prokop.*

*Dobro nemusí být
palmou v oáze.*

*Co je však podivuhodného,
že oral brázdu jeden z ďáblíků
zkrocený světcem.*

*Co mohlo vyrůst
na takovém poli?*

*Co poroste na naší brázdě,
až tu nebudeme?*

Sklízet se dá až na věčnosti.

Srpen

Karel Dachovský

Vstávám. Je srpen.

*Kosi a malí ptáčky
už nezpívají v korunách
vzrostlých stromů.*

*Ten zpěv je jakási vzpomínka
na minulost – plné džbány radosti,
jehličky bolesti a neexistující hříchy
po zpovědi.*

*Cítím hučení transformátoru,
kde na dveřích by měla být
cedulka s pirátskou lebkou a hnáty.*

To hučení je jasné,

ale povězte mi,

jak mít jistotu

o své milosti posvěcující,

o přátelství s Bohem.

*Jak mohl Bůh připustit
toho popírače, smrditou bytost
škrťící kněze v noci,*

*kdy se chystá kajícíník
100 kilometrů daleko
vykonat svou životní zpověď?*

*Ale jděme dál.
Ubohý Jaroslav Seifert
se třicet let před smrtí
belhal o francouzských holích.
Prý se dostal až k šípkovému keři
u retranslační stanice
na Petříně.
Do chrámu s hrobem
svatého Norberta však nevstoupil.
Také hlídal pohanské vody Vltavy,
kolem nichž po nábřeží
procházely studentky AMU
ke koncertu Milana Munclingera.
Asi tam zazněl Braniborský koncert.*

*Nevím, proč si Ivan Slavík myslel,
že vidím jasněji oparné anděly
než lýtka procházejících žen.
Zachovávám celibát,
ale je mi blíž seifertovština
než girlandy slov
pocházejících snad z nebe
a jakési hlubiny
na pomezí nepředstavitelné velikosti Boha,
jak to viděl svatý Jan z Kříže.*

*Seifert se tak vysoko nedostal.
Spíše satyr uprostřed zahrady
s tryskající fontánou
a aerosolovým popraškem
padajícím na anglický trávník.*

*Ale těch jeho třicet let nedobrovolně kajících
skoro jako v domečku kartuziánského mnicha.
Navíc ta děsná rána
vlekoucí se jako písek
v přesýpacích hodinách.
Ještě nebyla nejhorší
ta požívačnost jeho mládí.
Dnes ataky videa a televize,
nudistické pláže a heroin,
s chechtající se rozšklebenou
kozlí bradou d'ábla.
Takovou poezii neznal.*

*Probral jsem se z nočního snu.
Je ráno, srpen.
Potuloval jsem se kdesi
po rue du Bac,
spal jsem s bezdomovci
na budkách s topením
nad stanicí pařížského metra.
Měl jsem ještě vidět
zámky na Loire,
krásné jako lilie
na královské vlajce.
Sen je děsné nebytí,
kdy srdce tepe,
ale mysl se nemůže modlit
angelus jitřního zvonu.
Poezie snu až ráno,
kdy rolník vykročí na pole,
ale básník natahuje struny
svých básnických houslí
a čeká jako rybář,
snad to nebude jenom úhoř
z vltavského bahna.*

*Už jsem příliš těžký a zdecimovaný,
abych se vydal na pouť k Pyrenejím.*

*Ale beatnikem jsem trochu byl.
Zvláště ta cesta stopem
po Anglii a Walesu.
Byl jsem dost čistým mladíkem,
zvláště proto, že jsem si v duchu
opakoval slova svých prvních básní
v úžíně silnice z Glousteru
a byl jsem rozechvělý
po noci v ruinách benediktinské katedrály
tam někde u Llangollenu.
Ale vlastní víno Welšani nemají,
jen holé kopce.*

*Nevím, jestli se někdo za mě modlil.
Snad matka.
Ale teď mnoho sepjatých rukou -
i tam na pobřeží klarisky,
jednou jsem jim kázal.
Ačkoliv jsou stále zavřené,
vědí dost.
I o kněžích, na než má spadeno
ten Popírač, ujídač zla.*

*Maria, ty budeš tam
u Posledního soudu
jediný správný člověk.
A tak mě neopust' a drž pevně
tak jako se Václav držel kruhu
na dveřích chrámu v Boleslavi.
Ave.*

Praha stověžatá

Zdeněk Volejník

*Na špičkách
kostelních věží
rozzářilo slunce
zlatý růženec*

Z Deníku pro dvě řádky

Hubert Kindl

*Nad střechami města v posvátném ránu vždy v neděli,
když všichni spí, brzy za svítání tančím s anděly.*

*Tanec je darem od Boha v života bídě.
Otočím piruetu, skončím v attitudě...*

*Den co den, každé ráno se rodím z popela s nejhlubším přesvědčením,
než přijde soumrak, stane se zázrak, uniknu, svůj osud navždy změní.*

*Úsměvy jsou němé vzkazy a tajemná vyznání.
Takový jim určil Bůh význam, smysl a poslání.*

*... Objevme jedno místo v spleťtém uzlu životních drah,
kde čeká nás se svým poselstvím Johann Sebastian Bach.*

*Rytíři, chcete se zúčastnit jezdeckého turnaje?
Vyplňte rodné číslo a všechny osobní údaje!*

*Skáču křídového panáka na chodníku.
Že se ten pán zbláznil? – Uhni mi uličníku!*

*Nesmím se ohlížet, už z pohádek to vím.
Pod lidskou zlobou ochrnu a zkamením.*

*Masky na tvářích kolemjdoucích chodců v podivném zdějším světě.
A vy bez masky? Jste tu domácí – nebo také na výletě?*

*Přijď, vlídná noci, ať tma skryje mé viny.
Prosím tě za všechny marnotratné syny!*

*Životodárné slunce ozónovou dírou
tak štědře nás obdarovává plnou mírou...*

*Příznačné symptomy naší podivně nemocné doby –
vykrádané kostely, na hřbitovech ničené hroby...*

*Jaderná síla stala se tou nejstrašnější zbraní.
Sbohem, svatý Jiří, předem jsi prohrál boj se saní...*

*Tvé oslátko je připravené, Pane!
Co dál se má stát, ať se tedy stane...*

*V labyrintu se nacházíme, vím, že se nepletu,
když světlíme neděli blouděním v supermarketu.*

Haiku

Zdenka Líbalová

...

*Dej mi dar víry
a já ti budu sloužit
celý svůj život*

...

*Svým lidským bratřím
o tobě budu zpívat
Pane Ježíši*

...

*Svou láskou zapal
duše všech věrných dětí
a dej jim věčnost*

Villonela 7

Milan Křesadlo

*Lidská netečnosti
na dláždění
na dláždění i v kompotech
ve vlně dokonalých svetřů
i na botech
netečnosti u sklenice piva
netečnosti ze všeho nejvíce
k vlastnímu neštěstí
pro tebe zbudou
lidem jen slzy
jsi jako lež
stejnou neřestí*

Osmnáct řádků

Janu Skácelovi

Břetislav Kotyza

*Co víc může si přát
básník
do bronzu odléván
kapkami do vody
a veršem, kaluží
capají děti, třísní holubi
Co přeje si
muž s berlemi
gravitací těla svého
čtyřnohý pták nevzlétne
náměstím Svobody*

*Co můžu si přát
spřízněný s dětmi, holuby
básníkem Janem z Brna
záměnou sebe s kýmkoliv
Osmnáct řádků vráceno kašně
penízkem přes rameno
mincí do vody*

Pět hodin

Břetislav Kotyza

*Pět hodin cesty letadlem
Je to dnes daleko
anebo blízko?
Právě tak daleko
ve své zvědavosti
pozoruji z okna na hotelu
ženu
v domě přes ulici
(Promiňte, jsem nezvaný host)
Jak smaží cibulku na oleji...*

*Pět hodin cesty letadlem
v hotelu Urart, v Jerevanu
a já čekám na zvolání
své mámy
– umýt si ruce
a ke stolu
darebníci –*

Zpověď

(Obraz Pavla Kabeláče)

Eliška Fuxová

Před chrámem stála rozpačitě.

Komu se svěřit? Komu to říci?

Kněz možná čeká v zpovědnici.

Jsem vinna. Zabila jsem dítě.

Nechci na to vzpomenout, už nechci

vždyť ani ještě nedýchalo

ručky však ke mně vztahovalo

ale já – matka – zabila jsem přeci

Chrámové dveře se jí otvírají

šla k soše svaté Terezie

„Vid', že mé dítě ještě žije

u tebe, Terezičko, v ráji“

A Terezička smutně hledí

na ženu modrýma očima

„Tvá duše těžké hříchy má“

jako by řekla v odpovědi

„Kolik máš lásky nevydané

tu musíš rozdat mezi děti

Bůh umí hříchy odpouštět

však skvrna na duši zůstane“

Tak sama z chrámu vycházela

a doma objímá své syny

Přece však tají to před nimi

že ještě jedno dítě měla

Česko

Michal Krátký

*Zem českou
pro její krásy
jsem si oblíbil
na věčné časy*

*Oblíbil jsem si
tu zemi celou
neb mocnou je nabita
životodárnou silou*

*Ústředním centrem jejím
město Praha je
které českým krajům
majestátně kraluje*

*Ať z kterékoli strany
v ně přijíždíte
máte pocit že
na orchidej hledíte*

*Ano tak je toto
město krásné
hluboce jímavé
poeticky vznosné*

*A ať z něj odjíždíte
do kteréhokoli směru
objevíte končiny
plné barev a tvarů*

*Budete mít
co objevovat stále
velice napjatě
pro všechny chvíle*

Ať už jakýkoli

*bude váš cíl
uvidíte nádherný
světa díl*

*Proto přátelé
nijak neváhejte
a do Česka
radostně zavítejte*

*Čekáme na Vás
s chlebem a solí
a věřte že budete
nám velmi milí*

Kostky jsou vrženy

Theofil Halama

*Má každý z nás
kteří jsme tvrdě rostli
své dětství někde
v pozůstalostech*

*odřené hračky
první dovednosti
jak v kabátě je zašit*

první steh

*Dnes našel jsem nůž
pilku*

*a pár kostek
Ty vyrobil jsem
pro vysokou hru*

Někdo by řekl

Staví na hloupostech

*Já na ty krychle
sázím však už posté
a nepřestanu*

A HŘE NEUHNĚ

Bez názvu

Josef Menšík

až dnes

láska

*vrátí se do snů
které k ránu mívám*

*budu se usmívat
snad se i rozezpívám
neboť mezi květy
spatřím tvá ústa oči
splývám nekonečné světy*

*a slza co slétla po dráze
světla*

*v růžích se zhlédla
o trn se zranila*

*zbledla
přesladká
skanula...*

Zahojení

Janka Procházková

Nemít a neztrácet –

ztratit a nenalézt...

A tichým odevzdáním

spočinout

v zapomnění.

S úsměvem

pohladit bolest

a výčitku

přikrýt záclonou řas.

To v odlesku zašlé slávy

třpytí se duha nadějí

a

zítřek stvoří novou báseň.

Jerzy Oszelda – nar. 13. dubna 1950 v Těšíně. Básník a publicista. Studoval Pedagogiku kulturně-osvětové práce na Slezské univerzitě v Katovicích – Pobočka v Těšíně. Angažuje se v ekologickém hnutí a v aktivitách probouzejících vědomí lidského potenciálu (hlavně v tradici tibetského buddhismu, šamanismu a křesťanské mystiky. Svou tvorbu uveřejnil mj. V časopisech Rosynant, Smok Wadźry, Droga zen, Wolny Tibet, Dzikie Życie, Tawacina, Zielone Brygady, v regionálním tisku a časopisech polské národnostní menšiny v ČR Głos Ludu, Kalendarz Śląski.

Vydal sbírky básní *Modlitwa do drzewa* (Kraków 1994) a *Źródło* (Cieszyn 1999), kterou věnoval tořičku jednohlíznému (lat. *Herminium monorchis*; jde o vzácnou drobnou vstavačovitou orchidej, kterou lze nalézt i u nás v Pošumaví či Bílých Karpatech), v evropském rozměru výjimečné rostlině, momentálně ohroženou záměrem místních orgánů, jež plánují stavbu obchvatu Augustova přírodně cenným údolím řeky Rospudy. Sbírka je dedikována všem místům na zemi volajícím o pomoc. V roce 1999 vydal soubor krátkých básnických forem *Lekki dotyk* (chystá se překlad do češtiny). V rukopisu se nacházejí básně ilustrující autorův vztah ke křesťanství *Ptaki na niebie*, kbuddhismu *Pustka na dłoni* a *Wiersze o młiości, śmierci i przemijaniu*.

J. Oszelda se inspiroval také dílem svého otce *Władysława* – „Klubem Propozycji“ a založil originální formu popularizace vědy „Akademia Umysłu“. V roce 2002 spolu se svými přáteli založil v Těšíně klub přátel umění „Poethicon“, který od počátku své existence spolupracuje s mladými básníky z českého Těšínska sdruženými kolem internetového časopisu Písmák. V rámci činnosti „Poethiconu“ J. Oszelda organizuje umělecký recitál „Pieśni dla ziemi – Źródło“, na němž se podílí jako spoluautor Mariusz Śniegulski (skladba, kytara, zpěv), v němž se objevují zhudebněné verše J. Oszeldy ze sbírky *Źródło*. Spolupracuje s vydavatelstvím Nauczyciele – Nauczycielom, kde ve sborníku *Dziecko w świecie współdziałania* uveřejnil stať *Sztuka współbycia z naturą kluczem do harmonijnego współdziałania*. Spolu s dalšími autory organizuje umělecko-vzdělávací setkání představující témata jednotlivých sborníků, mj. *Dítě ve světě fantazie, hudby, hodnot, her*.

Libor Martínek

Jerzdy Oszelda

*velký strome
který jsi s velkým hřmotem
padl pokácen větrem
když ztrouchniví tvé tělo
a shnijí poslední listy
rozplyneš se v živém tichu
zeleného nebe
a tvá přirozená smrt potěší
všechna lesní stvoření
a v tom nábožném klidu
pronikavý šum
staré borovice
„od náhlého úderu sekery
uchovej nás Pane!“*

Píseň smrti která milovala život

Januszi Korbelovi za trpělivost podobnou stromu

*dub má velké množství
listnatých tváří
které se mění
v každé roční období
během okamžiku
při každém pohybu
větru
doteku prachu
kapek rosy
a deště
dub nejpěkněji přemýšlí
o slunci, měsíci
za svítání
i za soumraku
můžeš ho obdivovat
když oheň stravuje
jeho tělo
jen nemnohým se povedlo
uslyšet
dubovou píseň o smrti
která milovala
život*

Ze sbírky Źródło (Pramen), Cieszyn 1999, přeložil Libor Martinek

Předotázky

Vladimír Stibor

*Jsi básník?
vyzvídala smrt.
Ne, jenom nosič beznohých.*

*Proč se potom zaplétáš
se slovy?
Nemůžeš jinak,
nebo roznášíš čaj
uprostřed modlitby?*

Křeslo pro básnířku Karlu Erbovou

Básnířka Karla Erbová se narodila na konci dubna roku 1933 v Plzni, od roku 1984 žije v Praze. Během svého života vydala úctyhodných osmnáct básnických sbírek, má za sebou několik bibliofilii, z roku 1992 pochází její prozaická práce Kalendář plzeňský 2003. Básnířka napsala libreto k opeře Anežka česká s hudbou dr. Leona Juřici. Nelze zapomenout ani vydávání samizdatové edice Strom ve dvaceti výtiscích, kde celkově vyšlo 19 svazčků poezie a drobných próz, ale vydávání bylo ukončeno z nedostatku finančních prostředků. K. Erbová je nositelkou Ceny města Plzně za celoživotní dílo z roku 1995, držitelkou Ceny Jana Zahradníčka z roku 1999 a dvou ocenění Cena Bohumila Polana za rok 2002 a 2005. Právě oceněné knížky „Liánový most“ a „Vasquezův jestřáb“ jsou jejím, mohu-li to tak nazvat, erbovním dílem, v němž se nachází její nejryzejší básně, jež nás přesahují jako poezie samotná, nečekaným setkáním s krásou. Ta jediná po nás zůstane.

1. Lze vstoupit z Knihy Job přímo do Knihy Kazatel? Já vím, je to hodně drsný úvod.

Dost dobře otázce nerozumím. Knihu Job nemám zrovna v lásce, odevzdání se do čehokoli, co se hrne na moji hlavu, a nic nekonat proti tomu, opravdu není můj šálek čaje. Kniha Kazatel pak je postavena na tom, že vše je mamost. Ani to není moje parketa. Jsem člověk, který ví, že se musí starat, být aktivní, bránit se nespravedlnostem, nečekat na jakoukoli pomoc, protože pak je velmi zklamán. Řídím se heslem, že nejprve se musím pokusit o to, co je v mých silách. Nepodaří-li se změnit stav věcí přes všechnu moji snahu, nepřijímám to s radostí, ale s vědomím, že jsem učinila všem, co jsem mohla.

2. Básník se nesmí bát nacházet neustále nová slova. Nezavání to dobrodružstvím? A někdy i zklamáním, že svět není zcela podle našich představ?

To jsou dvě otázky. Ta první se týká krásného dobrodružství, jímž je práce se slovem. To je úchvatné, nikdy nekončící a pro tvůrčího člověka vlastně nezbytné. Každý den znovu a znovu žasnu nad nádherou české řeči. Co všechno jí lze vyjádřit, v jak jemných odstínech, jak si lze s ní hrát a neustále se učit. Učí-li se člověk další jazyk, žasne opět, jaké krásy se objevují v něm, jak i ten je poetický, ale jinak než naše mateřština. Mne to objevování velice baví, doslova si hraji.

Zklamání z toho, že svět není zcela podle našich představ, je z jiného šuplíčku. Tady jde o to, co z něj udělal a každým svým činem dělá člověk, to je naše práce, naše provinění, naše zodpovědnost. Ano, jsem společností velmi zklamaná, neboť jsem doufala, že své místo dostanou hodnoty, jako je čest, slušnost, solidárnost, že vzdělanost, kulturnost, kvalita vnitřního života budou mít nějakou cenu – ale ona se řítí po hlavě do sprostot, lehkovážnosti, nesolidnosti, podrazáctví, zlodějiny – ale to je věcí spíše politickou, poezie je podstatně solidnější záležitost.

3. Po čem dychtí vaše literární srdce?

Po tom, abych měla vždycky dost sil si uvědomit, zda to, co jsem napsala, je dobré, nebo ne, a uměla včas odejít. Po tom, aby někteří kritici při posuzování práce těch, které neznají, nic o nich nevědí, jen si občas něco někde přečetli, si dali tu práci, aby se snažili pochopit, proč autor je takový či onaký, ale ne podle svých představ. Připadají mi jako kovbojové – kolty prokatě nízko a pálí kolem sebe, aniž vědí, co zabíjejí. Nebo si tím léčí mindráky? Pak by to bylo ovšem s českou literární kritikou moc špatné.

4. Jste nositelkou Ceny Jana Zahradníčka a letos i Ceny Bohumila Polana. Čím je to vykoupeno?

(Mezi námi děvčaty: jsem nositelkou dvou cen Bohumila Polana a rovněž Ceny města Plzeň za životní dílo.)

Prací, prací a zase prací. A docela obyčejnou lidskou bolestí a trápením.

5. Kdo z českých básníků byl, a samozřejmě dodnes také je, vám nejvíce blízký?

Vladimír Holan, Ivan Diviš, Karel Šiktanc, Jan Skácel. Ze zahraničních Francois Villon a Robinson Jeffers.

6. Říká se, že žádný se svým hmotným bohatstvím do nebe nevejde. Dalo by se také říci, ani v sebehonosnějším zámku spisovatelů, např. svého času na Dobříši, nic převratného nevznikne?

To přece záleží na kvalitě autora. Prostředí až tak velkou roli nehraje. Ale společnost by se měla stydět za to, že řadu básníků (především) nechává žít na hranici existenčního minima (neplatí se honoráře, na vydání knihy si musí sehnat finance atd.). Netřeba žít v přepychu, ale důstojně ano. A staří autoři by si zasloužili důstojně dožít své dny bez nedostatku, bez pocitu, že jsou někomu na obtíž, že už by tu vlastně neměli být. Nebo snad například děvenky na E 55, které mají výdělky poněkud vyšší, zloději, podvodníci atd. Přinášejí společnosti víc než básník?

7. Kdybyste si chtěla jen tak s někým od srdce popovídat, koho byste pozvala na šálek kávy nebo něčeho ostřejšího?

Svého bratra.

8. Neměl by stát lovcům motýlů a básníkům vyměřit daň z luxusu?

Ale ano, ať ji vyměří. Dokáže tím, že si tu větev pod sebou už docela solidně podřezal, jestliže krása a umění mají nést punc něčeho, co nemusí mít, zatímco auto, mobil, plazmový televizor a dovolenou na Bahamách ano.

9. Sliboval jsem si, že se k roku 1968 nebudu vracet. Ale čím dál častěji a s větší neodkladností mě pronásledují otázky, kolik bylo spisovatelů, kteří jako Jan Drda dokázali říci: „Ani skývu chleba, ani hlt vody okupantům.“

Ale ano, řekla to řada autorů, ale teprve dalších 20 let ukázalo, jak to kdo myslel vážně a jak dokázal nést důsledky odmítnutí okupace. Statečných nikdy nebylo v dějinách přespříliš, ale byli. A jsou. A nemluví se o tom.

Já jsem na zmínky o oné době trochu alergická, a to z prvních let po „sametu“, kdy věhlasná autorka, která za totality byla velice angažovaná, publikovala, až se za ní prášilo, jezdila do zahraničí na spisovatelské festivaly atd., dokonce občas chodívala v uniformě milice (to byla hloupá frajeřina, kterou se chtěla učinit zajímavou), pak prohlašovala, jak ona trpěla, jak byla pronásledovaná. Tehdy (bylo to na jedné z prvních výročních schůzí Obce spisovatelů) jsem prohlásila před přáteli: Jestli někdy řeknu něco o tom, jak jsem byla postižena já, máte právo mi dát přes hubu!

10. V prognostickém ústavu by nám hned sdělili, jak to bude vypadat za pár let s českou literaturou, nejenom s poezií, vždyť stačí vytočit jen tu správnou telefonní linku. Ale me by zajímalo, jak se na to díváte vy osobně?

To záleží na nás samých. Budou-li nám posty a pocty milejší než kvalita života, dopadne to špatně. Jen my sami si zvolíme, chceme-li mít, nebo být. Sami za svůj život odpovídáme.

11. Proč se dnes v Čechách traduje, že kacíři mají skončit na hranici? Možná i ti největší světci musí projít zkouškou ohněm.

Nevím, jestli se to traduje, já to neslyšela. Cožpak nelze žít snášenlivě, slušně, s úctou k druhému a jeho názoru? A to nemyslím jen Čechy, ale celý svět. Vždycky ti, kteří se nějak vymykali, byli pronásledováni, protože těch průměrných, nesnášenlivých, netolerantních a nechápajících je vždy podstatně více. A je tak snadné jich zneužít... Ale utěšovat své svědomíčko tím, že je třeba, aby člověk prošel zkouškou ohněm, je hodně pohodlná postel. A nebezpečná pro okolí.

12. Nemohu se nezeptat, s kterými českými literáty vás pojilo pouto přátelství?

Skutečná přátelství, nejen známost? Pak jen s Augustinem Skýpalou a Josefem Hrubým.

13. Krajiny poezie se nezřídka podobají náhorním lidským planinám, kde toho moc neroste; sem tam nějaký ten popínavý keř nebo borovice limba. Pokusí-li se člověk právě v oněch místech napřímit, nesmete jej vítr?

Nesouhlasím s tím, že krajiny poezie jsou holožiry. Naopak, je to velice krásná, bohatá, překypující krajina. Že se básník – ale i nebásník – občas ocitne v situaci, kdy napřímit se je skoro o život? Ano, a někdy je to tuze těžké, někdy je to úraz na celý život. Ale i z toho roste poezie. Nebo někdy právě z toho. Víte, kde se nejkrásněji zdvihne hlava, kde člověk vstává z kolenou? Na plzeňském náměstí. I kdybyste byl kdovíjak životem zdeptán, tady musíte hezky vysoko zdvihnout hlavu, chcete-li dohlédnout špičky věže chrámu svatého Bartoloměje. Pro mne je to nejkrásnější místo světa právě z tohoto důvodu.

14. Určitě jsem se zapomněl na to nejdůležitější zeptat...

Nejdůležitější pro vás, čtenáře či pro mne? To víte, že ano...

A to je dobře.

Děkuji srdečně za rozhovor.

V Praze dne 10. 2. 2007

Vladimír Stibor

Ř Á D

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
INFORMACE Z CÍRKVE
KATOLICKÁ LITERATURA

3/2008

*„Zmoci se na odpor znamená vystoupit
svobodně na obranu stáda proti mocnostem
světa.“*

(sv. Řehoř Veliký)

Vydává: Řád

P. ing. Karel Dachovský, šéfredaktor

Sarajevská 13

120 00 Praha 2

ISSN 1802-3177

Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod č. MK ČR E 17216

Číslo účtu nakladatelství Řád: 80367389/0800

Milí přátelé,

letos jsem Vám poslal tři čísla časopisu *Řád*, jak jsem slíbil. Příští rok vydám opět tři čísla. Je čas si znovu předplatit na příští rok, výše předplatného je dobrovolná. Někteří z Vás už mají předplaceno. Můj distributor přikládá složenku ke každé zásilce. Je také možno uhradit přímo na můj účet.

Řád vychází už 14 let, nenechte ho padnout. Jde tu zejména o tematiku ochrany nenarozeného života. Vydal jsem publikace s touto tematikou:

Interrupce – ano, nebo ne (11 500 exemplářů ve 3 vydáních), *Sedm statečných bojovníků proti interrupcím* (2 000 výtisků), *P. Paul Marx, OSB* (1 200 výtisků – životopis nejznámějšího bojovníka za život), *Svatá Gianna Beretta Molla* (1 700 výtisků). Bylo vydáno celkem 50 400 exemplářů časopisu *Řád* za 14 let.

V *Řádu* jsou i informace z Církve, které jinde nenajdete, sbíráme je z dvaceti zahraničních časopisů.

Vím, že většina lidí poezii nečte, přesto zde poezii najdete. Je jediný výlučně literární katolický časopis *Akord* (mající 800 výtisků). Jiná katolická periodika básně nezveřejňují. Protože i světské literární časopisy křesťanské básně odmítají zveřejňovat, rozhodl jsem se pomoci básníkům. Umění je jedním ze sedmi darů Ducha svatého a Církve v dobách své největší slávy vždy přála umění (připomeňme si baroko a úsilí jezuitů). V současnosti Církve není rozhodně ve stádiu rozmachu a promítá se to i v nevlídném postoji vůči katolickým básníkům. Světské literární časopisy, jako je *Weles*, dostávají dotace od ministerstva kultury. Tyto světské časopisy odmítají zveřejňovat křesťanskou poezii.

Dne 17. 7. jsme se čtyři modlili za záchranu nenarozených a proti provádění interrupcí před porodnicí Na Albertově. Byl tu i pravoslavný kněz P. Mgr. Libor Halík, Ph.D. Porodnice na nás poštvála policii. Přijelo osm policistů a ti nás vlídně přemlouvali, abychom odešli. Po čtvrt hodinové diskusi policistů s naším panem Pletánkem rezignovali, odjeli a ještě jsme se půl hodiny modlili. Pan Pletánek se sem chodí modlit už čtyři roky, velmi často slyší urážky od procházejících. Jen sporadicky se někdo z katolíků k panu Pletánkovi připojil. Nevytvořila se tu nějaká stabilní modlitební skupina. Svědčí to o ochablosti pražských katolíků. Já vím, příjemnější je se jít někam radovat než slyšet slovní ataky kolemjdoucích.

Telefon pana Pletánka: 736 248 037.

Také pravoslavný kněz – P. Mgr. Libor Halík, Ph.D.– koná denně pouliční apoštolát před porodnicí v Brně. Každou druhou sobotu v měsíci v 11.00 koná pochod pro život ze svého bydliště, Čápkova 13, Brno 2, k porodnici na Obilním trhu. Obyčejně jde tak deset lidí.

V Lidových novinách byla zpráva, že 11. 4. o ožehavých otázkách, jako jsou potraty nebo umělá oplodnění, jednal arcibiskup Jan Graubner s ministrem Julínkem. Arcibiskupovi podle jeho slov jde především o to, aby navrhované zákony zdravotnické reformy nezhoršily současnou situaci. Graubner prohlásil: „Je mi jasné, že společnosti nemůžeme vnucovat svůj názor. Jde nám o to, aby se nezhoršil stav oproti dnešní praxi.“

Jsem si takřka jist, že to tak Otec arcibiskup nemohl říci. Katolíci se mají razantně zasazovat o to, aby byly interrupce zakázány zákonem. Dokonce ani Polsko, kde zákaz interrupcí není úplný (výjimky: znásilnění, incest) nemůže být naším vzorem. Zákaz interrupcí musí být totální (jako je tomu v Kostarice nebo Nikaragui).

Pokud jde o umělé oplodnění, nelze ho schvalovat. Jde o to, že bývá pořízeno více embryí než jedno a ostatní embrya jsou zničena, což je zabítí jedince a těžký hřích. Protože žádný katolík nemůže být zaměstnán v tomto oboru, nelze zajistit, že by se pořídilo jen jedno embryo. Neplodné páry mají řešit situaci adoptí dětí.

Katolický týdeník 6. 5. zveřejnil článek o přirozeném plánování rodičovství. To lze vítat. Nicméně jediným argumentem zde je, že je to ekologické. To je sice pravda. Močí žen používajících antikoncepční pilulky se ničí vody. Jde ale o mnohem víc. Pilulky a nitroděložní tělíska způsobují potrat v raném stádiu a jsou těžkým hříchem.

Začal vycházet výborný čtvrtletník *Milujte se*. Trochu mě však zarazil článek *Antikoncepce z pohledu lékaře*. MUDr. J. Bayerová, specialista na vnitřní lékařství, tu popisuje, jak jsou škodlivé pilulky pro zdraví žen. O to však nejde v první řadě. Ohledy na vlastní zdraví nikoho neodradí. Vidíme to jasně u kuřáků. Je třeba zdůrazňovat nemorálnost braní pilulky. Je to těžký hřích a ženy si zahrávají s peklem.

Větší média (tisk a televize) jsou v rukou nedobrych lidí. Ničí se v nich morálka a životní styl národa. Je šokující, že nejrozšířenější deníky jsou ty bulvární. Nikdo však nikoho nenutí, Češi a Moravané si dobrovolně kupují škvár a zapínají podivné televizní programy.

Mám už také napojení na křesťanskou televizi Noe. Úžasným zážitkem bylo vystoupení papeže na Dnech mládeže v Sydney. Papež mluvil optimálně a jako světec. Také výborný byl rozhovor s básníkem a politickým vězněm Zdeňkem Rotreklem. Noe však má i slabá místa – jako byl rozhovor s herečkou Táňou Fischerovou. Ta nevěří na nebe, očistec a peklo, ale má jakousi vlastní představu, příbuznou s východními náboženstvími.

Ohledně smlouvy o vrácení církevního majetku: Je jisté, že Církev žádný majetek nedostane zpátky – jen se bude tato záležitost stále omílat v médiích, aby se ukázalo, že je Církev „hamižná“. Jestliže to půjde dosavadním trendem, za 60 let bude v Praze jen hrstka katolíků a otevřeno třeba jen pět kostelů. Pražská arcidiecéze nebude mít v novém ročníku semináře nikoho. Nula!

V červenci jsem napsal životopis kardinála Newmana (1801–1890). Byl to původně anglikánský farář v Oxfordu a profesor na univerzitě. Logickým uvažováním dospěl k názoru, že jediná pravá Církev je katolická, a vstoupil do ní ve svých 44 letech. Příští rok bude blahořečen. Do té doby vydám tento životopis.

Kandidátkou ve volbách na místo viceprezidentky je Sarah Palinová. Má pět dětí, nejmladší má Downův syndrom, přesto odmítla jít na interrupci. I kandidát na prezidenta McCain řekl, že bude prezidentem pro život. Protikandidát Obama jenom řekl, že by se počet interrupcí měl snížit.

Ještě jednou zdůrazňuji svou naprostou loajálnost Svatému Otci.

Srdečně Vás zdravím a žehnám Vám i Vaším blízkým, Denně se modlím růženec za nemocné a čtenáře *Řádu*.

30. 9. 2008

Váš P. ing. Karel Dachovský

Můj účet: 80367389/0800

USA

Papež Pius XI řekl v roce 1931: „Nikdo nemůže být zároveň upřímný katolík a ryzí socialista.“ V USA by se mohlo doplnit: Nelze být dobrým katolíkem a členem Demokratické strany. Zároveň se nechce říci, že nestojí za zamyšlení morální kredit a obojetnost Republikánské strany. V tomto článku jde o Demokraty. Co si mohou myslet věřící, když mnozí kněží a řeholnice vystupují na podporu Demokratů, kteří se netají postoji pro interrupce. Hlad po hlasech vede k tomu, že Obama podporuje morální zmatek a chce ho zavést do Bílého domu. Zformoval Katolický poradní výbor. V čele jsou dominikánka Janie Phelps, OP, profesorka teologie na Xavier University a sestra Prinkertonová z Kongregace svatého Josefa. Podporovatelem Obamy je katolický kněz a aktivista Michael Pfleger. Snad brzy skončí desetiletí vlivu levicového katolického klerikalizmu. Jedno je jisté – duchovní vedení Benediktem XVI. může způsobit větší disciplínu katolíků vzhledem k politice. Biskupové mají velkou úlohu ovlivňovat politiky – jak republikány, tak demokraty, a zdůrazňovat, že o některých hodnotách se nehandluje. Papež formuloval zásady, o kterých se nediskutuje a nejedná:

- 1) ochrana života na všech stupních od okamžiku početí až k přirozené smrti
- 2) uznání a podpora přirozené struktury rodiny – jako spojení mezi mužem a ženou založené na manželství a jeho ochrana před pokusy učinit ho právně rovnocenným s radikálně odlišnými formami spojení, která ve skutečnosti škodí a přispívají k jeho destabilizaci, zatemňují jeho zvláštní charakter a jeho neodstranitelnou sociální roli,
- 3) ochrana práva rodičů na výchovu svých dětí.

Papež připomíná, že tyto principy jsou pravdami přirozeného zákona, zapsané v samotné lidské přirozenosti, a proto jsou společné celému lidstvu. Levicový klerikalizmus tvrdí, že vše, co američtí biskupové předkládají na veřejnosti, je jen jejich názor. Ale papež vyzdvihuje, že obrana Církve přirozeného zákona spočívá na rozumu, a proto její intervence v politice nejsou jedním pochybným názorem uprostřed demokracie, ale jsou to pravdy adresované všem lidem. Ironií klerikalizmu po II. Vatikánu je, že směřoval k hovoření k „celému světu“, zatímco někteří jeho zastánci ničili jedinou autoritu, která něco takového umožňovala. Inspirováni papežem mají američtí biskupové nyní šanci vše napravit.

The Catholic World Report, červenec 2008

Arcibiskup Wuerl z Washingtonu čelí kritice, poté co řekl, že zákaz přijímání Eucharistie politikům hájícím interrupce smí dát pouze biskup v diecézi, kde politik bydlí. Jde o poslankyni N. Petosi, senátory Teda Kennedyho, Johna Kerryho a Chris Dodd. Také bývalého primátora New Yorku Guilianiho. Ti přijímali Eucharistii během návštěvy papeže v USA. Kardinál Levada, prefekt Kongregace pro nauku víry, kritizoval některé americké biskupy, jako je Wuerl, pro takzvanou teritoriální morálku. Mezitím arcibiskup Naumann z Kansas City zakázal přijímání Eucharistie guvernérce Sebeliusové.

The Catholic World Report, červenec 2008

Návštěva papeže znamená nárůst zájemců o seminář nebo řeholní život. Papež navštívil také New York, kde je 648 kněží na 2,5 milionů katolíků. Počet seminaristů je dosud slabý: 23.

The Catholic World Report, červenec 2008

Vědecká studie ve třinácti státech západní Evropy, USA, Kanady, Austrálie a Nového Zélandu ukázala, že 15–30 % párů žijících spolu nejsou manželé. V USA je to 10 %. V USA klesl počet manželství o 20 % (v rozmezí let 1995 až 2003). Ukazuje se, že děti těchto rodičů nežijících v manželství jsou náchylné k psychickým problémům, alkoholismu a drogám.

Population Research Institute Review, červenec–srpen 2008

Největší světová interrupčníká organizace International Planned Parenthood má pobočky ve 180 státech. Roční rozpočet má 125 milionů dolarů.

Special Report, červenec 2008

Podle statistického střediska USA dne 10. 5. 2008 dosáhl počet obyvatel Země 6 666 666 666. Interrupčníci bijí na poplach, prý Země nestačí uživit tolik obyvatel. Ve skutečnosti počet obyvatel Země se asi začne snižovat.

Global Family Life News, červen–červenec 2008

V asijských a muslimských zemích se zabije víc nenarozených ženského pohlaví než mužského. Takto bylo zabito 200 milionů děvčat.

Ale něco podobného se děje v USA u rodičů čínského, korejského nebo indického původu. U prvního dítěte to nelze zaznamenat. Ale jestliže je první dítě děvče, u druhého nebo třetího dítěte je více utraceno děvčat (o 50 %). V Kanadě je to stejné. Snad se najde zákonodárce bijící na poplach.

Population Research Institute Review, květen–červen 2008

Absolventka Yale University A Shuarts se nechala uměle oplodnit a v těhotenstvích brala drogy, aby způsobila potrat, z krve potratu namalovala obraz, který byl vystaven v budově university.

The Catholic World Report, červen 2008

Jestliže se stane Obama prezidentem USA, bude to katastrofa. V roce 2002 Kongres i Senát schválil zákon nařizující pomoc pro dítě, které přežilo nepodařenou interrupci. Kdo je stvůrou hlasující ve státě Illinois v roce 2002 proti zákonu v Senátu Illinois? Obama! Ten řekl, že stane-li se prezidentem, legalizuje interrupce i v těch státech USA, kde jsou dosud zakázány. Také dosadí interrupční soudce do Nejvyššího soudu. Neštěstím je, že ho podporují i levicoví katolíci.

The Catholic World Report, červen 2008

Katolický kněz D'Escoto Brockmann byl zvolen prezidentem generálního shromáždění OSN na jeden rok. Tento kněz byl ministrem zahraničí v letech 1979–90 v Nikaragui, byl stoupencem tamních komunistů. Ministrem kultury Nikaraguy byl ve stejných letech kněz Cardenal, jehož vyzval Jan Pavel II. v roce 1983, aby odešel z vlády.

D'Escoto Brockmann řekl, že v nové funkci už nebude napadat USA. Nicméně odsoudil agresi USA v Iráku a v Afghánistánu.

The Catholic World Report, srpen–září 2008

Na některých katolických univerzitách se hraje pornografická hra Vaginální monology – v důsledku napájení alkoholem svede 24letá žena 16letou dívku – tato zkušenost se vydává za „náboženskou zkušenost a druh nebe“

Ředitel Katolické univerzity Notre Dame, pater Jenkins, rozhodl, že se v rámci akademické svobody hra bude provozovat s tím, že po ní nastane diskuse a školení o katolické morálce. Problémem je, že jen pětina diváků se zúčastňuje tohoto školení.

Nepochybně správně rozhodl ředitel katolické univerzity Providence College, dominikán Shanley, který hru zakázal.

Nicméně i na univerzitě Notre Dame vznikla studentská skupina, která tlačí na ředitele, aby hru zakázal. Místní biskup D'Arcy se snaží udělat pořádek, ale zatím ničeho nedosáhl.

The Catholic World Report, srpen–září 2008

„Když ďábel padl, nemohl se už napřímít. Proto vás ďábel nenávidí. Ale když ležíte na zemi, musíte volat: Ježíš! Ježíš! Ježíš!, a potom se zvednout.“

Farář si lehá a všichni v kostele volají: Ježíš!, potom se křičí: Amen! a Aleluja!. Farníci tleskají a zpívají v kostele, kde je obrovský obraz černošského Ježíše. Vpředu visí ze stropu obrovský žlutý neon: Ježíš.

Toto by mohlo být v protestantských kostelech vedených charismatickými pastory. Je to však mše svatá v jednom z největších kostelů v Chicagu. V neděli je přítomno 2 000 lidí, vesměs černochoů. Komise z arcibiskupství říká, že mše svatá je platná.

Farářem je zde od roku 1987 P. Michael Pflieger – běloch (59 let). P. Pflieger je velkým přítelem černochoů – dokonce těch radikálních.

Pozornost vzbudil kázáním v protestantském kostele Trinity Church of Christ, kam často chodí prezidentský kandidát Obama. Když Obama zápasil s Clintonovou o nominaci, P. Pflieger zde prohlásil, že Clintonová vděčí za podporu tomu, že je bílá elitářka. Podle Pfliegra bílí mají morální závazek předat své finanční zisky černým – což je kompenzace za rasovou nespravedlnost. Amerika je největším hříchem proti Bohu, největším hříchem je rasismus.

Představeným v Chicagu je kardinál F. George, který se marně snaží P. Pfliegera usměrnit. Nelze ho odvolat, protože farnost za Pfliegerem stojí,

zrovna tak jako vlivní politici Demokratické strany. Pfleger také vzbudil pozornost tím, že adoptoval tři syny. Kardinál George se snaží mít dobrý seminář, aby z něho nevycházely typy jako pater Pfleger.

The Catholic World Report, srpen-září 2008

Vatikán

Kardinál Bertone, státní sekretář Vatikánu, rozeslal všem biskupům dopis, v němž znovu potvrzuje stanovisko Vatikánu z roku 2005, že nesmějí být přijímáni do seminářů (a to i řeholních) homosexuálové a nesmějí být vysvěceni na kněze. Týká se to jak aktivních homosexuálů, tak těch, u nichž je hluboce zakořeněna homosexuální tendence.

The Catholic World Report, červenec 2008

Podle italského časopisu Panorama papež plánuje stanovit limit pro počet koncelebrujících kněží při mši svaté. Tím by se zabránilo koncelebraci stovek kněží, kteří jsou často velice daleko od oltáře. Týkalo by se to i mší svatých celebrowaných při cestách papeže do zahraničí.

The Catholic World Report, červenec 2008

Kardinál Vergilio Noe, hlavní liturg Vatikánu, za pontifikátu Pavla VI. (86 let) řekl, že Pavel VI. mínil kouřem satanovým pronikajícím do Církve liturgické nepořádky. Šlo o biskupy a kněze, kteří si špatně vyložili II. vatikánský koncil a mysleli, že při mši svaté je všechno dovoleno.

The Catholic World Report, červenec 2008

Papež definitivně schválil statuta hnutí Neokatechumenátní cesta, což může být pro některé překvapením. Vatikán v roce 2002 schválil statuta na pět let. Kongregace pro bohoslužbu kritizovala v roce 2005 některé liturgické praktiky hnutí. Zakladatelem hnutí je Španěl Kiko Arguello.

The Catholic World Report, červenec 2008

Při audienci 4. května řekl papež, že Kristovo nanebevstoupení je reálná, nikoliv teoretická pravda. Také vyzval věřící, aby následovali příklad Panny Marie. Na audienci přišlo 150 000 lidí při příležitosti 140 let od založení Katolické akce. Papež ocenil činnost Katolické akce a vyzdvihl zejména členy této skupiny, kteří byli svatořečeni nebo blahořečeni. Papež vyzval k tomu, aby se napodobovali tito světci, takže život každého jednotlivce by se mohl stát opravdovým mistrovským kusem svatosti. Katolická akce byla vzácná forma spolupráce laiků v apoštolátu hierarchie. Povzbudil členy Katolické akce, aby pokračovali ve své práci a jednali jako občané hodní evangelia a služebníci křesťanské moudrosti k humánnějšímu světu.

The Catholic World Report, červenec 2008

Vatikánský astronom José Gabriel Funes, argentinský jezuita, řekl, že křesťané mohou věřit, že existují mimozemšťané stvoření Bohem. Jezuita spekuluje, že jestliže existují inteligentní bytosti v jiné sluneční soustavě, snad jsou v plném přátelství se Stvořitelem a takto nepotřebují spásu. Otec Funes citoval svatého Františka a řekl. „Jestliže pohlédneme na pozemská stvoření jako na své bratry a sestry, proč bychom nemohli mluvit o bratru z jiné planety?

The Catholic World Report, červenec 2008

Odvolací italský soud opět bude projednávat případ kardinála Tucciho a Otce Borgomese, dřívějšího ředitele Radia Vatican. V roce 2005 byli oba odsouzeni podmíněně za porušení norem pro emisi elektromagnetických vln vysílačkami Radia Vatican, umístěnými na předměstí Říma. Údajně zde byl vyšší výskyt leukémie a postižení žalovali Vatikán.

Opravdu byly překročeny italské normy, které jsou přísnější než jinde v Evropské unii. Byla vytvořena společná vyšetřovací komise Itálie a Vatikánu a nyní se už vysílá v normě.

The Catholic World Report, červenec 2008

Papež přijal 12. května nového izraelského velvyslance ve Vatikánu Mordechaje Lewyho. Papež popřál srdečně při slavení 60 let státu Izrael. Ještě větší radost by však byla, kdyby se mírově urovnal konflikt s Palestinci. Papež

řekl, že Vatikán a Izrael mají mnoho společných zájmů, což je více než soulad politických cílů. Svatá města, Řím a Jeruzalém, jsou zdrojem víry a moudrosti zásadní důležitosti pro západní civilizaci. Papež také obrátil pozornost k tomu, že alarmujícím způsobem klesá křesťanská populace na Středním východě, včetně Izraele. Papež vyzval, aby se zlepšila atmosféra, nyní plná strachu. Křesťanům zde hrozí mnoho. Papež vyzval Izrael, aby vyřešil základní konflikt s palestinskými sousedy a ti měli svobodu ke svému legálnímu obchodování, včetně možnosti putovat na svá posvátná místa, takže by se také mohli těšit z většího míru a bezpečnosti.

Papež vyzval k pokračování jednání o právních a ekonomických právech církevních institucí v Izraeli. Vyzval k dokončení jednání, aby se tak zabránilo nejistotě o statutu katolických institucí a církevních pracovníků v Izraeli.

The Catholic World Report, červenec 2008

Papež se společně modlil s katholicosem Karekinem II., hlavou arménské katolické církve. Papež řekl: „Jestliže naše srdce a mysli jsou otevřeny duchu sjednocení, Bůh může opět v Církvi učinit zázraky a obnovit pouta jednoty. Úsilí o křesťanské sjednocení je aktem poslušné důvěry v působení Ducha svatého.“ Papež se zmínil o genocidě Arménů Turky v první světové válce a jak se arménská apoštolská církev osvědčila v letech pronásledování komunisty.

The Catholic World Report, červenec 2008

Vůdci Vatikánu a Iránu se při schůzce 30.dubna shodli, že víra a rozum jsou vnitřně nenásilné. Papež přijal účastníky společné Konference. Vatikánská delegace byla vedena kardinálem Tauranem, prezidentem Papežské rady pro mezináboženský dialog. Šiité byli vedeni Mahdi Mostafarim, prezidentem islámské organizace pro kulturu a vztahy. Konference byla součástí série rozhovor vedených mezi Vatikánem a Iránem. Obě skupiny se shodly, že spolupráce pomůže ryzí zbožnosti.

The Catholic World Report, červenec 2008

Nová ročenka ukázala, že katolíků ve světě je 17,3 %. V Africe se počet katolíků za posledních šest let zvýšil ze 130 milionů na 158 milionů. Počet katolíků vzrostl i v obou Amerikách. V Evropě a Asii zůstal na stejné úrovni. Počet kněží se zvýšil o 2 000 na 407 262.

Počet kněží vzrostl v Africe o 23 %, v Asii o 18 %, v obou Amerikách je to stejně, v Evropě klesl o 6 %. Přesto v Evropě je stále 48 % kněží ve světovém měřítku. Pokud jde o řeholnice – v Africe vzrůst o 15 %, v Asii o 12 %. V Evropě a obou Amerikách značný pokles. Na světě je 750 000 řeholnic.

The Catholic World Report, červenec 2008

Dne 25. června uplynulo 40 let od vydání pražské encykliky *Humanae vitae* učící o sexualitě manželů. Zakazují se interrupce a jedinou povolenou metodou je přirozené plánování rodičovství (symptotermální metoda).

Papež Pavel VI. byl okamžitě atakován médii a neposlušností některých biskupů a kněží.

Antikoncepční pilulky začaly v roce 1962 a měly za následek uvolnění mravů a rozpad mnohých rodin. Jde však ještě o víc, všechny pilulky jsou abortivní – způsobují potrat v raném stádiu, používání je těžkým hříchem.

The Catholic World Report, červenec 2008

Papež při kázání 12. 6. vyzval všechny katolíky, aby učinili jako absolutní prioritu šíření evangelia. Papež nazval stav světa jako temný, který potřebuje být vysvobozen z takových zel, jako je násilí, chudoba, diskriminace, vykořisťování životního prostředí a různé formy pokusů proti lidskému životu. Papež se ptal: „Má lidstvo budoucnost?“ Jedině Boží láska založená v Ježíši Kristu je jedinou platnou odpovědí. Jenom z tohoto zdroje lze čerpat něžnost, soucit a ostatní ctnosti pro hlasatele evangelia.

The Tablet, 19. 6. 2008

Vatikán nabídl schizmatické společnosti sv. Pia X. (SSPX) plné zapojení do katolické Církve, splní-li pět podmínek do konce června 2008. Jde zejména o poslušnost a respekt k papeži. Mnoho lefébvrstů vyslovalo přání upevnit své postavení k Církvi a papeži. Lefébvristé mají 450 kněží a 180 seminaristů

v 26 zemích. Bylo jim nabídnuto postavení v osobní prelatuře (což má nyní Opus Dei).

Mají uznat platnost II. vatikánského koncilu (směli by však pochybovat o interpretacích tohoto koncilu) a měli by uznat platnost pokoncilní liturgie.

SSPX podmínky odmítlo a navrholo, aby se pokračovalo v dialogu.

The Tablet, 28. 6. a 5. 7. 2008

Kardinál Levada, prefekt Kongregace pro nauku víry, naléhavě vyzval k „nové apologetice“, která by bránila Církev před zesměšňováním. Jde o knihy takzvaného nového ateizmu, který se prosazuje na univerzitách.

Apologetická metoda bránění víry takřka vymizela při přednáškách, teologie po II. vatikánském koncilu. Někteří teologové teď volají po jejím znovuzavedení.

Kardinál Levada řekl: „Jestliže apologeté byli kritizováni – někdy právem – za přílišnou defenzívu nebo agresivitu, snad to bylo proto, že se zapomnělo na pokárání s jemností a respektem.

The Tablet, 28. 6. 2008

Dne 21. 4. zemřel kardinál López Trujillo. Byl biskupem už v 35 letech a kardinálem ve 47. V roce 1990 byl jmenován do čela Papežské rady pro rodinu. Byl velmi aktivní v úsilí pro posílení rodin a obraně nenarozeného života. Vydal mnoho dokumentů v této oblasti. Hlásal, že rodiče jsou prvotními vychovateli svých dětí a odmítal skandál hédonistické sexuální výchovy ve školách. Byl nenáviděn feministkami a světovými kontrolory populace.

Front Lines, léto 2008

Kongregace pro svatořečení má nového prefekta: arcibiskupa A. Amato, SDB. Je přítelem papeže a je velmi konzervativní. Je specialistou na christologii a patrně byl hlavním autorem encykliky *Dominus Iesus*.

Jezuita Ladaria (Španěl) byl jmenován arcibiskupem a sekretářem Kongregace pro nauku víry.

The Tablet 12. 7. 2008

Papež bude podávat Eucharistii jen do úst a lidem vkleče. Řekl to hlavní ceremoniář mons. Guido Marini.

The Tablet 5. 7. 2008

Poté, co Vatikán vydal změněnou modlitbu za Židy v obřadu na Velký Pátek při Tridentské liturgii, kde se modlí, aby Židé uznali Ježíše za svého Vykupitele, někteří rabíni se ohradili. Vatikán prohlásil, že se nemění postoj k Židům na základě dokumentu II. Vatikána *Nostra Aetate*.

The Catholic World Report, červen 2008

Blahoslavená Kateri Tekakwitha bude brzy svatořečena. Indiánka se narodila v roce 1656 na území dnešního New Yorku. Kvůli víře byla odvržena svým kmenem.

The Catholic World Report, červen 2008

Papež řekl 10. 5., že encyklika *Humanae vitae* je stále platná a je dnes dokonce naléhavější a nutí k přemýšlení. Dnes je sexualita jako droga, která podřizuje partnerské touhy a zájmy bez ohledu na životní rytmy. Jde nejen o správnou koncepci lásky, ale o lidskou důstojnost. Encyklika vyvolala protirečení, bylo to tím, že se mladí bouřili v roce 1968. Pavel VI. měl odvahu a vhled do budoucnosti.

The Tablet 17. 5. 2008

Vatikán potvrdil, že katolický biskup, který se pokusí vysvětit na kněžku ženu, podléhá automatické exkomunikaci. Rovněž žena, která se účastní takového ceremoniálu. Reaguje se tak na několik takových případů. Jako na lodi v Kanadě v červnu 2005.

The Catholic World Report, srpen–září 2008

Papež jmenoval kardinála E. Antonelliho z Florencie prezidentem Papežské rady pro rodinu. Nahradil nedávno zesnulého kardinála López Trujilla. Kardinál Antonelli (71) je znám svou jemností a taktem a nebude asi vzbuzovat tolik vášní v médiích jako jeho nekompromisní předchůdce, který veřejně vystupoval proti „manželství“ homosexuálů a rozdávání kondomů.

Papež také jmenoval biskupa Fisichellu (byl pomocným biskupem v Římě) prezidentem Papežské akademie pro život.

The Catholic World Report, srpen–září 2008

Itálie

Italský časopis Economy předvídá, že k hrobu svatého Padre Pia v San Giovanni Rotondo bude putovat 9 milionů lidí ročně. To by bylo víc než v Lurdech, kam putuje 8 milionů lidí. Pouze Vatikán přitahuje víc zbožných turistů. Zachovalé tělo světce bylo dáno do skleněné rakve a bude moci být viděno do září 2009. Mnoho celebrit uctívalo světce: herečka Sophia Lorenová, spisovatel Graham Greene a Carlo Ancelotti – kouč fotbalového týmu AC Milán.

The Catholic World Report, červenec 2008

Španělsko

Vatikánští úředníci se sešli v květnu se sedmi kardinály, aby projednali budoucí společný postoj v politických otázkách.

Předtím kardinál Rouco, prezident biskupské konference, spolu s kardinály Cañizares a García-Gasco napadali španělskou socialistickou vládu ohledně interrupcí, manželství homosexuálů a náboženské výchovy.

Kardinálové Sistach a Amigo byli pro smírlivější postoj k vládě.

The Catholic World Report, červen 2008

Král Abdullah ze Saudské Arábie uspořádal v Madridu třídní mezináboženskou konferenci o dialogu. Bylo přítomno 200 expertů a politických vůdců: bývalý britský premiér Blair, španělský král Juan Carlos a premiér Španělska Zapatera. Byli tu společně křesťané, muslimové a Židé.

Vatikán zastupoval kardinál Tanzan. Dokument *Madridská deklarace* potvrzuje hodnotu dialogu jako nejlepšího způsobu vzájemného porozumění a spolupráce mezi lidmi a odsuzuje terorismus jako jeden z nejvýznamnějších překážek dialogu a spolupráce.

The Tablet 26. 6. 2008

Kardinál A. M. Rouco Varela byl zvolen prezidentem biskupské konference poměrem hlasů 39 ku 37. Je považován za velmi konzervativního biskupa.

The Catholic World Report, květen 2008

Kardinál Cañizares Llovera vyzval katolické rodiče, aby použili všechny legitimní prostředky k prosazení práva na morální výchovu svých dětí. Reagoval na zavedení povinné „výchovy k občanství“, která je zaváděna v některých veřejných školách. Ta protičeží morálnímu učení Církve.

The Catholic World Report, srpen–září 2008

Velká Británie

Britský parlament schválil tvoření hybridních embryí obsahující jak lidské, tak zvířecí látky.

Poměrem hlasů 336 ku 176. Premiér Brown řekl, že se tímto způsobem pomůže vědě a medicíně. Jeho slova patrně zapůsobila na poslance. Také se hlasovalo o návrhu posunout dovolenost interrupcí ze 24. týdnu těhotenství na 22. týden. To neprošlo 304 hlasy proti 233.

Další porážka pro aktivisty pro život – dovolení oplodňování ze zkumavky pro lesbické páry.

The Catholic World Report, červenec 2008

Londýnská čtvrť Soho ve středu Londýna je nechvalně proslulá nevěstinci a podivnými kluby. Proto překvapuje, že zrovna tady si mladí katolíci připomněli 40 let encykliky *Humanae vitae*. V roce 1968 bylo mnoho křiku

kolem, teď je většinou ticho. Mnoho tehdejších disidentů v Církvi buď zemřelo nebo opustili Církev. V církevním vedení Anglie se mnoho nediskutuje o této záležitosti. Ale nová generace má jiný přístup. Vidí četnost interrupcí, sexuální promiskuita se považuje za normu, manželství je považováno za zanedbatelnou záležitost. Hlas Církve je jako závan svěžího vzduchu. V kostele svatého Patrika v Soho a přilehlých místnostech se konaly přednášky o *Humanae vitae*. Otázky mladých nebyly nepřátelské. Přednášky pro mladé tu mají několikaletou tradici. Je to spojeno i s apoštolátem. Přednášející jsou přední odborníci.

Bohužel ne všichni v Londýně si počínají dobře. Přednášky ve Westminsterské katedrále by byly dobrou příležitostí. Bohužel jsou zváni experti, jako Tony Blair, generální ředitel BBC, anglikánský arcibiskup z Canterbury, rabínka liberální synagogy. Víc škody než užítu.

Farnost svatého Patrika má také poradní kancelář pro učení přirozenému plánování rodičovství.

Tragickou shodou okolností letos je také 40 let od uzákonění volného přístupu k interrupcím v Británii.

Je zde organizace SPUC, která koná 50 akcí za rok (vigilie pro život – lidé tvoří řetěz, drží se za ruce, modlí se za nenarozené).

Celostátní kampaň *Už ne mlčet* organizují ženy, které trpěly depresemi po interrupci.

The Catholic World Report, červenec 2008

Podle sociologického průzkumu časopisu The Tablet poměrně dost britských katolíků chodí pravidelně v neděli na mše svaté – většina, 75 % z nich přijímá pravidelně Eucharistii, svátost pokání však téměř vymizela. Svátost manželství je u katolíků v úctě, s partnerem bez manželství žije jen 13 % mladých katolíků. Oba partneři v manželství jsou většinou katolíci (70 % manželství). Děti katolíků chodí většinou do katolických škol. Stát nařídil, že 25 % žáků v katolických školách musí být nekatolíci. Rodiče se bouřili, takže stát opatření prozatím pozastavil. Přestože chodí většinou do katolických škol, náboženské znalosti jsou slabé. Jenom 26 % katolíků ví něco o II. vatikánském koncilu, v nebe věří 91 %, v ďábla a peklo 60 %, ve smrtelný hřích 70 %, v převtělování po smrti 38 %. O encyklice *Humanae vitae* ví plně 16 %, něco málo o ní 37 %. Postoj k antikoncepci je katastrofální, 42 % žen už někdy

vzalo pilulku, 50 % mužů používá kondom. Přirozené plánování rodičovství někdy používalo 30 %. Předmanželský sex: nikdy u 42 % mladých, ti starší 60 %. 88 % je pro nerozlučitelnost manželství.

The Tablet 19. 6. a 26. 6. 2008

Nejvíc kněží – sedm – je v arcidiecézi Birmingham, ale polovina anglických diecézí nemá jediného novokněže.

The Tablet 19. 6. a 26. 6. 2008

V červnu 2008 se konalo anglikánské setkání biskupů z celého světa – Lambeth Conference. Jednalo se také o vysvěcení na biskupa Gene Robinsona, aktivního homosexuála. Toto svěcení v roce 2004 v USA znamenalo, že 200 konzervativních biskupů na konferenci nepřijelo, 300 jiných biskupů se odtrhlo a založilo hnutí *Fellowships of Confesing Angelicans*.

Na konferenci byly dva incidenty. Arcibiskup Deng Bul ze Súdánu prohlásil, že jednota anglikánů může být zachována jen tehdy, jestliže biskup G. Robinson abdikuje. Tato záležitost ohrožuje i životy súdánských anglikánů, protože muslimská většina na ně pohlíží jako na zlé a zvrácené lidi. Súdánský arcibiskup řekl, že věc G. Robinsona zesměšnila církev.

Na konferenci také promluvil katolický kardinál Dias, prefekt vatikánské Kongregace pro evangelizaci národů. Řekl, že některé křesťanské komunity vykazují znaky duchovního Alzheimeru. To je případ svěcení anglikánských kněží a případ G. Robinsona.

The Tablet, 26. 6. 2008

Čtvrtina kněží v diecézi Lancaster dosáhne v letech 2010–2015 pětasedmdesáti let a odejde do důchodu. Bude jen 53 kněží v aktivní službě. Počet kostelů klesne ze 134 na 81.

The Tablet, 28. 6. 2008

Aktivisté pro život v Severním Irsku říkají, že OSN činí nátlak, aby se v zemi legalizovaly interrupce. Dosud tu nejsou legální a tento stav podporují jak katolíci, tak protestanté.

The Tablet, 9. 8. 2008

Vatikán sňal suspendování nad kněžími redemptoristy, kteří patřili dosud ke Společenství sv. Pia X. Tito kněží žijí na ostrově Stronsay u Skotska. Je jich 18 a plně se podřídili papeži.

The Tablet, 12. 7. 2008

Vědci z Newcastle University vyvinuli *admixed embryos*, kde do prázdného kravského vajíčka se přidá lidská DNA. Genetický materiál je z 99,9 % lidský. Získají se kmenové buňky pro zkoumání nových léků na Parkinsonovu nemoc a diabetes. Vědci si tak hrají na Boha. Ničí se lidská embrya.

Population Research Institute Review, květen–červen 2008

V Radomi (Polsko) se sešel anglický biskup Hopes s polskými biskupy, aby projednali situaci polských pracujících v Británii (jsou tu 2 miliony Poláků). Většina Poláků zde přestala chodit do kostela a jde jí jen o materiální statky. Jen 10 % Poláků zde pravidelně chodí na polské mše svaté, jen 1 % Poláků chodí na mše svaté v angličtině. Angličtí biskupové si stěžují, že Poláci nechodí na anglické mše svaté, polští biskupové si zase stěžují, že Angličané nepracují pastoračně mezi Poláky.

The Tablet, 3. 5. 2008

Katolický biskup J. Devine ze Skotska řekl, že homosexuální aktivisté jsou zapojeni do velké a řízené konspirace, aby se podemlela křesťanská víra. Homosexuálové mění veřejné mínění a katolíci selhali v hájení svých zásad. Je tlak na sociální změnu, což vedlo k státem sponzorovanému útoku na morálku a k válce s křesťanskými hodnotami.

Povzbudil křesťany, aby se připojili ke kulturní bitvě. Řekl: „Musíme se bránit zkorumpování sekularismem.“

The Catholic World Report, květen 2008

Nový zákon nařizuje agenturám, poskytujícím adopci dětí, vydat děti také do péče homosexuálním párům. Kardinál Murphy O'Connor rozhodl, že londýnská Westminster Catholic Children's Society bude svěřovat děti pouze heterosexuálním párům, a tak bude odporovat zákonu.

Jiná katolická organizace se podřídí zákonu, ale už se nebude nazývat katolická.

The Catholic World Report, srpen–září 2008

Skotský kardinál O'Brien kritizoval většinu politiků v Británii, že podporují útoky na nenarozený lidský život a chybí jim výčitky svědomí.

The Catholic World Report, srpen–září 2008

Biskup z Lancasteru O'Donoghue kritizoval anglické biskupy, že selhali při vytvoření jednotné odpovědi vládě, která nařizuje, aby agentury, sjednávající adopci dětí, byly povinné dát děti na výchovu homosexuálním párům. O'Donoghue také kritizoval rozdělení oblastí odpovědnosti mezi biskupy, jako je výchova a zdravotnictví. To bude znamenat váhavost biskupů vyjádřit se k důležitým tématům.

The Tablet, 23. 8. 2008

Zednářský Oranžský řád v Severním Irsku dosud zakazoval svým členům účast na katolických mších svatých a zdejší zednáři nesměli mít sňatek s katoličkami. Velmistř Elliot prohlásil, že je ochoten o těchto věcch diskutovat.

The Tablet, 6. 9. 2008

Ukrajina

Prezident Juščenko pozval papeže k návštěvě Kyjeva. Návštěva by měla velký význam v situaci, kdy v zemi existují tři nezávislé skupiny pravoslavných. První v závislosti na moskevském patriarchátu ostře protestovala proti zřízení katolické arcidiecéze v Kyjevě. Skupina patriarchy Filareta z Kyjeva je mnohem víc nakloněná Římu. Kardinál řeckokatolické církve Husar navrhuje jediný ukrajinský patriarchát společný jak pro pravoslavné, tak pro řeckokatolíky.

The Catholic World Report, červenec 2008

Polovina obyvatel byla buď zabita při 2. světové válce nebo zabita komunisty (7 milionů zahynulo při hladomorech ve 30. letech).

Nyní Ukrajina vymírá a počet obyvatel bude poloviční v roce 2050. Průměrná žena zde podstoupí šest interrupcí, porodnost je 1,2 dítěte na ženu.

V západní třetině státu je situace lepší. Teprve v roce 1944 ji zabral Sovětský svaz. Řeckokatolíci byli zakázáni, ale udrželo se jich 5 milionů v katakombách. Řeckokatolíci zde prosazují kulturu života, například ve Lvově za pět posledních let klesla rozvodovost z 50 % na 30 %. Na východní Ukrajině (pravoslavné) je někde rozvodovost až 70 %.

Katolíci mají svou univerzitu a mnoho skupin, které připravují mladé na manželství. Zdá se, že katolíci budou těmi, kteří přežijí v materialistické společnosti.

The Catholic World Report, červen 2008

Svatá země

Ekumenická delegace Irů nesměla navštívit Západní zeď (Zeď nářků) v Jeruzalémě, protože někteří duchovní měli na krku zavěšený kříž. Skupinu vedl kardinál Brady. Stráž Západní zdi jim prikázala sundat kříž, což křesťané odmítli. Kardinál Brady později uvedl, že za incident se omluvil ministr sociálních věcí Isaac Herzog.

The Catholic World Report, červen 2008

V červnu se v Jeruzalémě sešli konzervativní anglikánští biskupové a kněží. Hlavně z Afriky, několik z USA a dva biskupové z Anglie. Vytvořili organizaci GAFCON, která sdružuje 30 % anglikánských biskupů, kteří však zastupují 70 % anglikánů na světě (41 milionů). GAFCON kritizuje zejména svěcení homosexuálů na kněze a církevní žehnání homosexuálům. Biskup Nazir-Ali z Anglie řekl, že církev je ohrožována militantním sekularismem.

The Tablet, 28. 6. 2008

Novým katolickým patriarchou Jeruzaléma se stal arcibiskup Fouad Twal. Narodil se v Jordánsku a dlouho byl v diplomatických službách Vatikánu (Tunis). Jeho předchůdce, arcibiskup Sabbah, byl Palestinec a podporoval Palestince v jejich sporu s Izraelem.

The Catholic World Report, srpen–září 2008

Skupina Mesiánští Židé rozdala Židům původem z Etiopie, bydlícím v Or-Jehuda, stovky výtisků Nového zákona. Starosta města to ale označil za „mesiánskou propagandu“ a studenti sbírali tyto knihy, které byly potom spáleny. Mesiánští Židé prohlásili, že tuto věc předají soudu.

The Catholic World Report, srpen–září 2008

Saudská Arábie

Vatikán obnovil jednání o stavbě katolického kostela v zemi. V zemi je 800 000 katolíků – zahraničních dělníků. V zemi se nesmí sloužit mše svaté ani katechizovat. Král Abdullah v listopadu 2007 navštívil papeže, který na něj naléhal, aby se v zemi otevřela farnost.

Prezident Středněvýchodního centra pro strategická studia se v televizi vyjádřil, že vláda rozhodla negativně.

The Catholic World Report, červenec 2008

Muž zaměstnaný u Komise pro propagaci ctnosti a prevence neřestí upálil

svou patnáctiletou příbuznou za to, že přestoupila na křesťanství pomocí internetu. Soud bude v tomto případě asi shovívavý.

The Tablet, 23. 7. 2008

Čína

Papež složil modlitbu k Naší Paní ze Šešanu (pout' je zde 24. května). Ve svém poselství čínským věřícím požádal světovou Církev, aby se modlila za čínské katolíky. 24. května na svátek Naší Paní, pomocnice křesťanů. V Číně je nejznámější mariánské místo ve svatyni v Šešanu (Šanghaj). Stovky čínských katolíků se zde sešly, navzdory úsilí úřadů jim v tom zabránit. Reprezentanti jak Vlastenecké církve uznané státem, tak i podzemní katolické Církve se zde společně modlili i za papeže a univerzální Církev. Papež napsal, aby se modlilo za čínské katolíky, kteří uprostřed svých denních námah pokračují ve víře, naději a lásce, aby se nebáli mluvit o Ježíšovi.

The Catholic World Report, červenec 2008

V den ukončení olympiády byl zatčen biskup Julius Jia Zhiguo (75 let).

The Tablet, 30. 8. 2008

Austrálie

Australská biskupská konference vydala dokument varující před bludy v knize napsané biskupem na odpočinku Geoffreym Robinsonem.

Ten napsal knihu *Konfrontace s mocí a sexem v katolické Církvi: vymáhání ducha Ježíše*.

Biskupové varovali, že kniha zpochybňuje autoritu katolické Církve učít definitivně pravdu. Robinson si také není jist o poznání a autoritě samotného Krista. Jde také o bludy ohledně tradice, inspirace svatého Písma, neomylnosti koncilů a papeže, autority Creda, povahy svátostného kněžství a základních bodů učení Církve o morálce.

Biskupská konference s ním chtěla vést dialog, ale on se odloučil a nevěří, že Magisterium Církve učí autoritativně pravdu ve jménu Krista.

Robinson je na turné po USA a šíří tam nadále bludy. Biskupové USA mu to zakazují, ale on nedbá.

The Catholic World Report, červenec 2008

Druhý den při Světovém dni mládeže řekl papež při shromáždění padesáti zástupců anglikánské, pravoslavné a luteránské církve, že křesťanství je bodem pro zahájení ekumenismu, ale ne jeho konečným cílem. Cesta k ekumenismu nakonec směřuje ke společnému slavení Eucharistie, kterou Kristus svěřil svým apoštolům jako svátost církevní jednoty par excellence. Ačkoliv jsou stále překážky, které se mají překonat, můžeme si být jisti, že společná Eucharistie jednoho dne jenom posílí naše rozhodnutí milovat a sloužit jeden druhému v následování našeho Pána. Proto upřímný dialog – povzbuzený obnoveným a pozorným studiem Písma, patristických spisů a dokumentů dvou tisíciletí křesťanských dějin – nepochybně pomůže posunout ekumenické hnutí a sjednotí naše svědectví světa.

Anglikánský biskup ze Sydney B. Forsyth vřele odpověděl papeži, ale dodal: „Jsou velké rozdíly mezi námi, které přetrvávají, včetně vašeho úřadu.“

Anglikánský děkan ze Sydney P. Jensen reagoval ostře. Prý „je rouháním papežův nárok být vikářem Krista. Od reformace se od nás katolicismus vzdálil – měli jsme tu neomylnost papeže, bezhříšnost Marie, nanebevzetí Marie.“

Papež při dalším ekumenickém setkání se 40 zástupci jiných církví řekl: „Někteří lidé považují náboženství víc za příčinu rozdělení než za sílu k jednotě. Ve světě ohroženém zákazonosnými a diskriminujícími formami násilí sjednocený hlas náboženského lidu vybízí národy a komunity řešit konflikty mírovými prostředky a s plným uznáním lidské důstojnosti.“

The Tablet, 26. 6. 2008

Stovky charitativních organizací v zemi utrpěly ztrátu 2 miliardy dolarů v důsledku finanční krize v USA. Také společnost svatého Vincence z Pauly a charita bratří De La Salle. K pochybným investicím radila investiční banka Lehman Brothers z New Yorku.

The Tablet, 26. 6. 2008

Filipíny

Soud v Manile odsoudil do vězení arcibiskupa Oscara Cruse kvůli tomu, že systematicky kritizuje korupci vlády a vládních úředníků. Ti ho zažalovali za nactiutrhání. On však prohlásil, že neustoupí a bude kritizovat vládu za to, že umožňuje hazardní hry.

The Catholic World Report, červenec 2008

Nejvyšší soud dočasně zablokoval vládu od podepsání smlouvy s muslimskými separatisty. Podle ní by se autonomní oblast muslimů měla rozšířit. To by znamenalo vyhánění desítek tisíc katolíků z jejich domovů.

The Tablet, 9. 8. 2008

Nové zákony o souladu s Populačním fondem OSN mají stanovit počet povolených dětí na ženu, má být zavedena pornografická sexuální výchova na školách a pracovníci pro život přičící se tomu mohou být uvězněni na šest měsíců.

Také mají být zavedena „manželství“ homosexuálů. To vše se přičíí ústavě a cítění většiny obyvatel, kteří jsou katolíky.

Global Family Life News, červen–červenec 2008

Afrika

Dr. Halperin, který vedl výzkumný tým Harvard School of Public Health, řekl, že by se Afrika měla soustředit na sexuální zdrženlivost. Kampaně s rozdáváním kondomů nepomohly. 12 % obyvatel Afriky je HIV pozitivních. Naopak kampaň proti promiskuitě přinesla dobré výsledky ve státech, jako je Uganda, kde promiskuita klesla o 50 %. Podobně se vedlo v Keni, Zimbabwe, Etiopii, Malawi a Pobřeží slonoviny.

The Catholic World Report, červenec 2008

Argentina

Kardinál Begoglio odletěl do Vatikánu ke konzultacím o napětí mezi státem a Církví. To se zvýšilo, když prezident odvolal mši svatou 25. května na den státní nezávislosti. Místo toho svolal multicírkevní shromáždění. Napětí stát – Církev se zvýšilo, když Argentina jmenovala nového velvyslance pro Vatikán – rozvedeného a nyní žijícího v neplatném manželství. Vatikán ho odmítl přijmout.

The Catholic World Report, červenec 2008

Peru

Kardinál Cipriani varoval před zdůrazňováním takzvaných lidských práv „vynalezených“ mezinárodními organizacemi.

Kardinál řekl v rozhlasu, že pravá lidská práva jsou založená na přirozeném zákoně, který je vtištěn do lidských srdcí. Tato práva nebyla vytvořena Spojenými národy. Ty hlásají právo na interrupci. Kardinál citoval slova Benedikta XVI. v OSN. Lidská práva jsou založena na přirozeném zákoně. Existují také příbuzné lidské povinnosti.

The Catholic World Report, červenec 2008

Dne 25. 3. byl slaven *Den nenarozených*. Pochodu pro život se zúčastnilo 2 000 lidí. V této době připravuje vláda povolební „terapeutických interrupcí“. Ústava přitom říká, že život je nedotknutelný od početí.

Front Lines, léto 2008

Brazílie

Přes 3,5 milionů lidí se zúčastnilo homosexuálního pochodu v Sao Paulo. Přijelo také 300 000 cizinců, kteří ve městě utráceli peníze. Bývalý starosta řekl, že to je to, co Brazílie potřebuje.

Když byl Benedikt XVI. v Sao Paulu, přišel milion lidí.

The Catholic World Report, červenec 2008

Vrah 73leté řeholnice Dorothy Stang byl dopaden. Policie také šetří výhrůžky smrti třem biskupům. Důvodem je aktivita biskupů proti otevírání dolů a vyhánění Indiánů z jejich domovů.

The Catholic World Report, červenec 2008

Irsko

Zneužíváním dětí některými kněžími velmi ovlivnilo pozici Církve v zemi. Tyto zločiny se datují až do roku 1950. Arcibiskup Martin z Dublinu, bývalý diplomat Vatikánu, dosazený do čela arcidiecéze v roce 2003, se snaží napravit, co se dá. Jeho předchůdce nešťastně nedobře spolupracoval s vyšetřovacími komisemi. Lidé tím byli roztrpčeni. Krize je však mnohem širší, týká se mnoha biskupů a kněží. V roce 2007 se rozpustila Národní konference kněží pro nezáměr kněží o volbu nových funkcionářů. Biskupové měli dříve v Irsku velkou politickou moc. To je značně oslabeno. Rozpačitá byla jejich reakce na projednávání pokusů na embryích v parlamentu. Zdá se, že větší vliv na společnost má CORI – Konference řeholníků v Irsku. Méně úspěšní jsou řeholníci v hledání nových povolání. V roce 2007 zemřelo 300 řeholnic, jenom tři skládaly věčné sliby. Mnoho řádů, dříve vedoucích nemocnice a školy, prostě vymizelo. V Irsku je stále 25 % voličů řídících se podle pokynů Církve, ta však zřejmě nedokáže mobilizovat tuto sílu.

Jaká je odpověď Vatikánu? Většina nově jmenovaných biskupů jsou Irové žijící předtím v cizině jako misionáři nebo diplomaté Vatikánu. Nejsou tedy zasaženi nedávnými skandály.

V roce 2007 zemřelo 200 kněží a bylo vysvěceno jen 9. Nyní je zde 4 752 kněží, čeká se, že v roce 2028 tu bude jen 1 500 kněží.

Jezuita Rafferty říká, že Církev zaspala přechod ze zemědělského státu na průmyslovou společnost. Podle něj je úroveň katechizování slabá. V Irsku je příliš mnoho diecézí – 26 – některé jen pro 30 000 katolíků. Počet by se měl zmenšit. Budoucnost Církve v této zemi, kdysi proslulé světci a misionáři, je nejistá. Nelze však přehlédnout, že irská identita a katolicismus patří k sobě.

The Catholic World Report, červenec 2008

V roce 2012 bude světový Eucharistický kongres v Dublinu.

The Tablet, 9. 8. 2008

84 % Irů věří v Boha. V roce 1999 to bylo 96 %. 84 % se jich pravidelně modlí. V roce 1990 celkem 81 % Irů chodilo na nedělní mše svaté, nyní 45 %. Katolicismu se víc daří na venkově, v Dublinu to je nejhorší.

The Catholic World Report, květen 2008

Irové v referendu odmítli přijetí Lisabonské smlouvy, což zpochybňuje přijetí Evropské ústavy. Skupiny pro život a pro rodinu vyzývaly k volbě proti, biskupové nevydali veřejné prohlášení, ale staví se pro Lisabonskou smlouvu. Kardinál Brady myslí, že by se referendum mělo opakovat.

The Catholic World Report, srpen-září 2008

Pákistán

Dvě katolické dívky, deset a třináct let, byly uneseny, přinuceny přijmout islám a provdány. Ví se, kde jsou, rodiče dali věc soudu, ale ten rozhodl, že děvčata nemohou být vrácena, protože přijala islám.

The Tablet, 19. 6. 2008

Kanada

Kardinál Ouellet chválil *Humanae vitae* a distancoval se od dokumentu kanadských biskupů (Winnipegské prohlášení) z doby těsně po vyhlášení encykliky, kdy biskupové říkali, že katolíci mají použít své svědomí ve věci antikoncepce.

The Tablet, 26. 6. 2008

Finsko

Biskup Polák J. Wróbel rezignoval na místo hlavy Církve ve Finsku. Bude teď pomocným biskupem v Lublinu (Polsko). 10 000 mladých katolíků

(většinou uprchlíků a chudých lidí) není schopno udržovat sedm farností a 40 pastoračních center.

Podle Wróbela by měl stanout v čele biskup z nějaké bohaté země, aby zajistil příliv financí. Před Wróbelem tu byli biskupové z Holandska.

The Tablet, 2. 8. 2008

Tanzánie

Ve vysílání Radia Maria má tři hodiny týdně prostor Hnutí pro život (HLI). Je to podporováno místními biskupy.

Front Lines, léto 2008

Nigérie

V oblastech, kde platí muslimský zákon šaría, pokračuje diskriminace katolíků. Nemají přístup ke vzdělání, k zaměstnání a bankovním půjčkám. Nesmějí stavět nové kostely. Ty stávající jsou ničeny – jako ve městě Kano, kde byl zbourán kostel a dvoutisícová katolická obec musí mít mši svatou pod širým nebem. Muslimové se snaží, aby katolíci opustili jejich oblasti.

The Tablet, 9. 8. 2008

Brunei

Stát na ostrově Borneo, islám je oficiální náboženství. Žijí zde také Číňané (buddhisté). Počet obyvatel: 391 000. Je to bohatá země s nalezišti ropy a plynu. Obyvatelstvo neplatí daně. Stát platí zdravotnictví a dotuje bydlení, rýži a školství. Jsou tu tři katolické farnosti, v čele s biskupem. Také sem zasahuje kultura smrti. Děti ve škole se učí materialistickou sexuální výchovu.

Special Report, červenec 2008

Indie

Porodnost klesla na 2,7 dítěte na ženu. Média propagují pilulky. Je pravda, že Církev se zde šíří a také rychle roste počet skupin pro život.

Special Report, červenec 2008

Vydavatelství St. Paul's Publications vydalo bibli, která byla „poindičtější“ Jsou zde citáty z hinduistických knih a odkazy na hinduistické bohy, jsou zde obrázky biblických postav v sárí. Kardinál Gracias zaštil tuto akci.

Ozvaly se také kritické hlasy – hlavně z řad laiků.

The Tablet, 23. 8. 2008

Brusel

Institut pro rodinnou politiku předložil Evropskému parlamentu zprávu, podle které Evropě hrozí demografická krize. Populace roste jen přílivem emigrantů. Bulharsko a Německo mají málo mladých lidí. Německo a Itálie jsou zeměmi s přestárým obyvatelstvem. V roce 2007 se v Evropě narodilo o milion dětí méně než v roce 1982. Interrupce a rakovina jsou nejčastějšími příčinami smrti. Rodina je v nevázanosti. Třetina dětí se rodí mimo manželství. Institut radí vládám, aby finančně podporovaly rodiny a malé děti.

Global Family Life News, červen–červenec 2008

Chile

Prezidentka Bacheletová a vláda dovolily prodej pilulky „ráno po“ Má se zabránit těhotenství dívek. 14 % čtrnáctiletých je už sexuálně aktivních. Ústavní soud však odmítl tento postoj vlády. Lékárníci stejně odmítali pilulku prodávat, i přes hrozby ministerstva zdravotnictví.

Population Research Institute Review, květen–červen 2008

Jižní Amerika

Ve většině zemí je interrupce nelegální. Ale v lékárnách lze zakoupit Misoprostol – lék na léčení žaludečních vředů. Vedlejší účinek – působí krvácení těhotných žen, v důsledku toho nemocnice musejí provést interrupci.

Đábelský plán.

Population Research Institute Review, květen–červen 2008

Evropa

Rada Evropy tlačí na státy, kde nejsou povolené interrupce, aby je legalizovaly. Jde o Andorru, Irsko, Maltu, Monako a Polsko.

Population Research Institute Review, květen–červen 2008

Libanon

Maronitský katolický patriarcha N. Sfeir řekl, že národ je blízko kolapsu. Země je bez prezidenta, s ochromenou vládou a parlamentem, který nezasedá. Patriarcha kritizuje vliv Sýrie. Země potřebuje mezinárodní pomoc.

The Catholic World Report, červen 2008

Belize

Bývalá kolonie Britský Honduras ve Střední Americe (má 300 000 obyvatel). Je zde vysoká porodnost, což vede k zoufalství světové kontrolory porodnosti. Pokud jde však o rodinný život, situace je velmi špatná. Tři ze čtyř narozených dětí jsou mimo manželství a často mají různé otce. Počet interrupcí je vysoký. 2,5 % dospělých má AIDS. Je to jediný stát ve Střední Americe, který má legalizované interrupce a odsud interrupčníci plánují zachvátit celou Střední Ameriku.

Církev je tu aktivní a má mnoho nepřátel, kteří jí vyčítají, že podporuje porodnost.

Třetina obyvatel žije pod hranicí chudoby. V této situaci si Populační fond OSN vystavěl ohromnou budovu, odkud řídí interrupčníckou aktivitu. V zemi jsou ale také organizace pro život, které podporují biskupové.

Special Report, květen 2008

Haiti

Nejchudší země na západní polokouli. Církev je zde velmi aktivní a má v rukou většinu základních škol. V zemi je rozšířené pohanské woodoo, náboženství, jehož kněží kradou děti a zabíjejí je při svých rituálech.

5 % obyvatel má AIDS. Organizace proti životu jsou četné.

V zemi jsou tři semináře (500 seminaristů), což je velmi dobré.

Special Report, květen 2008

Řím

Největší světová organizace pro život (HLI) z USA otevřela v roce 1998 svou pobočku v Římě, odkud se vede vzdělávání seminaristů a kněží. Několik řádů spolupracuje s HLI v Římě.

Special Report, červen 2008

Třicet pět účastníků 21.–24. 9. diskutovalo o katolicko-židovských vztazích, které se zhoršily po revizi velkopáteční modlitby za Židy v Tridentské liturgii. Bylo zde deset židovských představitelů (Riccardo di Segni, hlavní rabín Říma), kardinál Kasper a velvyslanci Izraele a Německa ve Vatikánu.

The Tablet, 30. 0. 2008

Guatemala

Má 14 milionů obyvatel, z nichž 60 % jsou Indiáni. V letech 1962–97 zde probíhala občanská válka. Interrupce se zde prováděly dosud nelegálně, aktivní je interrupčníká Planned Parenthood. Je zde však i pobočka HLI pro život. První národní konference pro život se účastnilo 1 200 lidí (bylo přítomno deset biskupů).

Je zde bojiště mezi silami dobra a zla.

Special Report, červen 2008

Egypt

Křesťané jsou šikanováni, a to jak rozvášněnými davy muslimů, tak bezpečnostními složkami.

Egypt má 80 milionů obyvatel, 8 milionů pravoslavných koptů, katolických koptů zde žije 500 000. Koptové žijící v zahraničí žádají vládu, aby

respektovala práva koptů. Konvertité z islámu jsou mnohdy vězněni nebo mučeni.

The Tablet, 16. 8. 2008

Belgie

Biskup Léonard byl zproštěn viny v soudním přelíčení. Byl obžalován z homofobie. V interview totiž řekl: „Homosexuálové jsou zablokováni v normálním psychologickém vývoji, což je činí abnormálními.“

Soud rozhodl, že biskupova slova mohou zranit homosexuály, ale nejsou tak ostrá, že by se mohla považovat za pomluvu či diskriminaci.

The Catholic World Report, srpen–září 2008

Polsko

Polská reprezentantka ve volejbalu Agata Mroz odmítla léčbu leukémie, protože by to zabilo dítě v jejím lůně. Je to stejný případ jako u svaté Gianny Beretty Molly.

Při pohřbu 4. 6. řekl biskup Florczyk, že svědectví Mrozové je příkladem lásky k životu, k mateřství, touhy darovat život.

Prezident Kaczynski oznámil, že jí posmrtně uděluje jeden z nejvyšších řádů – Polonia Restituta.

The Catholic World Report, srpen–září 2008

Vietnam

Vatikán a Vietnam jmenovaly společnou komisi, která bude připravovat navázání diplomatických vztahů. Komunistický režim udělal několik ústupků: Bylo jmenováno několik biskupů a trochu se zlepšila situace seminaristů.

The Catholic World Report, srpen–září 2008

Venezuela

Prezident Chavéz založil takzvanou Reformovanou katolickou venezuelskou církev, která má konkurovat katolíkům. Nová církev zrušila celibát kněží a lanaří mezi kněžími, kteří byli potrestáni svými biskupy.

The Catholic World Report, srpen–září 2008

Paraguay

Dne 15. 8. Fernando Lugo, dříve katolický biskup diecéze San Pedro, složil přísahu prezidenta republiky. Byl znám jako biskup chudých. Při ceremoniálu byli přítomni levičáckí přátelé: prezident Venezuely (Chavéz) a prezidenti Bolívie a Ekvádoru. Také brazilský kněz Boff (který se oženil) – stoupenec teologie osvobození.

Pozorovatelé soudí, že Lugo není jako komunista Chavéz. Chavéz je nepřitelem USA – Lugo je diplomatický. Chavéz hledá konfrontace, Lugo je milý, kde Chavéz hledá moc, Lugo je skromný. Lugo také odmítl brát plat prezidenta.

The Tablet, 23. 8. 2008

Německo

Kardinál W. Kasper řekl na ekumenickém shromáždění v Mainzu, že falešný ekumenismus, který možná vyjadřuje bolest z odloučení, nemůže být lékem na nejednotu, protože se jednoduše pokouší popřít opravdové bolesti rozdělení.

The Tablet, 23. 8. 2008

Ekvádor

Vláda chce novou ústavu, která by otevřela cestu k interrupcím. Biskupové jsou proti, což označil prezident Correa za zradu.

The Tablet, 30. 8. 2008

Rovníková Guinea

Je zde 548 000 katolíků, o něž se stará pouze 108 kněží. Je tu však dost seminaristů, takže snad se situace zlepší. Interrupce jsou nelegální, přesto jsou prováděny. Žije zde hodně Číňanů. Třetina ropy je prodávána do Číny a Číňané se snaží dovésti do země drakonické omezení porodnosti. Zatím je tu 5 dětí na ženu, ale mění se to, mladí mívají dva potomky. Církev se snaží, aby manželé zachovávali věrnost, což je nejlepší prevence AIDS.

Special Report, srpen 2008

Seminaristé ve světě

Je jich 114 439. Největší nárůst za poslední roky je v Africe a Asii. V Evropě mírný pokles. Nejvíce seminaristů je v Indii – 13 754. V Polsku je to 6 304. V České republice 227. Na Slovensku 612.

The Catholic World Report, srpen–září 2008

Dopis vietnamských redemptoristů

Provinciál redemptoristů ve Vietnamu P. Vincent Nguyen Trinh Thank poslal všem svým řeholním spolubratřím na celém světě dopis o pronásledování katolíků v této zemi. Ten se projevuje mj. i tím, že úředníci v Hanoji odmítají tamnímu klášteru redemptoristů vrátit protiprávně zabranou půdu, na níž chtějí řeholníci postavit nemocnici a školu. Když věřící zorganizovali na podporu kongregace tichou modlitební demonstraci, policie brutálně zasáhla a 20 osob vážně zranila, takže musely být hospitalizovány.

Nasz Dziennik, 4. 9. 2008

Antihumánní rezoluce odmítnuta

Evropský parlament ve Štrasburku přehlasoval většinou 394 hlasů návrh rezoluce, vyzývající všechny státy Unie k maximální možné liberalizaci potratů. Údajně se tím má „snížit úmrtnost nastávajících matek“. Rezoluce také kritizuje Katolickou církev za odmítání potratů a antikoncepci.

Nasz Dziennik, 5. 9. 2008

Růženec symbolem banditů?

Žačka základní školy v americkém státě Texas Tabitha Ruizová nosila na krku růženec s velkým křížem. Na rozkaz ředitele školy ho musela sejmout. Důvod? Růženec s křížkem prý je „symbolem banditů“ Rodiče dívky, praktikující katolíci, se chtějí bránit proti této urážce soudně.

www.kreuz.net 18. 9. 2008

Židé na obranu Pia XII.

V Římě se konalo sympozium mezinárodní židovské nadace Pave the Way Foundation u příležitosti 50. výročí úmrtí papeže Pia XII. Byla zde přečtena řada svědectví zachráněných italských Židů o svém ukrývání v církevních zařízeních, k čemuž Pius XII. vydával příkazy. K probíhajícímu sympoziu se vyjádřil i Sv. Otec Benedikt XVI., který mj. řekl: Pius XII. nešetřil úsilí, kdekoliv to bylo možné, aby intervenoval ve prospěch Židů, jak dokazují i vaše shromážděná svědectví... Benedikt XVI. ocenil práci nadace ve prospěch Pia XII. a jeho rehabilitace.

Nasz Dziennik, 19. 9. 2008; www.radiovaticana.cz 18. 9. 2008

„Tak jako je zločinem narušit mír tam, kde vládne pravda, tak je také zločinem bránit mír, když se pravdě činí násilí. Je čas, kdy mír je oprávněný a čas, kdy je neoprávněný. Vždyť je přece psáno u Kazatele v bibli, že je čas míru a čas války. Je to zákon pravdy, který obojí rozlišuje. Sám Ježíš Kristus jednou říká, že přišel, aby přinesl pokoj, jindy zase, aby přinesl meč.“

Dr. Geor Eder, emeritní arcibiskup Salcburku v knize „Lebt“, str. 55

Násilí proti indickým katolíkům

Při nedávných protikřesťanských nepokojích v indickém státě Orissa bylo zabito přes 100 katolíků, zničeno 60 domů, byl spálen katolický sirotčinec, vedený sestrami Matky Terezy, zdevastován kostel s farou a kněžský seminář. Vypáleno bylo i několik klášterů a charitativních zařízení. Příčinou tohoto

násilí se stala vražda jednoho hinduistického předáka. Hinduisté z ní obviňují katolíky, ačkoliv se k ní přihlásili maoisté.

Nasz Dziennik, 10. 9. 2008

Čínské reálie

V komunistické Číně podle odhadů žije cca 12 milionů katolíků, protestantů 60 milionů. Mají velké potíže, když chtějí svoji víru veřejně praktikovat. Stali se však kvasem mezi 1,3 miliardou lidí. Katolická církev v podzemí, věrná papeži, je silnější než schizmatické tzv. Vlastenecké sdružení čínských katolíků. Nicméně věřící, kteří nemají možnost účastnit se mší svatých v podzemí, chodí i na oficiálně povolené mše duchovních Vlasteneckého sdružení, mezi nimiž existují už někteří biskupové, jejichž vztah s Římem byl upraven ve smyslu kanonického práva. Krom toho v některých provinciích má i podzemní církev legálně své chrámy, neboť úřady se ne vždy vyznají v tom, co je „legální“ a co „ilegální“ církev. Nicméně pronásledování je tvrdé. Úřady zakazují veškerou misijní činnost, nesmějí existovat žádné církevní školy, charitativní zařízení a vydavatelská činnost. Minimálně 5 biskupů podzemní církve je ve vězení nebo v internaci na neznámém místě, neví se ani, jestli žijí. Stejný osud potkal i řadu kněží a věřících.

Fels, 8/2008

Neokatechumenátní hnutí se nesmí uzavírat

Vatikán oficiálně uznal tzv. Neokatechumenátní cestu, duchovní hnutí založené před cca 40 lety ve Španělsku malířem Kikem Arguellem se záměrem nové evangelizace společnosti metodou přípravy na křest. Podmínkou však bylo, že Neokatechumenát musel ve svých stanovách výslovně uvést, že jeho bohoslužby jsou otevřené veřejnosti. Hlavní námitka proti Neokatechumenátu směřovala právě k tomu, že celebruje uzavřené mše pouze pro členy své komunity, kam nikdo jiný nesmí přijít.

Glaube und Kirche, 7/2008

Izolace není řešením

Oficiální vatikánský orgán L'Osservatore Romano zveřejnil článek Otce Giovanniho Ramondy, vedoucího tzv. Hnutí bl. Jana XXIII., které se věnuje boji proti prostituci a charitativním iniciativám pro ženy, jež se staly otrokyněmi „sexuálního průmyslu“. Pater Ramonda polemizuje s nedávným nařízením italských úřadů, aby prostituce byla vytěsněna do vytypovaných uliček, opatřených červenými lucerničkami. To není žádné řešení, tím nezmizí problém degradace ubohých žen na pouhé zboží a zločinný obchod s „bílým masem“. Jediným účinným opatřením může být zákaz prostituce a tvrdý postih všech, kdo se na ní podílí.

Glaube und Kirche, 7/2008

Zákon šaría legální v Británii?

Nejvyšší soudce pro Anglii a Wales lord Nicolas Phillips prohlásil, že britské zákony by měly v některých bodech zakomponovat i muslimské právo šaría, neboť prý mohamedáni ve Velké Británii je považují za posvátné a chtějí se jím řídit. Dodejme, že tento zákon např. dovoluje muži zabít ženu.

Glaube und Kirche 7/2008

Kardinál Schönborn k potratům

Vídeňský kardinál Christoph Schönborn při kázání na slovenském poutním místě Levoča odsoudil potraty a řekl: „*Ne soudit a odsuzovat, ale moudře a prakticky pomáhat. Všichni můžeme dělat to, aby co nejvíce matek mohlo říci k dítěti, které počaly, své, ano*“

Glaube und Kirche, 7/2008

Postabortivní syndrom uznán i soudem

Zemský soud v německé Chotěbuzi jako první orgán tohoto druhu na světě oficiálně uznal, že postabortivní syndrom je realitou. Stalo se tak při vynesení rozsudku nad ženou, která své nemluvně utopila doma ve vaničce. Soud

vyměřil mírnější trest s odůvodněním, že žena před rokem podstoupila potrat, a proto trpí psychickými problémy.

Glaube und Kirche, 7/2008

Jsou muslimové opravdu mírumilovní?

Zajímavé – vždycky, když militantní mohamedáni podniknou někde teroristický útok, okamžitě se ozve především z řad křesťanů upozornění, že to jsou extrémisté, kteří se vymykají oficiálnímu islámu, jenž je „mírumilovným náboženstvím“. Tyto hlasy zazněly i letos u příležitosti 7. výročí útoku na newyorské mrakodrapy, tzv. „dvojčata“. Samozřejmě je pravdou, že za tento zločin nemohou být obviněni všichni muslimové jako celek, většina z nich o tom neměla ani tušení a někteří to i odsoudili. Rovněž tak nelze globálně vinit mohamedány jako celek z teroristických útoků proti křesťanům v Egyptě, v Pákistánu, v Indonésii apod. Statistický muslim z Maroka či Saudské Arábie je člověkem jako já: živí rodinu, má své dobré i špatné vlastnosti, své záliby atd. Žádnou trestnou činnost nepáchá a se značnou částí z nich bych možná po stránce běžné lidské komunikace docela dobře vycházel.

Jenže je toto dostatečným důvodem ke konstatování, že „islám je mírumilovným náboženstvím“? Za minulého režimu u nás jsem také po lidské stránce docela dobře vyšel s mnohými řadovými komunisty, mění to však něco na zločinnosti tohoto systému? Nedá se popřít, že islám je náboženskou vírou, která se částečně odvolává na Starý zákon a uznává Ježíše jako jednoho z proroků. Obsahuje určitá pozitiva, která jsou převzata z židovství a křesťanství (např. příkaz almužny). Jeho přísný monoteizmus je však v rozporu s katolickým chápáním trojjediného Boha. Na rozdíl od Nového zákona jsou v koránu věty, které výslovně vyzývají k násilí, např.: „Bij svého nepřítele, kdekoli ho uvidíš“, tzv. džihád, neboli svatá válka ve významu útočné války, je nejvyšší ctností. Právě těmito a dalšími výroky koránu obhajují Al Kajda, Taliban a další muslimské teroristické organizace své zločiny.

Proto působí nanejvýš groteskně, když někteří katoličtí publicisté mluví o tom, že „autentický muslim“ se žádného násilí nedopouští a odmítá jakoukoliv formu džihádu. To ovšem u mohamedánů, znajících korán, může vyvolat přinejmenším rozpaky. Takové výroky je mohou naopak ještě více

vyprovokovat k násilí, neboť jim poskytují nový důkaz pro komplot, když tito „nevěřící psi“ je, muslimy, chtějí poučovat, kdo je to pravý muslim.

Je třeba si přinejmenším srovnat fakta. Kolik už v posledních letech proběhlo krvavých teroristických útoků, motivovaných islámem! Teroristické útoky motivované křesťanstvím naproti tomu jaksi „nejsou na skladě“. S výjimkou Sýrie, Jordánska a některých malých emirátů u Rudého moře všechny muslimské státy pronásledují křesťany, Saudská Arábie dokonce krvavě. Křesťané naproti tomu v Západní Evropě bojují za jejich práva budovat mešity, zatímco oni ve svých zemích zakazují stavět kostely. Stačí?

PhDr. Radomír Malý

Svatý Otec o katolických školách

„Katolická identita církevní univerzity nebo školy není pouze otázkou počtu katolických žáků a studentů. Je to otázka přesvědčení – věříme opravdu, že se v tajemství Slova, které se stalo Tělem, uskutečňuje tajemství člověka? Jsme připraveni svěřit Bohu sebe celého – svůj rozum a vůli, duši a srdce? Přijímáme pravdu, kterou zjevil Kristus? Je tato víra na našich univerzitách a školách patrná?“

Promluva na Katolické univerzitě ve Washingtonu 16. 4. 2008

Svatý Otec o encyklice Humanae Vitae

„Co bylo pravdou včera, je pravdou také dnes. Pravda, kterou vyjádřila encyklika Humanae Vitae, se nemění. Naopak, právě ve světle nových vědeckých poznatků je tato nauka stále aktuálnější...“

Generální audience 10.5.2008

Kázání biskupa Huondera z Churu

Biskup švýcarského Churu, mons. Vitus Huonder, známý svým nelehkým zápasem o pravověrnost, pronesl v kázání o letošních Velikonocích tuto parafrázi improperií (velkopátečních nářků): „*Lide můj, co jsem ti učinil? Já*

jsem tě živil manou na poušti, a ty o mé svátosti Eucharistie rozšiřuješ, že toto není mé Tělo a má Krev...

Information FMG, 94/2008

Arcibiskup Ottawy o Humanae Vitae

Arcibiskup kanadské Ottawy mons. Terrence Prendergast prohlásil v kázání u příležitosti 40. výročí encykliky Pavla VI. Humanae Vitae mj.:

Encyklika dává Církvi hlubší vhled do krásy manželské lásky a odpovědného rodičovství. Nabízí jasné pochopení škody, kterou představuje umělé bránění početí a porozumění hodnotě, jakou prezentuje přirozené plánování rodiny... Skupina kanadských katolíků shromáždila tisíc podpisů pod petici, požadující odvolání tzv. Winnipežské deklarace, v níž tehdejší kanadský episkopát odmítl encykliku HV.

Information FMG, 94/2008

Statistiky postabortivního syndromu

Podle amerických studií ženy, které podstoupily potrat, trpí v 92 % silným pocitem viny, v 88 % depresí, v 82 % ztrátou pocitu vlastní důstojnosti, v 75 % ztrátou sebedůvěry a v 56 % sebevražednými myšlenkami. 40 % jich propadá konzumaci drog a 36 % alkoholismu.

Information FMG, 94/2008

Neposlušnost ohrožující věčnou spásu

Před 15 lety zakázal biskup německé diecéze Rottenburg-Stuttgart mons. Walter Kasper (dnes kuriální kardinál) udělování svátosti nemocných laiky. Zákaz dodnes není respektován. Naopak se množí stížnosti, že když si smrtelně nemocný člověk přeje k úmrtnímu lůžku kněze, farář mu většinou pošle pastorační asistentku. Ta mu „vysvětlí“, že s jeho nemocí to ještě není tak zlé, pomodlí se s ním, případně podá sv. přijímání a tím to skončí. Mnoho lidí tak umírá bez sv. zpovědi. Taková neposlušnost ovšem bezprostředně

ohrožuje věčnou spásu nemocných. Být v kůži kněží, kteří se za to jednou budou před Bohem zodpovídat, rozhodně není záviděníhodné.

Fels, 7/2008

Kardinál Faulhaber byl členem organizace na obranu Židů

Mnichovský arcibiskup kardinál Michael Faulhaber byl před rokem 1933 členem organizace „Amici Judeorum“. Jejím cílem bylo bránit Židy před útoky nacistů, kteří se tenkrát drali k moci. Faulhaber mnohokrát veřejně vystoupil proti pogromům, organizovaným NSDAP. Po uchopení moci Hitlerem byl spolek Amici Judeorum zakázán, Faulhaber však pronesl sérii kázání na obranu židovského etnika, za což si vysloužil štvance v nacistickém tisku a nezdařený pokus o atentát. Tyto skutečnosti, které jednoznačně vyvrací propagandistické lži o spolupráci Církve na likvidaci Židů, uvádí ve své nejnovější knize německý historik Konrad Löw.

Fels, 7/2008

Personální farnost pro věřící ritu sv. Pia V.

Na základě Motu Proprio papeže Benedikta XVI. „Summorum Pontificum“, jímž byla poskytnuta větší práva mešnímu ritu sv. Pia V., získalo Kněžské bratrstvo sv. Petra, které v tomto ritu celebruje, v Římě kostel Sv. Trojice. Kardinál vikář římské diecéze Camillo Ruini ho již loni povýšil na personální farnost, sloužící potřebám věřících, kteří jsou s tímto obřadem svázáni. Počet návštěvníků těchto mší sv. roste, v současné době se o nedělích blíží tisícovce.

Information St. Petri, 6/2008

Zednáři v Evropské unii

Předseda zednářské Federace práv člověka spolu s představiteli Velké ženské lóže Francie, Velkého východu Francie a Velkého východu Portugalska se setkali s předsedou Evropské komise EU Josém Barrosem. Vyjádřili uspokojení z rozhovorů, při nichž Barroso slíbil „větší podíl“ zednářů

v evropských institucích. Zároveň v průběhu rozhovorů zednáři poukázali na důležitost osvícenství, které prý je nutno brát v úvahu mnohem víc než náboženské kořeny Evropy.

Nasz Dziennik, 28. 4. 2008

Církev dělá reklamu ateizmu?

O velké pobouření mezi německými katolíky se postaral tzv. Spolek sv. Karla Boromejského. Na svých internetových stránkách propagoval ateistickou knihu pro děti „Kde se daří Bohu“. Skandální je, že svůj podíl v tomto vydavatelském spolku má patnáct německých biskupství.

Katholische Wochenzeitung, 22. 2. 2008

Letos v Aigenu o Evropě

Jako každoročně, i letos Linzer Priesterkreis pořádal v rakouském Aigenu koncem srpna konferenci, tentokrát na téma „Křesťanství v Evropě“. Účastnil se jí i olomoucký arcibiskup mons. Jan Graubner s přednáškou o Evropě jako o misijním kontinentu.

Na tento aspekt poukazovali i další řečníci. Světící biskup ze Salcburku mons. Andreas Laun promluvil o krvavých perzekucích křesťanů v Evropě za vlády nacistů a komunistů, připomenul především genocidu řeckokatolíků v bývalém Sovětském svazu. prof. Nebel z Německa si stěžoval na nedostatečný odpor katolíků vůči soudobé „kultuře smrti“ a poukázal na kořeny tohoto jevu. Ty vidí v rozkladu věrouky a mravouky, jež mají svůj původ v protestantismu, jak zdůraznil už zesnulý kardinál a profesor Leo Scheffczyk. Dominikán prof. Ockenfels poukázal na potřebu větší aplikace sociální nauky Církve. Upozornil též na absenci logiky současného zákonodárství většiny evropských zemí, které sice nadále pokládá potraty formálně za zakázané, ale jejich provádění za beztrestné. Redaktor Bayer z Deutsche Tagespost varoval před intenzifikací propagace eutanázie. Sdělil také otřesnou informaci, že současné vládnoucí kruhy v Evropě odmítají podpořit prorodinnou politiku, aby v budoucnosti měl kdo vydělávat na důchody, s tím, že prý „eutanázie přijde levněji než prorodinná politika“.

Účastníci konference měli možnost ranní i večerní mše sv. a modlitby růžence. Poprvé byla zde podle Motu Proprio Benedikta XVI. dána možnost účasti na mši sv. v ritu sv. Pia V. Byla sloužena vždy ráno, večerní proběhla podle ritu Pavla VI.

PhDr. Radomír Malý

Otec Pio vůči potratářům

Jednou pater Pio, když krácel ke své zpovědnici kolem dlouhé fronty, která byla v San Giovanni Rotondo každodenní samozřejmostí, se náhle zastavil u jednoho muže a začal křičet: „Via! Via! Via! (tzn. pryč) Cožpak nevíš, že je zakázáno mít ruce ušpiněny krví? Pryč s tebou!“ Muž odešel. Následující den ale přišel znovu časně ráno, když Otec Pio sloužil mši svatou. Vstoupil do sakristie a s pláčem padl svatému knězi k nohám. Pater Pio ho laskavě zvedl. Muž zašeptal: Chci se vyzpovídat. Otec Pio ho ihned zavedl ke zpovědnici.

Tento člověk o tom sám vydal svědectví. Byl to lékař, který měl na svědomí velké množství zabitých nenarozených životů. Když čekal v San Giovanni Rotondo ve frontě ke zpovědi, chtěl zamlčet právě tyto nejstrašnější hříchy svého života. Pater Pio však, obdařený nadpřirozeným vhledem do duše, jeho zločiny uviděl, i to, že je rozhodnut je zamlčet a zatvrzele v nich pokračovat. Teprve rázné jednání světcovo uvedlo tohoto potratáře na správnou cestu. Proto při další návštěvě už s ním Otec Pio jednal úplně jinak. Lékař se kajícně vyzpovídal a žádný potrat už nikdy neprovedl.

Podle pramenů PhDr. Radomír Malý

Dojmy z Lucemburska

V západní Evropě, ve spodním úhlu trojúhelníku, vymezujícího hranice mezi Francií, Belgií a Německem, leží malá zemička o velikosti dvou našich okresů (2500 km²). Nám, Čechům, není neznámá. I malé dítě ví (nebo by mělo vědět) o panovnickém rodu Lucemburků na našem trůnu. Z něho pocházel nejslavnější a eticky nejvýše stojící král a císař Karel IV., zvaný Otec vlasti. Jeho vládcovství vycházelo z přísně katolických zásad sociální nauky sv. Augustina a sv. Tomáše Akvinského.

Asi bych nebyl správným Čechem, kdyby mé kroky nezamířily ihned do tamní katedrály Notre Dame, kde odpočívá tělo Karlova otce Jana Lucemburského, věčného bojovníka a cestovatele. Ta druhá vášeň jej neopustila ani po smrti. Jeho ostatky putovaly po staletí Francií a Německem, než nakonec v 19. stol. definitivně spočinuly v lucemburském dómu.

Lucemburk, francouzsky Luxembourg, je nejenom hlavním městem Lucemburského velkovévodství, ale též jedním ze tří hlavních měst Evropské unie (po Bruselu a Štrasburku). Má cca 100 000 obyvatel (celé velkovévodství přes 300 tisíc). Opravdoví Lucemburčané, kteří se k lucemburské národnosti hlásí, jsou tu však v menšině. Bydlí převážně na venkově a své domy a byty ve městě pronajímají přistěhovalcům. Těch je tady velké množství, neboť instituce EU, které tu sídlí, vyžadují pracovní síly z celé Evropy. Pracují tady i „gastarbajtri“ z méně vyvinutých zemí. Na rozdíl od jiných západoevropských států však mezi nimi nepřevažují muslimové z Asie či Afriky, nýbrž katoličtí Portugalci. Přítomnost islámu tu proto není tak viditelná. V samotném Lucemburku potkáte i hodně Francouzů a Belgičanů, kteří sem denně dojíždějí do práce. Z Lucemburku k hranici to není dál než 20 km.

Lucembursko na rozdíl od jiných západoevropských států nebylo po II. světové válce nikdy postiženo nezaměstnaností. Proto Francouzi a Belgičané z příhraničních oblastí, kteří přišli za krize v 70. letech o práci, si našli zaměstnání zde, kde o pracovní síly byla a stále ještě je nouze. Nejvíce se jich uplatnilo v hutích a ocelárnách na jihu země, ale i v obchodech hlavního města mezi prodáváčkami převažují Francouzky. Do Lucemburska se nestěhují, neboť bydlení je tu podstatně dražší než v jejich vlasti. Denně dojíždět vlastním autem nebo vlakem přijde levněji. Situace za posledních 30 let vykryštovala tak, že řadový dělník lucemburské národnosti už neexistuje. Lucemburčané, pokud pracují v továrnách, tak jen jako mistři a úředníci, dělníky jsou Francouzi a Belgičané. Statistický Lucemburčan je podnikatelem, vysokoškolsky vzdělaným kádrem (lékař, právník, kněz, učitel, inženýr...) nebo státním zaměstnancem. Mezi ty třetí patří např. i poštovní doručovatelé nebo řidiči autobusů, jejichž čistá mzda činí 7000 euro. Do důchodu se chodí až v 65 letech, ale každý má zákonný nárok na penzi ve výši 70 % poslední mzdy.

O všudypřítomný blahobyt tu člověk doslova zakopává. Přesto se nezdá, že by měl na religiozitu obyvatelstva tak zničující vliv jako jinde v Evropě. Lucembursko je katolickou zemí. Samozřejmě i zde došlo v posledních desetiletích k výraznému poklesu návštěv nedělní mše svaté, ale ve srovnání s Francií či Německem to ještě není tak katastrofální. Účastnil jsem se v neděli dopoledne v katedrále latinské liturgie s gregoriánským chorálem, přítomno bylo minimálně 500 lidí. V hlavním městě chodí každou neděli do kostela 6–7 % obyvatelstva, v celé zemi cca 25 %. Venkov se stále ještě drží, někde, zvláště na severu země, jde v neděli do chrámu téměř celá vesnice. Jen aby blahobyt neprovedl i zde své zhoubné dílo! Je i na vsi zřetelný, menší než 2patrové domy jsou tady vzácnou výjimkou.

Zvláštní jazyková situace, která v Lucembursku panuje, zasahuje i Církev. První nedělní čtení při latinské mši v katedrále bylo ve francouzštině, druhé čtení a evangelium v němčině, kázání v lucemburštině. V nedalekém kostele Otců redemptoristů je v neděli ze šesti mší pět francouzských a jedna německá, ve všední den všechny francouzské. Na venkově a v menších městech se celebruje převážně lucembursky.

Každý, kdo chce získat lucemburské občanství, musí perfektně mluvit všemi třemi jazyky: francouzsky, lucembursky a německy. Kdo to nezvládne, nedostane občanství, i kdyby se narodil jako Lucemburčan. Němčinu moc nepoužívají, i když lucemburský jazyk je do značné míry německým dialektem. S Němci tu mají velmi špatné zkušenosti z druhé světové války. Když nacisté tuto malou zemičku r. 1940 během jediného dne pohltili do svého chřtánu, vyhlásili referendum o národnostní příslušnosti. Čekali, že všichni uvedou národnost německou. K jejich velkému vzteku však 90 % obyvatelstva si zapsalo národnost lucemburskou. Hitlerovci to označili za vzpouru. V zemi nastal teror, došlo k popravám a deportacím do koncentračních táborů. Zvlášť krutou perzekuci prošla Katolická církev, kterou nacisté pokládali za jednoho z původců „vzpoury“. Proto Lucemburčané nadšeně uvítali roku 1944 americkou armádu, v některých obcích s pietou udržují první americký tank, který tam přijel.

Domácích kněží a řeholníků je nedostatek, v pastorači proto působí i černoši, Indové a Latinoameričané. Diecéze Lucemburk, kryjící se s hranicemi státu, nemá ani své vlastní periodikum. Pater redemptorista mi vysvětlil, že pro Církev je finančně výhodnější zaplatit si na každý den tři čtyři stránky

v konzervativním deníku „Lutzebunger Wort“, psaném německy s francouzskými a lucemburskými komentáři. Ten je k dostání v každé trafice. Chybí zde i obchody s devocionáliemi a náboženskou literaturou. Provozují je pouze některé venkovské kláštery. Lucemburští katolíci si toto opatřují většinou v blízké Francii nebo v Německu. Poměrně četné jsou katolické základní a střední školy. Diecéze Lucemburk má i svůj kněžský seminář, nikoli však teologickou fakultu. S vysokými školami je to v Lucembursku slabé, existují tady pouze dvě soukromé s ekonomickým zaměřením a prý nevalné úrovně. Lucemburčané proto získávají vysokoškolské vzdělání převážně v zahraničí. Také církevních nemocnic a charitativních zařízení je hodně.

Církev v Lucembursku nevykazuje tak silné známky neomodernistického rozkladu jako jinde. Mše se slouží přesně podle rubrik bez výstřelků a vlastní kreativity kněze, věřící se chovají zbožně a usebraně. V chrámech nevelké metropole v každou denní dobu je možno vidět adorátory před svatostánkem, umístěným bohužel nikoli na hlavním, ale na bočním oltáři. Živá je i mariánská úcta. Protože žně tady probíhají v půli srpna, dodržuje se zvyk, že první klasy na slavnost Nanebevzetí 15. 8. kněz posvětit a položit k soše Panny Marie. Žel, přijímání na ruku je tu téměř normou, alespoň v hlavním městě. Také církevní stránky deníku Lutzebunger Wort nejsou poznamenány modernistickými herezemi.

Viditelná přítomnost Církve ve veřejném životě je asi důvodem, proč se tady téměř nesetkáte s vystavenou pornografií a erotikou, bez níž si u nás nelze existenci trafik vůbec představit. Silný vliv Církve především ve výchově mládeže je také příčinou velmi nízké kriminality, krádeže téměř neexistují, ženy se tu nebojí jít v noci samy parkem. Objektivně nutno ovšem dodat, že zločinnost tady snižuje i absence problémových přistěhovalců. Starosti však dělá to, že Lucembursko spolu s Belgií, Holandskem a Švýcarskem patří k zemím s legalizovanou eutanázií, i potraty zákon povoluje. O moc v zemi se tradičně dělí liberálové, socialisté a křesťanští sociálové. I když ti poslední jsou silnou stranou, katolickou morálku hájí jen někteří z nich, většina, tak jako jejich kolegové v Německu a Belgii, ustupuje duchu doby.

Hornatá lucemburská krajina je překrásná, silně připomínající náš Moravský kras. Zvláštní půvab jí dodává množství hradů a klášterů, nejznámější jsou v poutním místě Echternach a v Clervaux. Nádherné románské chrámy pocházejí až z karolinského období 9. stol. Na rozdíl od nás

tady nebyli husité, aby všechno zdevastovali. A francouzští jakobíni, kteří zničili většinu sakrálních památek ve své zemi, prošli Lucemburskem jen narychlo. V Clervaux stojí pomník obětem jejich řádění. Echternach je pověstný tzv. „skákovým procesím“, kdy hromadné poutě, když se octnou na území tohoto městečka, začnou na znamení kajícího postupovat k chrámu třemi kroky dopředu a dvěma dozadu. Údajně to zavedl v 8. stol. zakladatel tamního benediktinského kláštera sv. Willibrord. Také klášter v Clervaux je poutním místem a turistickou atrakcí. Tam jsem si musel poopravit své vědomosti. Domníval jsem se, že církevní učitel sv. Bernard působil zde. Není tomu tak, světcovým mateřincem byl stejnojmenný klášter ve Francii, zničený za revoluce. Velký počet chrámů a klášterů na malém lucemburském území je snadno dostupný za levnou cenu. Lucemburský stát, aby omezil automobilový provoz, zavedl celodenní jízdenky za čtyři euro, platné ve všech typech dopravních prostředků po celé zemi s výjimkou taxíků.

Vzpomínám, jak jsme jako kluci plni nadšení poslouchali jazz na Radiu Luxembourg. Asi bychom „padli do vývrtky“, kdybychom zjistili, že toto město vypadá nikoli jako vystřižené z „rockenrolu“, ale z Lehárových operet Hrabě Monte Christo. A tento ráz má dodnes. Doufejme, že si ho uchová, neboť on je přece jen příznivější autentickému katolickému duchu, který i v této zemi ustupuje před tlakem komerce a mravního relativismu. Přeji Lucembursku, aby se vrátilo ke svým duchovním kořenům, které jsou nepřehlédnutelné díky velkému počtu krásných historických chrámů a klášterů.

PhDr. Radomír Malý

Hymnus ke Kristu Králi

Rabanus Maurus:

*Kriste, Vládce nebe i země,
Pane nad mocnostmi, trůny a silami.
Ty jsi První i Poslední,
Počátek i Konec.*

*V Tvých rukou je osud lidí.
Nic na zemi nemůže uniknout Tvé moci.
Vynášíš rozsudek nad všemi národy,
plný slitování.*

*Tobě budiž čest, Tobě a Tvému otci
a také Tvému Duchu ať je zpívána chvála.
Bohu Trojjedinému chvála, sláva a čest
vždycky a navěky. Amen.*

*Pozn. redakce: Rabanus Maurus byl benediktinským opatem v Německu v 9. stol.,
vynikajícím kazatelem a autorem mystických knih.*

Pomoc těhotným ženám a informace

Hnutí pro život ČR

Hlubočepská 85/64

152 00 Praha 5

telefon: 603 976 231

<http://prolife.cz>

<http://svobodavolby.cz>

Informace o přirozeném plánování rodičovství – o symptotermální

metodě podá: Liga pár páru

David a Michaela Prentisovi

Fügnerova 143/9

272 01 Kladno

Tel.: 312 686 642

www.lpp.cz, lpp@lpp.cz, <http://lpp.cz>

**Nakladatelství Řád (P. ing. Karel Dachovský, Sarajevská 13,
120 00 Praha 2) vydalo a zašle tyto publikace:**

1)	K. Dachovský: „Svatá Gianna Beretta Molla“	35,-	Kč
2)	K. Dachovský: „Alexia“, příběh 14leté dívky postižené rakovinou	30,-	Kč
3)	K. Dachovský: „P. Paul Marx, OSB“, životopis aktivisty proti interrupcím v USA	30,-	Kč
4)	K. Dachovský: „Cestou k Bohu“, úvod do víry pro dosud nevěřící	10,-	Kč
5)	MUDr. John Grady: „Interrupce – ano, nebo ne?“	10,-	Kč
6)	Ivan Slavík: „Kapky krve a potu Arnošta Jenče“, básně	9,-	Kč
7)	K. Dachovský: „Česká odysea“, náboženské básně	25,-	Kč
8)	Časopis Řád – vychází 3x ročně, časopis pro obranu nenarozeného života, informace z Církve, literatura, cena za kus	25,-	Kč
9)	K. Dachovský: „Sedm statečných bojovníků proti interrupcím v USA“	13,-	Kč
10)	„Zpovědní zrcadlo“ pro přípravu ke zpovědi	1,-	Kč
11)	K. Dachovský: „Sepnuto duhou“, náboženské básně	50,-	Kč
12)	K. Dachovský: „Umlčený zvon“ – román o knězi Janu Bártovi	130,-	Kč

Ze života kanovníka P. Josefa Němce

Domnívám se, že široká katolická veřejnost by měla vědět něco více ze života P. Josefa Němce, než bylo zveřejněno katolickým tiskem v KT 35 z konce srpna 2008. Člověk, jenž opustí pozemský svět, má po sobě zanechat dílo hodné následování. V osobě pana děkana Němce je například hodný následování ve jménu Ježíše Krista.

Narodil se ve Vestecké Lhotce na Havlíčkobrodsku. Jeho starší kamarád z chotěbořského reálného gymnázia, pozdější profesor na Kolumbijské univerzitě v USA, dr. Josef Kalvoda, velikán národního pouťového exilu, historik a politolog, narodil se v blízké Malči. Po dobu gymnaziálních studií žili spolu ve stejné farnosti v Heřmani. Ve svém dopise o tom prof. Kalvoda píše: „Nikdy jsem nezapomněl na rozmluvy s Josefem Němcem u našeho

farního kostela, když se rozhodoval, zda má vstoupit do semináře v Hradci Králové. Jsou určité momenty v životě, na které člověk nikdy nezapomene. Tehdy jsme netušili, jak odlišné budou naše životní cesty.“

Psal se rok 1944. Vysoké školy byly v Protektorátu Čechy a Morava zavřené. Už na maturitním večírku je oslovil katecheta, aby se dali zapsat do bohosloveckého semináře v Hradci Králové, a tak ušli nasazení do Reichu. Když se po válce zase otevřely vysoké školy, rozhodl se napevno zasvětit život Bohu místo studiu práv.

V květnu 1947 se uskutečnil v Praze sjezd mládeže lidové strany. Na 120 000 mladých věřících katolíků zaplavilo Prahu, jindy studenou jako psí čumák a obrácenou zády k víře. Pro komunisty byl to šok. Josef Němec patřil mezi poslední duchovní, kterým totalitní režim dovolil ukončit po únoru 1948 seminář. Pak byla budova semináře zabrána armádou.

Poprvé byl odsouzen na 14 měsíců nepodmíněně v roce 1950. Po Pankráci následovaly Bory. Tehdy byly věznice plné skvělých lidí. Profesor filozofie ho učil drát peří, aby splnil normu a neskončil v korekci. Propuštěn byl v prosinci 1951. V Sebranicích u Litomyšle působil jako administrátor. Když se ve vsi začalo zakládat JZD, nikdo jim nepřišel na schůzi, zato věřící zemědělci chodili na bohoslužby. A tak byl přeložen, prý kazil socialistickou morálku společnosti. Nejprve do Pardubic jako kaplan, potom jako administrátor do Zahrádky u Ledče nad Sázavou, k níž patřila ještě farnost v Kališti u Humpolce. Byly to tehdy živé farnosti a lidé se tam nebáli komunistů. Ale již 11. května 1956 přijela si pro něho StB, prý dětem narušil schůzky pionýra hodinou nepovinného náboženství. Jako recidivista byl tentokráte odsouzen již na 18 měsíců nepodmíněně. Do toho přišly maďarské revoluční události koncem října 1956. Rozsudkem soudu ztratil i státní souhlas k výkonu povolání kněze. Jako mukl byl nasazen k rubání uranové rudy pro rudé mravence u Rtně v Podkrkonoší. Bylo tam v jednu dobu až na 70 katolických kněží. I podzemní bohoslužby byly. Po návratu do civilu nastoupil jako dělník do duchovní správy. Deset let působil jako administrátor v Krouně u Skutče na Chrudimsku. Jenomže zase byl pro komunisty příliš aktivní – probudil farnost k životu. Bez povolení navštívil slovenského biskupa Jána Vojtaššáka ze Spiše v Senohrabech, kde byl držen v izolaci, odvezl ho osobním autem na prohlídku fary v Krouně. Druhý den byl volán krajským církevním tajemníkem Jonášem na kobereček. A znovu přeložen do Dubence u Dvora Králové. Tam byl 11 let,

aby byl v roce 1987 přeložen do Jičína. Prošel Pankrácem, pověstnými Bory, kde vládl Šafarčík, příbuzný ministra Čepičky, Svatoňovickem jako likvidačním táborem, kde v případě vzpoury mohli bachaři vypnout pumpy na odčerpávání důlní vody a nechat zatopit šachty. Každou dobou zde „spadla deka“ a závaly byl časté pro špatnou výdřevu štol. Mnoho mukulů zde skončilo svůj život jako neznámí hrdinové oněch zlých padesátých let.

Když nastalo uvolnění na konci šedesátých let, vykonal pout' do Říma. Velkým pokušením pro pana děkana Němce se stal 21. srpen 1968, když byl v Rakousku a dokonce sloužil mši sv. za Československo. Místní lidé ho přemlouvali, aby se nevracel domů. Jel se poradit s místním biskupem, ale když ho nezastihl, cítil v tom Boží pokyn, aby se vrátil nazpět a nezůstal v emigraci.

Za svůj dlouhý život poznal hodně lidí a charakterů. Říkal mně: „Tam, kde se lidem daří hmotně dobře, klanějí se třeba řípě, ale kde je kraj chudší, jsou lidé tradičně více věřící.“ Prošel mnoha dělnickými profesemi, uměl se postavit ke každé manuální práci, jako kněz šel příkladem. Nejvíce mě udivil jeho fortel při záchraně sakrálních staveb, s jakou erudicí dovedl postavit trubkové lešení, aniž by spadlo, a jak se po něm pohyboval. Rád jsem s ním pracoval v Jičíně. Někteří občané si mysleli, že si jako důchodce přivydělávám peníze.

Když pak odešel z Jičína do Chrasti u Chrudimě, udržoval jsem s ním korespondenci a opakoval jsem mu, aby sepsal své životní poutě pro budoucí generace, co přijde po nás, aby se nezapomínalo. Byl velice sečtělý v biblistice a historii, jako starý latiník miloval latinský jazyk a zavedl v Jičíně bohoslužby v latině, občas. Jako jičínský vikář napsal do místního tisku v prosinci 1998: „Trvám na tom, aby nám komunismus uštědřené rány odčinil.“ Byl členem Konfederace politických vězňů jak Otec arcibiskup Karel Otčenášek. Na jeho pohřeb se sjelo na 50 kněží, jak jsem se dočetl z katolického tisku. Proto si zasluhuje také pozornosti tiskem, nejenom moji, ale i dalších věřících v Pána našeho.

Ora et labora! vyplnil svůj život.

MUDr. Jaroslav Lhotka

Z deníku pravoslavného kněze Mgr. Libora Serafína Halíka, Ph. D z modlitební stráže před nemocnicí v Brně

Konstruktivní kritika

7. brněnský pochod pro život – 2. sobota v únoru 2004

V sobotu 14. 2. 2004 slouží před pochodem mši svatou P. Ignác. Koncelebruje s ním P. František P. Pak pochod probíhá po trase předem oznámené úřadu městské části Brno-střed. Pochod začal do kostela svatě Rodiny, zastavil se před nemocnicí na Obilním trhu, pokračoval Husovou ulicí, Zeleným trhem a byl ukončen v kostele Nalezení svatého Kříže u kapucínů. Tam jsme donesli masivní těžký kříž v životní velikosti a ponechali ho zde. Pochod mám na videozáznamu. Po dlouhé přestávce od listopadu 2003 se zde objevil i můj bývalý spolupracovník František Š. Dobrý Pán Bůh řídil předem promodlený pochod do nejmenších detailů. Například tím, že Josefu Š. jsem umístil na tělo plakát s adresou azylového domu pro maminky, které odmítly jít na umělý potrat. Já toho muže vůbec neznal. Nevěděl jsem, že právě on pracuje v uvedeném azylovém domě. Když pochod skončil, doprovázel mě k domovu právě tento muž, paní Zdena K. a P. František P. Já a tito dva laici jsme byli šťastni z toho, že se pochod povedl. Avšak tento kněz mi před Josefem vynadal. Vyčetl mi, že nemám žádné spolupracovníky, kteří by spolu se mnou organizovali pochod, že jsem na vše sám. Také mi nahlas vyčetl, že nemáme transparenty s protipotrátovými hesly. Nakonec mi vytkl, že mám málo hlasitý megafon. Když tu záplavu kritiky zaslechl Josef, tak se rozhodl, že transparenty na příští pochod vyrobí a že se pokusí vylepšit. To pak skutečně udělal. Hesla na transparenty napsaly právě maminky z azylového domova Na počátku.

V neděli 15. 2. 2004 sloužím svatou liturgii v chrámu v Třebíči. Přivezl mě sem autem pan Vítězslav N., aby mě viděl zpívat pravoslavnou liturgii. Navštěvuji manželku bývalého duchovního správce v jejich bytě. Zpět do Brna se tentokrát vracím autobusem a cestou vznáším povzdech k Bohu. „Ty znáš, Pane, moji slabost – únavu duše!“ Okamžitě mi odpověděl myšlenkou: „Ve slabosti lidské se Boží moc dokonává.“ To znamená, že Boží moc se neprojeví dříve – v čase, kdy jsou Boží služebníci silní a odpočatí. Pouze u unavených a vyčerpaných Božích služebníků dělá Bůh jaksi „navíc“ zázraky. Tehdy se naplní 3. verš žalmu 66: „Říkejte Hospodinu: ‚Jak hrozivý jsi ve svých skutcích! Pro mohutnost tvé síly ti budou podlézati i nepřátele tvoji.‘“ (překlad

Viktora Fischla) Uvedený žalm je v souladu s žalmem 81, verši 14–17: „Kdyby mě však můj lid uposlechl, kdyby Izrael mými cestami chodil, brzy bych pokořil jeho nepřátele, obrátil bych ruku proti jeho protivníkům. Ti, kdo Hospodina nenávidí, vtírali by se do jeho přízně, věčně by trval čas jeho lidu, bělí pšeničnou by ho sám krmil. Medem ze skály tě budu sytit!“ V televizním zpravodajství slyším, že nyní nejmenší politická strana Unie svobody (US) chce předložit na schůzi Parlamentu ČR v červnu 2004 návrh zákona na legalizaci registrovaného partnerství homosexuálů. Jaká odpornost a hnus! Což nemají US – „uhelné sklady“ nic lepšího na práci než nemilosrdně rozšiřovat sodomskou bestialitu?

V pondělí dopoledne stojím před nemocnicí s Janou R. Večer se účastním modlitebného společenství minority Bogdana a referuji zde o naší činnosti na Obilním trhu.

V úterý 17. 2. 2004 opět stojím před nemocnicí. Dvacet minut mi zde pomáhá kapucín P. Augustin Š. Sám od sebe se zde na chvíli objevil bývalý spolupracovník Robert Š. a jedna nová paní, která mi pomohla už potřetí. Mou manželku dlouhodobě oslovuje slovo Boží z knihy Přísloví, kapitoly 31, verše 10–31, kde je nadpis „Chvála ženy statečné.“ Dnes mi řekla, že si uvědomuje, že Bůh začal naplňovat, co jí přislíbil, že bude-li se snažit být statečná, tak už nebude její manžel v pohrdání jako dosud. Stane se opak. Podle verše 23: „Uznáván je v branách její manžel, když zasedá se staršími země.“ To se naplnilo 12. 2. 2004, kdy jsem zasedl na pozvání děkana mezi všemi brněnskými katolickými faráři, aby si vyslechli zprávu o mé činnosti proti potratům zde v Brně.

Nucení k potratu

Ve čtvrtek 19. 2. 2004 jsem u nemocnice s Janou R. A s novou babičkou z M. Ta nám vyprávěla, že byla věřící a vždy si myslela, že ona by na potrat nikdy nešla. Když jí bylo 42 let, opět otěhotněla se svým manželem, který rád popíjel. Tehdy měla po nátlaku lékaře chvíli nutkání jít na umělý potrat. Nakonec nešla. Narodil se jí syn. Když mu byly 4 roky, jeho o 18 let starší bratr zahynul na motorce – krátce poté, co byl u svatě zpovědi. Tehdy ocenila to, že má ještě jednoho syna. Že nezůstala na světě sama. Odpoledne jsem referoval o své činnosti proti potratům zástupci Českobratrské církve evangelické z Krnova a půjčil jsem mu videozáznam ze 7. brněnského

pochodu. Daroval jsem mu též knížku *Proč pláčeš Miriam* o psychickém utrpení žen po interrupci. Když jsem se modlil doma se svou rodinou za náš národ, aby ho Bůh vysvobodil z moci vrahů malých dětí, tak jsem v mysli uviděl rudou komunistickou vlajku. Vlajku rudou krví dětí. Tekly mi slzy.

V pátek 20. 2. 2004 jsem byl zpočátku 15 či 30 minut na Obilním trhu sám. Tehdy mě zde fotografoval křesťanský fotograf Jiří B. Byl rád, že vyvíjím tuto činnost. Poté mi přišel pomoci mladý salesián Honza a rozdával letáčky. Přitom mu srdečně poděkovali dva starší muži za to, co tam děláme. Jeden z nich řekl, že dovolil potratit své miminko ze sociálních důvodů, ale teď mu je 73 let a stále lituje, i když není křesťan. Jsem Bohu vděčný, že mne už vůbec nebolí záda, ani zadek, ani noha. Dokonce jsem se salesiánem Honzou nesl pouze ve dvou masivní kříž centrem Brna na místo určení. Báł jsem se o svá záda, ale neměl jsem jiného nosiče. Proto jsem prosil Boha o samsonovskou sílu. Pak mi připadalo, že mi neviditelný anděl kříž nadlehčoval. V předchozích 13 letech jsem se zbaběle a mylně domníval, že dítě zabité umělým potratem přijde stejně do nebe. Že proto nemá smysl se angažovat v protipotratovém hnutí. Vždyť kdyby se narodilo, bezbožní rodiče a bezbožná společnost by ho naučili zlu a skončilo by s nimi v pekle. Teď už ale vím, že kdyby rodiče nešli na umělý potrat, tak by se i bezbožní rodiče – tímto dobrým skutkem – stali lepšími. I v té dnešní pyšné barbarské společnosti! Bůh by pak těmto pokorným rodičům dal milost uvěřit ve Spasitele Ježíše Krista. Je přece psáno v Písmu svatém, co vyřkl svatý apoštol Petr. Že: „Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost.“ (První list Petrův, 5. kapitola, 5. verš) Teď také vím, že rodiče, kteří dají interrupcí popravít své dítě, se vraždou nevinátka stávají bezcharakterními Herodesy. Až později porodí již chtěné dítě, tito zlí rodiče naučí zlu i toto chtěné dítě. Nakonec plní zloby skončí spolu v pekle. Je lépe naplňovat nebe dobrými rodiči a dobrými dětmi než zbaběle mlčet ke zlu!

V sobotu 21. 2. 2004 na rozhlasové stanici Radiožurnál poslouchám mezi 9.00 a 10.00 pořad „Křesťanský týdeník“. Zde slyším pravoslavného arcibiskupa pražského Kryštofa na konferenci zahraničních pravoslavných duchovních – i těch z Ruska –, jak ostře kritizuje fakt, že do ústavy Evropské unie nebylo dáno nic o křesťanství a duchovních hodnotách. Pak přemýšlím o příběhu jedné ženy (podobný jsem slyšel už od více žen), kterou po porodu dvou dětí nutil manžel a zdravotníci k umělému potratu. Ona odmítala zabít

své dítě. Avšak stres z jejich přemlouvání na ni působil tak hrozně, že její tělo samovolně potratilo. Dodnes této ztráty velmi lituje. Minorita Bogdan mi zaslal dva příběhy MUDr. Nathansona, bývalého potratáře, který činil pokání a napravil se. Z rozhlasové stanice Radiožurnál se dozvídám, že vloni došlo v České republice k 646 znásilněním. Jsem přesvědčen, že ke snížení počtu interrupcí, ze 100 000 v době komunismu na 35 000 po osvobození, došlo díky tomu, že Česká televize v 90. letech 20. století odvysílala dokumentární film MUDr. Natansona o interrupci *Němý výkřik*. Poznání pravdy totiž osvobozuje.

Vlastní zkušenost (pozn. K dalším úvahám a závěrům)

1. Slyšel jsem tátu mluvit s mámou o určité záležitosti. Ten hovor se mi plně vybavil řadu let po tom, co jsem začal mluvit, asi ve čtyřech až šesti letech, respektive, co jsem si uvědomil smysl těch slov. To už byl otec více než tři roky mrtev a maminka mi nechtěla věřit, že jsem něco takového mohl slyšet. Ptal jsem se tety Blažky, otcovy starší sestry, a ta mi řekla, že o tom byla řeč v říjnu 1941, tedy ještě plné čtyři měsíce před tím, než jsem se narodil. (Je mi líto, že se mi už nevybavuje, o co šlo, ale s maminkou jsme se o tom bavili ještě v dalších letech až do jejích cca 70 let. Pak, po roce 1989, jsem smysl zapomněl pro jiné aktuální starosti.

2. Tehdy (v říjnu 1941) jsem se díval a viděl jsem všechno červené. Když jsem mamince řekl, že si pamatuji, že jsme na Rumunské měli červeně vymalovaný byt, odpověděla mi, že jsme nikdy v bytech červenou barvu neměli!

3. Pamatuji si, jak mi bylo dobře v tom červeně zbarveném prostředí, ze kterého jsem najednou viděl blížít se cosi bílého, na konci jakési tmavé trubice, až jsem najednou vykoukl a do očí mne praštilo ostré bílé světlo, takže jsem oči zavřel. To jsem si ale uvědomil, že vidím nějaké bílé stěny a strop a bytosti rovněž v bílém. Tváře jsem nevnímal, pamatuji se jen na nějakou ruku. Asi jsem v úžasu nad tím bílým světlem řval. Slyšel jsem nějaké hlasy, které mě uklidňovaly, ale byl jsem moc rozrušen, abych vnímal, co říkají. Asi jsem usnul a zdálo se mi o tom červeném „pokojíku“, kde jsem byl předtím. Tento sen se mi pak často v dětství opakoval, myslím, že hlavně po tom, co náš táta zahynul, zabit nastraženou pancéřovou pěstí.

4. Přijít na to, o co šlo, trvalo dlouhá léta. Hlavně proto, že mi to nikdo, včetně maminky, nechtěl věřit. Tak jsem o tom nikomu neříkal. Od tety Blažky jsem se dozvěděl, že o daném tématu se rodiče bavili v říjnu 1941. Proto se domnívám, že děti slyší od pěti měsíců od početí, tedy od stáří pěti měsíců prenatalního života, a také že od stejného věku vnímají světlo a barvy! Narodil jsem se v pátek, 13. února 1942, takže se to dá dobře spočítat.

5. Plně jsem si vše začal uvědomovat až kolem padesáti let věku, kdy jsem o tom začal více přemýšlet v souvislosti se svým působením v ekologii (v polovině osmdesátých let), práci s dětmi a studiem, než mi došlo, že jde o dobu před narozením a vlastní okamžik narození. Tím spíše mi došlo nepochopení i blízkých lidí, pro které šlo o něco nepředstavitelného. Myslím, že ani ve škole nám to nikdo nevysvětlil.

6. Něco jsem si ujasnil na přednáškách kněze a psychologa Otce Kabeláče, na katechetickém kurzu Brněnské diecéze a v letech 2000 až 2001, kdy na úvod jedné své přednášky řekl: „My, co si pamatujeme z doby, ještě než jsme se narodili...“ a já jsem začal tleskat, se mnou ještě pár dalších, ne však všech 200 posluchačů, kteří většinou nerozuměli, o co jde.

7. Proč mají lidé v oblibě hlavně červenou barvu? Protože to byla první barva, kterou viděli ještě v matčině těle, barva krve, prosvítající cévami a vlasečnicemi dělohy a matčina těla vůbec. Říkám a myslím *viděli!*, To znamená ještě nenarození a vidí, vnímají světlo i barvu, slyší, vnímají zvukové podněty a tyto lidi někdo chce potraty zabíjet a taky zabíjí! A to není vražda? Kdo vyzývá a nabádá k potratům, je vrah, a ten, kdo je provádí, stejně tak. Jedná se o zvláště zavrženíhodný zločin a je to hřích jak vůči Bohu, tak vůči lidem a lidské společnosti, protože ta se tím dostává na cestu vlastní zkázy, jak fyzické, tak duchovní. Ta červená barva matčiny krve je symbolem lásky a ochrany a také tepla. Stejně tak je důvodem, proč většina lidí dlouho po narození nesnáší přímé bílé světlo. První, co většinou přivítá člověka na tomto světě, je ostré bílé světlo porodního sálu; řeže do očí až to bolí a je jednou z příčin, proč novorozeně křičí. Vypuzení z pohodlného pelíšku matčina břicha, kde mělo vše potřebné, do nepříjemného až nepřátelského, cizího prostředí, které se ohlásilo bílým řezavým světlem a chladem je tou druhou příčinou. Určitě jsem také řval, i když to už si nepamatuji.

8. Proto mají lidé rádi předměty v červené barvě, červené víno, které je jednak darem Božím, povzbuzením organismu, ale také symbolem krve Kristovy, prolité za nás a naše spasení.

RNDr. Petr Benda

Poutní mše ve Žluticích v tridentském ritu

Poutní mše ke cti svatých Petra a Pavla ve Žluticích patří již dlouho k hlavním událostem nejen na Žluticku, ale i v celém karlovarském vikariátu. Pravidelně při ní zaznívá chrámová hudba v podání různých instrumentálně-vokálních ansámbľů vedených skladatelem a dirigentem Milošem Bokem, který působí v tomto odlehlem kraji téměř již dvacet let. Letošní žlutická pouť byla výjimečná hned ze dvou důvodů: především tím, že byla mše svatá sloužena v tradičním římském ritu podle misálu blahoslaveného papeže Jana XXIII. Celebrantem byl hostující pater Lukáš Lipenský, O.Cr. Hudební rovnováhu tomuto obřadu vytvořila monumentální díla Miloše Boka, na jejichž provedení se sjelo na 120 účinkujících: Karlovarský pěvecký sbor, sbor Fontána–Mariánské Lázně a orchestr Čeští symfoničtí sólisté. Za dirigování autora přednesli jeho *Missu Solemnis* a *Meditaci nad Kamenickou strání* pro sóla, sbor, varhany a orchestr. Liturgii též doplnily á capella sbory F. X. Brixio a A. Brucknera. Závěrem zazněla v premiéře Bokova *Ktišská svatodušní intráda*. Kromě hojné účasti místního obyvatelstva na bohoslužbu přijeli i desítky příznivců tradiční liturgie nejen z plzeňské, ale i z litoměřické a pražské diecéze. Zaplněný kostel po bohoslužbě odměnil účinkující dlouho trvajícím potleskem. V tomto rozsahu se jistě jednalo o prozatím největší aktivitu tohoto druhu na území plzeňské i litoměřické diecéze. Duchovní správa ve Žluticích počítá do budoucna s tím, že by se tento způsob slavení liturgie mohl stát tradicí, alespoň u příležitosti poutní a vánoční mše.

Petr Postl

Život moderní svěťice

Ve výtvarném zobrazování svatých mají velký význam jejich atributy – u mučedníků zpravidla nástroj umučení, u ostatních znamení jejich povolání, působení, mimořádných skutků nebo jiných prvků, umožňujících jejich

identifikaci. Ze životopisů světců utkví zpravidla v čtenářově paměti také nějaká stěžejní událost, charakteristický rys, hlavní zaměření jejich poslání, a do té jediné skutečnosti jako by se vtělila všechna jejich spiritualita, heroické ctnosti, životní příklad. Je to nepochybně zjednodušení a mělo by sloužit také jako pouhý atribut, který je pouhou značkou, signálem, výzvou k pochopení náročné výzvy k následování. Životopisy svatých leckdy v zájmu poutavosti se soustřeďují výhradně na vše atraktivní, mimořádné a nápadné ve světcově životě a opomíjejí to nejdůležitější, totiž výklad k porozumění tomu, odkud, z čeho a jak vyrůstala světcova velikost. Věřící křesťané nejsou běžně vystavováni extrémním nárokům, které prověřovaly hrdinství svatých – ale jsou povinni o svatost denně a neustále usilovat v mezích svého postavení, běžných úkolů v rodině, v práci, v obci, ve farnosti; příklad a posilu potřebují především na této úrovni.

Úskalí životopisu sv. Gianny Berettové-Mollové spočívá právě v tom, že snadno může být sveden výhradně k ústřední události jejího života, odmítnutí potratu a oběti vlastního života ve prospěch záchrany dítěte. Jedině tento moment – tj. smrt, a nikoliv život – zajímal sekulární média, jedině toto životní rozhodnutí, nepochopitelné nevěřícím, provokovalo a provokuje k rozhořčení a odmítnutí většiny společnosti, vyznávající známá hesla a „zásady“ P. Karel Dachovský ve svém stručném životopisu *Gianny Beretty Moly* (36 str., Řád 2008) nepodlehł tomuto svodu jednostrannosti. Nepolemizuje s názory operujícími řečmi o tmářské neodpovědnosti a zaslepeném fanatismu atp. Předkládá obraz italské světice, naší současnice (1922–1962), kterou formovala křesťanská rodina a která novou křesťanskou rodinu s manželem vytvořila. Od dětství do smrti žila pravidelným svátostným životem, s denní účastí na mši svaté. Nevynikala mimořádným nadáním (na střední škole dělala dva reparáty), ale svědomitostí a pílí ve studiu dosáhla nejen lékařského doktorátu, ale i další specializace a profesi dětské lékařky vykonávala s mimořádnou obětavostí. Aktivně pracovala v katolických náboženských organizacích. Vždycky nosila při sobě růženec a kdykoliv mohla, pokračovala v modlitbě. Denně navštěvovala Nejsvětější Svátost alespoň ke krátké adoraci. Podle svědectví nejbližších dělala všechno pokojně a ochotně. Její sestra, rovněž lékařka a řeholnice, vyznává: „Plnila Pánovu vůli každý den v jakékoliv situaci, v níž se nacházela. Její schopnost učinit to konečně rozhodnutí byla jednoznačně výsledkem celého života ve svatosti.“ Zásadní

a určující pro její další duchovní vývoj byla účast na exerciciích za středoškolského studia. Je podivuhodné, jak zůstala po celý další život věrná svým předsevzetím a rozhodnutím, která učinila při těchto duchovních cvičeních (poznámky z nich o „životním programu“ se zachovaly). Dva její bratři byli kněží, jeden z nich měl zároveň inženýrský diplom, druhý (kapucín, řeholním jménem Alberto) byl lékařem a pracoval v misiích v Brazílii. Sestra Virginie, rovněž řeholnice, působila jako lékařka v Indii. To bylo rodinné zázemí svěťice. Její vlastní manželství bylo harmonické. Ke svému heroickému rozhodnutí na konci nedlouhého života nedospěla tedy z lehkomyšlnosti nebo naopak z fanatismu, nýbrž na základě absolutní důvěry v Boha, která neznala kompromis a byla vždy pohotová k oběti, a důvěry v rodinu, počínajíc manželem, u níž se mohla oprávněně spolehnout na to, že o děti bude vzorně postaráno. Nezastírala, jak je bolestné a těžké odejít od čtyř dětí. Gianna Berettová-Mollová je opravdu velkou světicí křesťanské rodiny, velkým a následování hodným vzorem nejen žen.

P. Karel Dachovský čerpá hlavně z podrobného životopisu svěťice od italské novinářky Giuliany Pelucchiové. V pramenech uvádí anglický překlad její životopisné práce. Kniha vyšla i česky v Karmelitánském nakladatelství (*Život za život*, 184 str., Kostelní Vydří 2007) a doporučujeme ji každému čtenáři stručného životopisu od P. Dachovského, touží-li po zevrubnějších informacích a podrobnostech. Nabízí se v ní také řada autentických textů svěťice, jejího manžela, vzpomínek sourozenců... A také podrobné líčení beatifikačního a kanonizačního procesu, jehož údaje P. Dachovský přehledně shrnul v závěru své knížky.

Ke kanonizaci došlo 16. 5. 2004, účastnil se jí i 92letý manžel s dětmi.

Mojmír Trávníček

Básnická příloha

Otázky pro básníka Karla Dachovského

1) Odkud a kde již tolik dlouhých let získává tvé literární srdce neustále novou sílu psát?

Poezii píši už skoro 40 let. Vydal jsem ve svém nakladatelství Řád sedm svých básnických sbírek. Mohu psát básně jen tehdy, když mám inspiraci. To je v průměru desetkrát do roka. Ovlivňuje mě někdy tvorba jiných básníků, příroda, historické stavby a pak zejména náboženství. Bůh je jeden, a to ve třech Osobách: Bůh Otec, Syn Boží – Ježíš a Duch svatý, který z Otce i Syna vychází a mluvil ústy proroků. Je sedm darů Ducha svatého a jedním z nich je umění. Ale pouze to ryzí, ne to zvrhlé. Bible je celá a úplně inspirovaná Duchem svatým prostřednictvím svatopisců. Byla by opovázlivost si myslet, že stejně působí Duch svatý na mou tvorbu. Ale snad tu a tam jsem inspirován Božím vanutím. Má poezie je z 90 % náboženská. Jsem rád, že ve mně nevyschl pramen inspirace.

Byli básníci, kteří něco napsali a pak se na dlouhá léta odmlčeli – třeba až do smrti. Vezměme Rimbauda – „mystika v syrovém stavu“ –, jak jej nazval Paul Claudel.

2) Jak se v Tobě snoubí povolání kněze a tvůrčí činnost?

Psaní poezie mi zabírá minimum času. Když mám inspiraci, většinou hned píši, někdy ovšem nosím nějakou dobu v hlavě nápad. O něco víc mi zabere četba jiných básníků. Jsem teolog v důchodu a v kostelech jen někdy vypomáhám za nemocné faráře. K mému každodennímu režimu patří sloužení mše svaté, modlitba breviáře a růženec. Nějaký čas zabere také práce v mém nakladatelství – to je jiná forma apoštolátu kněžské služby. Rok od roku klesá zájem o náboženské knihy, tak je další existence mého nakladatelství ve hvězdách. Nakladatelství jsem založil na jaře roku 1990. Zhruba dva měsíce v roce jsem pohlcen psaním životopisů světců – napsal jsem jich patnáct. Několik desítek kněží patřilo a patří k české poezii. U každého je jiný poměr mezi kněžskou a farářskou prací a vlastní tvorbou. Třeba Jakub Deml, ten byl farářem jen pár let, vše skončilo sporem s biskupem a věnoval se dlouhá desetiletí až do smrti vlastní tvorbě. Významným básníkem (největším před Máchou) byl jezuita Bedřich Bridel (zemřel v roce 1680 v důsledku náказы při

ošetrování nemocných morem). Mimochodem v roce 1680 se začal stavět hřbitovní morový kostel svatého Rocha na Olšanech (Žižkov) v Praze 3. Zde jsem sloužil jako kněz jedenáct let a napsal jsem mnoho básní o kostele svatého Rocha. Ve stejném kostele byl pokřtěn v roce 1901 Jaroslav Seifert. Plně zaměstnán farářskou prací ve Strašíně na Šumavě byl František Daniel Merth, politický vězeň. Na něj a jeho básně se nezaslouženě zapomíná. Jeho poema *Faeton* je úžasná.

3) *Existují pro poezii šťastná znamení?*

Nic o šťastných znameních mě nenapadá, ale nešťastným znamením je nástup bezbožecké diktatury. Nesvoboda projevu je zlá a psát do šuplíku je frustrující. Zažil jsem to sám. Mnozí básníci měli za éry komunismu stop pro publikování. Napadá mě zrovna Ivan Slavík nebo František Lazecký. Ale takových byly u nás stovky.

4) *Kdyby měla vzniknout čítanka českých básníků, kteří poeti by v ní neměli rozhodně chybět?*

Je obtížné je všechny vyjmenovat. Česká poezie byla vždy velmocí (a je – tolik dobrých básníků v současnosti je mimořádností). Sloupem ve 20. století byli Jaroslav Seifert a Vladimír Holan. Je pro mě překvapením, že ve stopách Holana jdou v současnosti desítky básníků, cestou Seiferta málokdo (dokonce mě ani nikdo nenapadá). Je to zvláštní, Seifert je tolik přístupný. Holan byl jistě génius, ale nedokáží ho číst dlouho a nějak systematicky. To by bylo pro mě úmorné. Nesmí se zapomenout na Jana Zahradníčka, mučedníka a autora *La Saletty* – šestidílné básně, kde ani jedno slovo není zbytečné. Katolická (potažmo křesťanská) poezie je významnou součástí pokladu národního písemnictví.

5) *Tvůrčí člověk by měl v sobě neustále zachovávat schopnost žasnout, vnímat svět v jeho nepřeborných nuancích...*

To je pravda. Nejlépe umí žasnout děti. Pro tuto jejich nezkaženost, důvěru v rodiče a neschopnost intrikovat je Ježíš dal za vzor dospělým. Dokonce řekl: „Nebudete-li jako děti, nevejdete do Božího království.“ Tím ovšem není míněna jakákoliv dětinskost. Nejvíc požitku z poezie, hudby, přírody, stavebních monumentů a liturgie jsem měl mezi svým 16–30. rokem Teď už tolik necítím. Básník je člověk, který má specifické vidění světa.

6) *Kdyby ses měl zmínit o svých knihách, jaká z nich by byla tvou tzv. erbovní?*

Nejvíce čtenářů má můj životopisný román o knězi Janu Bártovi, vězněném

v letech 1950–66. Kniha měla pět vydání. Šest tisíc výtisků, navíc v letech 1990–91 vycházel na pokračování v časopise pro mládež *AD* (tehdejší náklad byl 20 000). Za největší přínos knihy považuji to, že po přečtení se ing. Antonín Sedlák rozhodl vstoupit do semináře a stal se knězem. Za svou nejlepší básnickou sbírku považuji tu poslední *Sepnuto duhou*.

7) *Někdy se mi zdá, že současní spisovatelé okolo palčivých témat pouze přešlapují. Není to tím, že si nechtějí pálit prsty a nést svou kůži na trh?*

To je naprosto očividné. Málo básníků svým dílem zasahuje do dění národa – jsou apolitičtí. Je třeba také podotknout, že většina sbírek současných básníků má náklad kolem 500 exemplářů, a to potom je obtížné ovlivňovat masu. V minulosti básníci ovlivňovali dění – někdy šťastně, jindy nešťastně. Pokud jde o české současné prozaiky, nemám velký přehled.

8) *Při ohlédnutí za svou básnickou a prozaickou tvorbou – také si vzpomeneš, kolik literárních úspěchů tě potkalo?*

Největší literární úspěch byl už zmiňovaný román *Umlčený zvon*. Asi šestkrát jsem obeslal různé básnické soutěže. Bylo z toho jen čestné uznání udělené mělnickým sdružením Pegas. Mám pochybnosti o některých porotách těchto soutěží. Jsem informován, že v jednom případě se machinovalo v komisi s výsledky.

9) *Ve svém časopise Řád bojuješ za nenarozené životy, proti interrupcím, přinášíš zajímavosti ze života církve. Rovněž vkládáš do tohoto periodika básnickou přílohu, což je dnes v masmédiích nebývalé. Dokonce tvým přičiněním vznikla Cena Františka Lazeckého s celostátní účastí.*

Řád vychází třikrát do roka v nákladu 1200 výtisků už 14 let. V posledním čísle z 80 stran je věnováno poezii 24 stran (je tu zastoupeno 13 básníků). Otiskují současné autory české, ale občas i polské. Dělán to rád. V roce 2007 jsem uspořádal básnickou soutěž *Cena Františka Lazeckého*. Zúčastnilo se 48 básníků, z toho třetina měla velmi dobrou úroveň. Řekl bych, že zvítězil holanovský směr. Jeden z oceněných – Václav Toucha mi právě poslal svou prvotinu – ve svých 65. letech. Komise měla složení: Mojmír Trávníček, Paedr. Ivo Harák, PhDr. prof. Jan Kühmeier, Jiří Smrčka, P. Karel Dachovský, Mgr. Jaroslav Schnerch. Soutěž byla anonymní – obálky opatřené hesly se nakonec komisionálně otevíraly. Porotci hodnotili v desetistupňovém rozsahu. Tato soutěž mi zabrala hodně času i něco mě to stálo. Druhý ročník zatím vyhlášovat nebudu.

10) *Rád bych se zeptal, na čem v posledních měsících pracuješ a jaká největší umělecká výzva (je-li taková) ti nedává spát?*

Studuji teď anglickou literaturu o kardinálu Newmanovi a pak o svatém Filipu Neri. V létě chci napsat oba životopisy. Začínám pracovat na své osmé básnické sbírce. Jde to ale pomalu.

11) *S kým bys, kdyby to bylo možné, s chutí poseděl a vypil sklenku červeného vína? Nebo spíše číši zlatého moku ze zakázaných zahrad i z vinic poezie?*

Když jsem ve svých dvaceti letech začal psát poezii, velmi jsem toužil po nějakém básnickém společenství. To se mi tehdy nějak nepovedlo. V roce 1983 u mě bydlel při své dovolené prof. Jan Kühmeier ze Salcburku, překladatel českých básníků do němčiny. Šel navštívit Jaroslava Seiferta, nemohl jsem jít s ním, protože Seifert by se prý vyděsil, kdyby viděl neznámého člověka v závěsu Rakušana. Teprve v roce 1984 vznikla literární Skupina XXVI. V ilegaltě jsme se scházeli jeden víkend v měsíci. Vydali jsme tři samizdatové básnické almanachy. Skupinu vedl básník Roman Szpuk. Při našich setkáních se opravdu pilo červené víno. Po roce 1990 mé spojení se Skupinou ochablo, ale napojil jsem se zase na jiné básníky. Světcem mezi básníky byl František Lazecký, mluvil jsem s ním pouze jednou, víc jsme nestihli do jeho náhlé smrti. Poté jsem byl často hostem u paní Květy Lazecké. Ta mi půjčila postupně všechny sbírky svého manžela. Byla skvělá hostitelka. Na oplátku jsem jí tisknul na ilegální kopírce, propašované z Rakouska, nevydané sbírky jejího manžela v počtu 20 exemplářů. Japonské kopírky byly tehdy úplnou technickou novinkou. Snad ještě není konec mých dnů. Ve společnosti básníků jsem rád.

Děkuji za rozhovor.

S básníkem P. ing. Karlem Dachovským rozmlouval Vladimír Stibor

Básník a překladatel Jiří Červenka se narodil v Jindřichově Hradci roku 1943, dětství strávil ve Znojmě. Vystudoval češtinu a filozofii na Filozofické fakultě MU v Brně, pracoval jako lesní dělník, domovník a horský nosič, v letech 1978–2004 jako kastelán na hradě Pecka. V roce 2004 se rozhodl pro návrat do Znojma.

Uvádíme dvě básně.

*Na kraji lesa, kde se nám v zimě
zjevila hvězda betlémská,
ted' kvetou jeřabiny.
Až koncem léta běl rudě vzplane,
kdo ví, kde svoji hvězdu najdeme
a zda se shledáme či neshledáme.*

*Dokud budeme vnímat rozdíl mezi opozity,
dokud budeme stranit jedněm a druhé pomíjet,
zůstane nám jejich význam skrytý.
A únor bude dál pod maskou šedé běli
skrývat temnou tvář zrady
a valících se vod.*

Jiří Červenka

na cestě

Josef Menšík

věnováno panu P. Ing Karlu Dachovskému

za krustou

ve stříbře

hřeben smrčín

možná buk dub

a jedle

až poté

šedivé břicho

vracejících se ryb

šupiny poletují

šupinky – ústa

všech nenarozených

batolat

a slzy

nechtěných matek

na skřipci času

Plná břicha máme

pojízdná křesla

rovnou do márnice

Co ještě zbývá?

Vzít život nenarozeným.

Vybít vše živé.

Zabetonovat hebký mech

i měkkou střidu země.

– a zalknout se

koupenou slastí

Bohuslava Klovová

Co si Bůh řekl?

Ano!

Ne!

Co víme my?

Ano?

Ne?

Je tu smutno...

Je tu krásně...

Je tu láska...

Je tu toho...

Jeho je všude dost

*Za vratnou noc
schovává se světlo,
snad jen lampička,
snad drzejší svíce,
a až po bouři
rozloží žhář oddanost
mezi sebe a věčnost
na nejměkčím koberci.
Tráva se zhojila!
Piju po okraj Pravdu a lež.
(A smích křídel motýla
má nové slyšení.)*

Jeho všude dost.

Děšť hraje píseň svítání.

Osvětimský františkán

Karel Dachovský

1)

*Vzplanula zem,
i noc vzplanula.*

*Bosý světec nevejde
do hořících polí.*

2)

*Malý je svět
v průzorech tanku.*

*Nikdo nespatří stigmata
a ránu v boku.*

3)

*Jsou lidé, kteří vědí,
jak zkrotit divokost tesáků.
Jsou místa, kde ještě
nezazněl štěkot švabachu.*

*V té době žije v Africe
německý lékař Schweitzer,
chráněn palisádou ebenových kmenů.
K němu slétají modří tkalčíci
z větví palem,
volavky a plameňáci
od řeky Ogouée.*

4)

*Kdo potáhl obzor
ostnatým drátem?*

*Kdo roztopil
první kotel v Osvětimi?*

5)

*Lekat se stínů
a ležet stále jen při zemi –*

taková svoboda bolí.

*Z tábora uprchl vězeň,
je slyšet sirény.*

6)
*Beton a železo, tma,
nahá těla.*

*Rozkaz zní:
deset za jednoho,
protože všichni jsme spojeni.*

*Deset mrtvých
a poslední umírá františkán
před svátkem Nanebevzetí.*

Osvětimský františkán je první báseň, kterou jsem napsal. Bylo mi 20 let (1969). Vyšla v polštině v roce 1978 v polském dominikánském časopise „W drodze“ Je to o polském františkánovi (minoritovi) Maxmiliánu Kolbem. Narodil se 1894. Založil centrum tiskového apoštolátu v Niepokalanówě. V roce 1939 byl zatčen. V koncentračním táboře Osvětim nabídl svůj život za k smrti odsouzeného spoluvězně. Byl po mučení hladem dobit fenolovou injekcí 14. 8. 1941.

P. ing. Karel Dachovský

Lístek z deníku
Karel Dachovský

*Brouzdám se
ve sněhu na hnědo,
nesu Eucharistii nemocnému.
Jsem jakoby ve střehu,
je těžké žít v žáru
přítomnosti Hospodina.
Kapucín – Otec Pavel*

prožil život v sakristii
Božího domu v Burgasu.
Nic nevěděl o zlatém písku na plážích
a nevoněl mu olivovník.
Je však těžké necítit kadidlo
a nevidět hostii obepnutou
paprsky monstrance.
Kde je kněz, tam je Eucharistie.
Šel jsem s Otcem Alešem
k rozvalině chrámu v Libici.
Byli jsme na chvíli šťastní.
Otec mě cestou poučil,
že modré kvítky
v zelené trávě jsou krásné.
Na kameni chrámových základů
sloužil mši po vězeňsku.
Netoužím po nesvobodě katakomb,
ale ty dokáže ďábel
učinit i ve „svobodném“ Londýně.
Křemínek z chrámu v Libici
jsem vzal s sebou,
k oltáři jsem nesměl,
jsem ošlehán šlahouny
mokvajícími z břichatého těla mafii.
Oleje na dlaních posvěcených dvakrát
si stále nesu.
Bůh dělá, co chce,
směje se svévolníkům,
Panna Maria těžce přidržuje
trestající ruku svého Syna.
Nevím, jaký bude Boží soud
v údolí Josafat.
Jsi zodpovědný
zejména za svou vlastní duši.

Vladimír Stibor vydal novou básnickou sbírku *Conquistadoři noci a jejich psi*. Stiborův talent je nesporný a širě jeho imaginace nepřeborná. Je to jeho desátá sbírka (má tak v počtu sbírek přede mnou náskok, a to jsem o deset let starší).

Slovo conquistadoři vybavuje v mysli Cortéze a jeho dobroruhy v Peru. Jde však o básnické conquistadory s působištem spíše někde ve Svaté zemi a Stiborův conquistador je spíše jezdec z Dürerova dřevorytu. Slovo conquistador se objevuje třikrát a psi dvakrát a bratřenci psů – vlci – dvakrát. Je nepřehlédnutelné, že se tu hemží motýly, koňmi, rorýsi, kohouty, lvíci, volavkami a jinými ptáky, jsou tu vážky i koza. Také se tu objevují dobře známé měsíční vzducholodě. Jde však o víc. Jakoby Stibor více vyjel na hlubinu a jsou tu i filozofické výpovědi, i trochu náboženství se tu objeví.

Stibor říká: *Nabízím víc než řádkování, / víc než vsuvky a pomlky – / víc než otazníky / obrácené proti sobě / jako háky vlečných člunů. / Jsme tu jako na pouti...*

Jsme tu jako na pouti, říká Stibor a jde v životě o hodně:

Na prstech jedné ruky / okamžitě spočítá, / kolik básníků / se protáhne nebeskou škvírou.

Stibor pracoval ve zdravotnictví a je to vidět. Nejvíc se dá naučit v kostele nebo špitále: *Všechno mě naučili v lomu / a na galejích. / A také ve tmě / mezi nosiči beznohých.*

Nejlepší báseň je *Návštěva nemocnice* (jde o onkologii) a co znamenají slova ve srovnání s někdy drsnými životními zkušenostmi?

Sonety jsou tu dva a oba zdařilé.

Stibor pokračuje v holanovské linii, ale oproti dřívějším sbírkám je tu metafora jakoby šťavnatější a zajímavější. Holanovských básníků jsou tu desítky a už mě to někdy unavuje. Nebojím se však vyslovit takřka heretickou myšlenku – někde je Stiborova metafora nosnější než u Holana.

Obálka a ilustrace jsou od Mgr. Aleny Stiborové, o stupínek zajímavější než v předchozí sbírce *Proniklec* (i ta však byla dobrá).

Uvádíme dvě básně.

P. ing. Karel Dachovský

Už dávno

*O slova stojí
slova samotná,
putující z dlaní do úst
a v místech,
kde se drobí a rozpadají,
nabírají na síle.*

*Posléze dospívají k rámu,
neznají výsledků,
jež vyhláší noc
na zmírnění
tržných ran
i polibků.
Na stráních posnídal zimostřáz
měděné slunce.*

*Nikdy bych neřekl,
že půjdu hledat
do kopců kolem Cunkova
studánku Jana Křtitele.*

Zahrada mučedníků

*Věřím v nepotopitelnou noc,
Getsemanskou zahradu;
má nedomluvenou schůzku
s obzorem.
Chrámová stráž klopýtá,
z čela stírá pot.
Klubko lan také nelze jen tak honit
k nohám.
V potoku Cedron stoupla voda.*

*Několik conquistadorů čekalo
Na rozkaz,
psi v patách obcházeli v rojnici
fíkové pole.*

Mgr. Jaroslav Schnerch (13. 9.1943 Olomouc), středoškolský učitel – český jazyk, dějepis. Publikoval: 17 sbírek. Každoroční publikování v almanaších *Dny poezie Broumov*. Uvádíme dvě básně.

Hluk

*Bouchání patří ke kamenické dílně
fortelně tu tesají zádušnost i radost
někdy se mezi rachocením
objeví lehký popěvek
to když je dílo požehnané
a socha ukazuje cestu k naději
hluk probouzí kámen k životu.*

Anděl strážný

*V bolesti křičíš
ticho není pro ty
kdo kloužou pod led
přesto něco za tebou
uhnančivě jiskří
kdosi tě uchopí
a vytahuje na suchou zem
postava s provlhlými křídly*

Missa Solemnis

Hana Kupčiková

(Pavel Trojan: Missa Solemnis per soli, coro, orchestra ed organo.)

*Stojíme v tichu
pak cosi začíná
lehounký vítr či lehounký déšť
Otvírá se jemná škála hlasů
a nástroj po nástroji
osloví v tobě
nejhlubší pramen duše tvojí
Jako když svítá
v tichém lese
ještě tma
pak světlo pomalu
svatozář ve větvích
a slunce v modrém oválu
Hlas za hlasem
a nástroj za nástrojem
stoupáme k Bohu výš
jak pára ze závoje
ranního ovlhlého lesa
výš ke snu o spasení
– na nebesa*

Radana Šatánková (29. 3. 1980) Působí jako novinářka, básnířka a fotografka. Strídavě žije ve Frýdku-Místku a v Praze. Uvádíme dvě básně.

V jídelně peklo

*Počtu si z talířů anonymních jídelen
a z tváří lidí, co odskočili z práce
vidět jiné lidi
– a taky se ovšem najíst, to ano,
proto sem přece přišli...*

Bez názvu

*Chtěla bych být
prodavačkou květin v Izraelské ulici.*

*Vítala bych
smuteční hosty, blížící se v sobotním
dopoledni
ke svým zahrádkám.
V slunci na Olšanech cítím
n e s m r t e l n o s t*

*Jsem rozevlátá novou trvalou
a těším se za týden.*

I nevázně i nemožně

Michal Krátký

(1. –3. verš – autor Michail Lermontov, překlad Michal Krátký)

*I nevázně i nemožně! – a není nikde chápavý druh,
když duši chybí příznivý vjem.*

*Touha! ... Toť takový jen bludný kruh.
A roky tvé odplouvají mocným tempem*

*Milovat! ... Proč ne! ...však jen na čas nestojí za námahu,
a na věky toť jen přelud jest.*

*A minulost když pozoruješ? – vše musí z oběhu,
a co zbylo, je jen tvrdá pěst.*

*Co vášně? – odplynou do dále, v tom buď si jist,
ve slovech rozumu lehce dozní.*

*A život, když klesá k zemi jak spadlý list,
je jen žert hloupý až k trýzni.*

*Co hledání? – třeba řešení někdo správné zná,
tedy je třeba se tázat,*

*by mohla se provinění hrozná,
ještě včas z duše smazat.*

*Co poznání? – připust'me, že lze k pravdě dojít,
to ale napůl již vyhráno máme.
Stačí ji prostě u zdroje najít
a už jen radovat se smíme.*

*Pak život! – ten, jenž žertuje s námi vesele,
a všemožné léčky nám chystá,
by přec jen dík nauce dokonalé
nám mohl dopřát v nebi místa*

Ježíšova tvář

Karel Dachovský

*Přinesl jsi mi hodně poezie,
Robinsone Jeffersi.
Tvá Jestřábí věž, zbudovaná vlastníma
rukama,
mi připadá velmi romantická.
Všechno byla poezie kolem Tebe.
Oceán bijící do skal,
úly divokých včel,
kdesi Indiáni a míšenci,
přesto v dosahu.
Divocí ptáci
navozující atmosféru dokonalé svobody.
Manželka Una hrající na harmonium.
S Bohem jsi se však nespřátelil.
Byl to Někdo stále se trápící.*

*Upřímně řečeno, moc tomu nerozumím.
Jak Tvá tvář, Ježíši,
mění svou oslavenou podobu.*

*Jsi i Ten mučený stále,
Tvá tvář také jako na Turinském plátně.
Nerozumím, přesto věřím.
Věřím v Tebe i Tvou Církev,
která bude jednou proměněná,
slavná a zářící na věčnosti.*

Apokalypsa

Karel Dachovský

*Plameny fialové, rudé a černožíhané.
Sekyra Apokalypsy.
Umím si představit,
jak do tanků pouštějí
černou hudbu Black Sabbath.
A ze sekry kape krev,
nenarozené děti se nemohou bránit.*

*Jan Zahradníček byl hlasem,
kterého se rudá moc bála.
Viděl tu démantnou zeď
se přibližovat.*

*Jsme dál.
Satanské obličejy jsou upíří,
ale mají také stovky jiných podob.
Elegantní pánové z Londýna a Prahy.*

*Je těžké a klopotné
jít ve stopách Jana Zahradníčka.
Statečný a svatý mučedníku,
oroduj za nás!*

Ambon 2002

Marie Dolistová

Pod hladinou harmonie temné, hroživé tóny
když z Boží míry vyseknuta lidská
k nelidskosti islam ataku
Plameny nenávisti požírají dospělé i děti
Zčernalá tělíčka v plátnech
tělíčka s vyhrzlými vnitřnostmi po výbuších
Hromady mladých těl křesťanů kamsi odvážených
Jen prapory vztyčených hlavní zbraní vyhlazujících
četné pobřežní osady vyznavačů – mučedníků Ježíše, hlasatele Lásky
Zdi křičí hanlivými islámskými nápisy
Urážen Ježíš, ne Mohamed
Schovat se do písňě zvonů
Za stvolý trav a trsy keřů
zahalit do větru zahalit mračny
zadržet se stromů věcí tak prostých u cesty, které dýchají a jsou
ale tak jiné pro toho
kdo stojí na okraji žití
zkázy a smrti
Dýchají a jsou
není ale klidu zdánlivého
není nic jak se jeví
s tlamou zla v patách
se zuby plnými jedu
Had stále připraven uštknout
kmitající jazyk, rozstříkující se jed
Nero stále brousí ostří
a cirk chce své hry

(www.go.to/ambon)

Jerzy Cwaliński – narodil se v Rogoźnu Wielkopolském. Vystudoval polonistiku na Univerzitě Adama Mickiewicze v Poznani. Působí jako hlavní expert v Úřadu kultury a umění Magistrátu města Poznaň. Vydal sbírky poezie *Wszystko zostanie za drzwiami*, *Róże i ciernie*, *O nadziei przy nadziei*, *Najjaśniejsze światło*, *Nic*, *Sąd nad koniem*, *Zamawianie wiersza*, *Stan wyjątkowy*, *Opowieści mola z szafy* aj. Spoluautor her pro Experimentální divadlo Elżbiety Arso-Cwalińskiej, autor libreta k mystériu *Próba*. Spolupracuje s časopisem *Kronika Wielkopolska*. Obdržel několik významných polských literárních cen i ocenění za práci v kultuře.

Podzimní beseda

Jerzy Cwaliński

*Je v nás všeho plno:
výživného ovoce pro zdraví
hrdinských stromů na stráži
rozhovorů ohničků
A my ještě
otevíráme zásobník s pamětí
dat, míst, názvů a osob
sedíme v houpacích křeslech fantazie
my ještě žijí
a vy jako žijí
veselíme se
v srdci svítí hořící keř
zpívá pták který neodletěl
my na věky v bezpečí*

Přeložil Libor Martinek

Z deníku pro dvě řádky

Hubert Kindl

*Stále mě přivádí vláček vůní smrků a borovic...
Keblov, Borovsko – a pak už houká u Dolních Kralovic...*

Vyučím se tajemným motýlím uměním!

*Nejdřív se zakuklím – a pak se proměním!
Poslední den prázdnin – končí čas plný vůně...
Srdce je smutné, určitě se rozestůně...*

*Nešťastný anděl mých skutků smutně světlo zhasí...
Nohy mě neunesou a on mě nepovznáší...*

*Vycházím vně sebe v chrámovém prostoru.
Část mě v lavici a část stoupá nahoru...*

*Můj narcis chřadne, trápím ho, já to vím...
I s vázou jej před zrcadlo postavím...*

*Jdeme spolu. Držíš si mě na provázku a já vyčnívám nad tebe.
Jsem balónek, co v nestřeženém okamžiku ulétne ti do nebe!*

*Ptám se při zjišťování stavu, jak se věci mají,
proč největší hodnoty lidem nejvíc unikají.*

*Nehodnými syny našich otců jsme se stali.
Ničíme, co nám z pokolení na pokolení předávali.*

*Nenajdeš místo a nebude už ani proč se schovat,
když člověk dá pokyn: prostor zamořit a vyplynovat!*

*Vím, přijde situace, kterou neustojím.
Už od dětství – celý život – se jí bojím...*

*zrazovala jsi mě a škodila jsi mi má plachosti
a spolu se studem jste vždycky kazily mi radosti!*

*Podivné století plné mlčení a vzdechů,
tajně zabudovaných a skrytých odposlechů...*

Svět jiných rozměrů, do něhož se vchází,

*když vlastní ego nás už neprovází...
Kočár mých snů v domovním průjezdu stával.
Někdo s ním odjel a ani nezamával...*

*Sochy andělů v tanečních pózách! – Pro ty, co nevěří:
V chrámu Panny Marie Sněžné u oltáře u dveří...*

Nové vydání Missy solemnis Miloše Boka na CD

Missa solemnis Miloše Boka má v autorově díle a v kontextu soudobé tvorby zvláštní postavení. Na jednu stranu se jedná o skladbu psanou teprve osmnáctiletým mladíkem, který posléze doznal pozoruhodného vývoje, co se rafinovanosti a šíře technických a stylistických prostředků týče. Na druhou stranu je stále připomínaná – Bokovýrni příznivci stejně jako jeho odpůrci – a její neutuchající úspěchy, zcela nebývalé pro soudobé, navíc takto rozsáhlé dílo, způsobují, že ji nelze jen tak smést ze stolu. Již zde totiž, v jeho první dokončené kompozici, je plně přítomno to, co činí celé Bokovo dílo výjimečným. V kontextu zakademizovaného moderního a postmoderního umění – umění, které se vyhýbá odpovědi, které je často mluvením bez vyslovení, bez tématu a bez obsahu, umění které, navzdory hlasitým proklamacím, pouze nastavuje a zřetluje ustálené postupy, které jakoby vyznává mnohotvarost, otevřenost a ambivalenci reality, ale přitom je uměním vyprázdněnosti, které by neobstálo bez přiloženého vysvětlení zvolené strategie... – Bok proti tomuto současnému, tolik rozšířenému proudu staví autentický osobní prožitek. Proti banalitě, konzumu a akademismu vyzvedává hodnoty, které se jaksí do plurality současné doby už nevejdou, jako pravost, plnost, transcendence a originalita. Snad právě i tím, že byla první, se *Missa solemnis* vryla do paměti jako blesk z čistého nebe jako dílo stylisticky disidentské, ikonoklastické – stejně pobouřlivé, přitom neméně logické – jako ve své době třeba Schönbergova dodekafonie.

Určující zkušeností pro tehdy mladičkého klavíristu Boka byla jeho postupná konverze ke katolické víře. K té došlo z velké části působením chrámové hudby, kterou začínající skladatel nadšeně přijímal prostřednictvím činnosti svatojakubského kůru v Praze. V té době se též seznamuje s duchovní hudbou Lisztovou, která jej uchvacuje a ve které posléze spatřuje pro sebe důležitý vzor. Začíná se ptát, co tkví v této víře a církvi, že dala vyrůst tak

nádherným církevním a duchovním dílům. Tak se posléze i on rozhoduje, že svůj talent, který již podvědomě začíná vnímat jako nezasloužený dar, dá do služeb těmto idejím. Na sklonku roku 1985 se Bok seznamuje s významnou jezuitskou osobností P. Josefem Cukrem. Tento tehdejší bohosudovský administrátor a bývalý jáchymovský mukl se stává Bokovýrn duchovním průvodcem v jeho dalším životě. Vyzývá mladého nadšence ke zkomponování a provedení nové mešní skladby, pro kterou nabízí možnost provedení v bohosudovské bazilice u příležitosti poutních slavností. Po dvou nedokončených skladatelských pokusech (klavírní koncert a symfonie) je tak rozhodnuto, že Bokovýrn prvním cílevědomým dílem bude velká slavnostní mše, ve které bude moci plně vyslovit svůj obdiv k objevené církvi a zároveň projevit svůj ryze osobní pohled na svět. Tento úkol se pro něho stal tak důležitým, že kvůli němu šlo stranou vše možné, dokonce i maturitní zkoušky. Partitura díla vznikla na konci května a v červnu 1986 v Kamenické stráni u Děčína, kam se skladatel utekl před světem, aby slavnostní mši mohl v klidu dokončit. *Missa solemnis* nakonec byla, přes zákaz vedení Konzervatoře a vyhrožování vyloučením autora ze školy, v Bohosudově na konci září 1986 provedena za monitorování StB a účasti necelé stovky Bokových nadšených spolužáků a přátel. Překvapen byl nakonec i samotný pater Cukr, který rozhodně nečekal dílo takové monumentality.

Poněkud dramatický kontext tohoto prvního provedení je již dosti známý. Bok byl podmíněčně vyloučen ze studií a posléze dvakrát odmítnut ke studiu skladby (1987, 1988), ke kterému předkládal kromě *Missy solemnis* i své následující dílo, kontrastně sevřenou a subtilně niternou *Missu brevis Es dur* z let 1986–87. Ovšem malost, která se zračí v těchto úspěšných snahách znemožnit Bokovi studium skladby, nebyla na konci 80. let podmíněná ani tak strachem z politické perzekuce, jako spíše tím, že se Bokova hudba vymykala tehdejšímu trendu dostát západním modernistickým směrům (s tím, že tehdejší česká skladatelská obec se samozřejmě nevyznačovala nějakou obzvlášť pokrokovou kompoziční moderností – za tehdejšího ideologického diktátu a izolace sovětského bloku od zbytku světa to ani nemohlo být jinak). Náhlé nadšení a zájem veřejnosti, které Bokovy mše vzbudily, jednoduše popudily ve svých pozicích spokojeně zabydlené akademiky. Tehdejší vedoucí skladatelského oddělení Pražské konzervatoře Ilja Humník, se tuto epizodu snaží ve svých pamětech bagatelizovat. Ve své podstatě zde však skutečně šlo

o reakci modernismu proti Bokovu přihlášení se k tradičnímu myšlení. V tomto kontextu jistě nepřekvapí, že jedním z těch, kteří se od počátku negativně vymezili nejen k Bokově chrámové prvotině, ale i k Bokovu následujícímu působení byl skladatel Petr Eben, v době normalizace odborný asistent na FF UK v Praze, od roku 1990 profesor na HAMU. I tato skutečnost měla pro Boka, vzhledem k Ebenově pozici, fatální důsledky. Bok tím totiž začal být částí spektra lidí vnímán jako pochybný element, od kterého je záhodno držet se dál. Tímto se symbolicky započala Bokova cesta směřující postupně k úplné izolaci. Vyskytlo se však i několik osobností, které mu v té době naopak výrazně pomohly. Při elaboraci partitury *Missy solemnīs* připomínkami pomohl dirigent a sbormistr Josef Hercl, který Boka rovněž vybídl k napsání menší skladby určené k běžnému provozování. Tou se stala již zmíněná *Missa brevis Es dur*, kterou Hercl u sv. Jakuba také v květnu 1989 provedl (později se stala repertoárovým číslem vynikajících dětských sborů včetně Kühnova dětského sboru). Přátelství a vzájemná úcta provázela vztah mezi Milošem Bokem a skladatelem a varhaníkem při kůru sv. Jakuba v Praze na Starém městě Jiřím Ropkem, či skladatelem, varhaníkem a dlouholetým chorregentem katedrály sv. Ducha v Hradci Králové, Jiřím Strejcem. Díky profesorovi a publicistovi Jaromíru Křížovi mohl Bok po problémech s *Missou solemnīs* na konzervatoři dostudovat klavír a tomuto pedagogovi vděčí v tomto období za otcovskou ochranu. Klavírista a skladatel Josef Páleníček ho posléze demonstrativně přijal do své třídy na HAMU, kde se Bok stal jeho posledním žákem. Ovšem po pádu režimu, kdy bylo možné očekávat uvolnění situace, paradoxně nastalo pro Boka období disidenství ještě tvrdšího. Namísto uznání jeho alternativní, ryze osobní cesty, se stala hudební scéna, stále částečně definovaná starými konjunkturami, místem příslovečného „dohánění Západu“ a akademismu nového druhu.

Na začátku 90. let v důsledku obrovského porevolučního nadšení na čas ještě zavládlo jakési bezvládí, ve kterém se Bok mohl svobodně nadechnout. Ohlas prvního provedení *Missy solemnīs* byl tak velký, že ji ještě za komunismu stačil čtyřikrát provést. Začaly se šířit spontánně pořízené nahrávky, mezi lidmi vznikla příznivá půda a velká očekávání. Hned v roce 1990 pak *Missa solemnīs* vyšla poprvé na CD (podruhé v roce 1998) a Bokova osoba se stala předmětem několika televizních a rozhlasových pořadů. Bok mezitím rezignoval na možnost vystudování skladby a v roce 1993, díky

osobní přízni dirigenta Maria Klemense, mohl vystudovat alespoň dirigování na Pražské konzervatoři. Na absolventském koncertě, který byl bezpochyby jednou z hlavních událostí na tehdejší české hudební scéně, poprvé provedl ve Dvořákově síni Rudolfinu své oratorium *Skřítkové z Křínického údolí*. V tomto rozsahu šlo jednoznačně o Bokův úspěch první a poslední. Nepochopení, zášť a žárlivost vůči Bokově jinakosti a nepřehlédnutelnému talentu se již nemohla skrývat za strašákem komunistických represí a propukla naplno. Odborná kritika, která do té doby Bokovu tvorbu bagatelizovala, zde propásla dobrou příležitost se na jeho dílo podívat nově a nezaujatě. Vysoce originální a mnohohrstevnaté oratorium, které se tehdy setkal s obrovským ohlasem u publika a interpretů, bylo paušálně odbyto poukazem na eklekticismus, epigonství atp. Nastalou situaci vnímal Bok jako hozenou rukavici k otevřené debatě o umění a etických hodnotách v nově se utvářející společnosti. Jako pětadvacetiletý mladík ovšem Bok ještě netušil, že ve společnosti, kde jsou všechny názory přijímány jako a priori rovnocenné, působí otevřená upřímnost okatě a že média tu bohužel jen málokdy skýtají prostor ke skutečné debatě, ale jsou často jen místem zdání, přetvářky a strategického vytváření image. Období nesvobody bylo vystřídáno obdobím svobody nepevné. Tím, že své kritické názory vůči ultraliberalismu a moderním směrům neskrýval, ale naopak vyslovoval co nejjasněji a nejpríměji, Bokova ostrakizace ještě přitvrdila a již v polovině 90. let se stala téměř absolutní. Tou dobou dostává tato ostrakizace i podobu geografickou: v touze po větším klidu k práci se Bok se svou rodinou trvale usazuje na faře ve vsi Močidlec v plzeňské diecézi, kde v kulturně vykořeněném kraji s tragickou sudetskou minulostí vyvíjí bohatou činnost nejen varhanickou, sbormistrovskou a učitelskou, ale i hudebně-organizační. S Prahou je v té době spojen již jen skrze vyučování hudební výchovy na několika základních školách.

Zde je možné pochopit Bokovu nezávislost na veškerých oficiálních strukturách, která z nastíněné situace logicky vyplývá. Tak jako při prvním provedení *Missy solemnis*, všechny fáze spojené s provozováním hudby – od zajištění dopravy, technického zázemí, ubytování a stravy, po všechny aspekty umělecké – leží vždy výhradně na jeho bedrech. Téměř nikdy nesáhl po systému sponsoringu, grantů a jiných strukturálních výhod. Vždy se spolehl výhradně jen na sebe a na dary a pomoc přátel, kněžích a nezištných

obdivovatelů a pomocníků. Vše, čeho dosáhl, tak stojí na jednotlivcích a velkých obětech, nic z toho není samozřejmé. Umělecké sdružení Elgar, které se svými přáteli založil v roce 1998 a které se hlásí k duchovní umělecké linii zastoupené osobností Sira Edwarda Elgara, symbolizuje tuto možnost alternativní tvůrčí cesty. Svou trpkou marginalizaci Bok nese odevzdaně, věren svému nelehkému životu vesnického varhaníka a učitele. Ostatně tento nezávislý provoz s sebou přirozeně nese i velké klady: *Missa solemnis* by například stěží mohla zaznít tolikrát, nebýt soustavného a nadšeného zájmu interpretů, kteří ji často bez nároku na honorář nebo za symbolická ocenění provádějí. Jistě na tom má svůj podíl i fakt, že Bokova hudba je hráčsky nesmírně vděčná. Vyznění Bokových děl je tak nezřídka umocněno tím, že téměř není hudebníka, který by se pod jeho taktovkou nenadchl pro věc. Při provedení jeho děl tak nelze nikdy mluvit o zbagatelizované profesionalitě, jak ji známe z běžných koncertů již tisíckrát hraných oblíbených děl klasické světové literatury. Mimochodem: není bez zajímavosti, že nahrávky, kterou nyní držíte, se zúčastnila i řada Bokových bývalých spolužáků, nyní špičkových interpretů, kteří byli již u prvního provedení *Missy solemnis* v roce 1986. Mezitím ji mnohokrát provedli a měli tak možnost a čas na ní interpretačně vyrůst. Tak se stalo, že objektivní kvality *Missy solemnis* ji přirozeně osadily nejen v různých více méně regionálních lokalitách, ale například i v tak prestižním sále, jako je Carnegie Hall v New Yorku (1999).

Svým určením patří většina Bokových skladeb do sakrálního prostoru – *Missa solemnis* především k mimořádným příležitostem, kdy monumentalita díla je v souladu s velikostí chrámového prostoru a slavnou liturgií. Takovou obzvláště památnou příležitostí byla např. pontifikální mše v dubnu 2007 v Bohosudově sloužená tehdejším litoměřickým biskupem Mons. Pavlem Posádem a několika desítkami kněží, včetně devadesátiletého jubilanta, patera Cukra. Ovšem v roce 1990 Bok *Missu solemnis* rovněž provedl v Kamenické stráni u Děčína, uprostřed přírody, mimo veškerý provoz lidí, nejen umělecký. To je obzvlášť pozoruhodné: jedná se totiž o Bokovu reakci na otázku po místu, které umění dnes náleží. Naše společnost dospěla tak daleko, že její neschopnost začlenit do svého uspořádání umění a zkušenost, kterou s sebou nese, se zračí v tom, že není schopna nakládat s uměleckým dílem úměrně jeho smyslu.

Jean-Gaspard Páleníček

Pokračování v příštím čísle